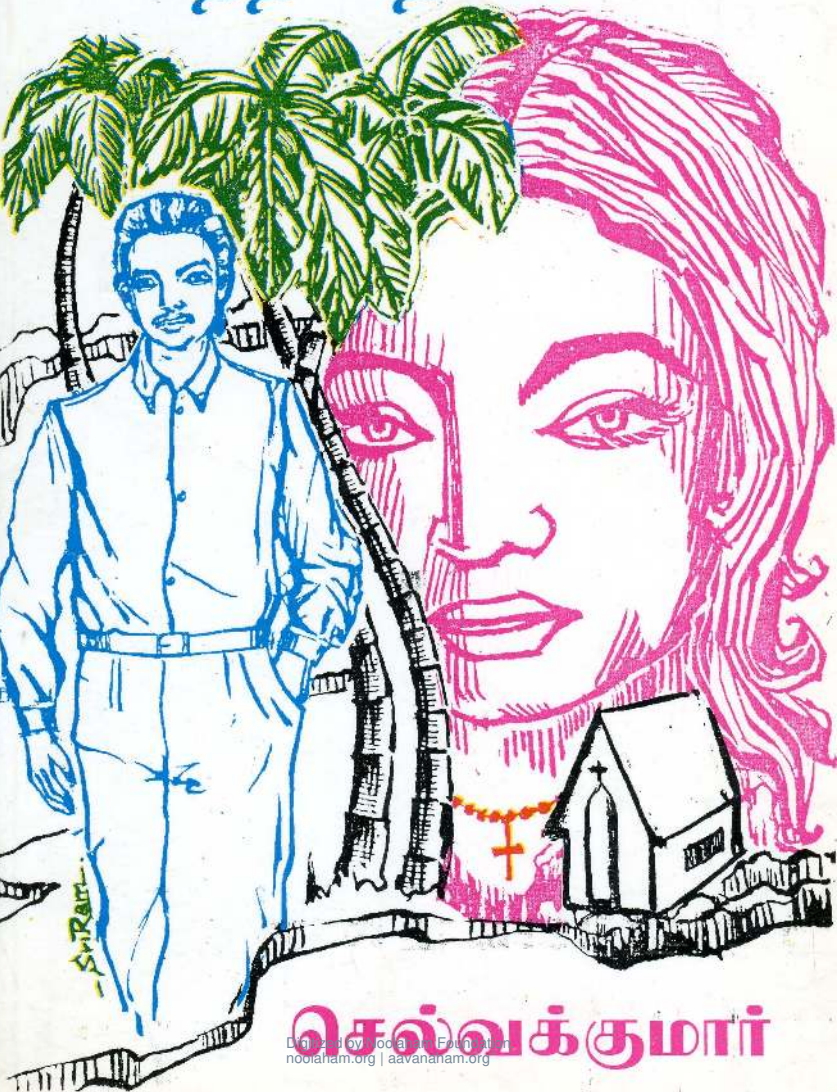


To S. Jeyaraj

சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்



செல்வக்குமார்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavananam.org

சமுதாயத் தோப்பில்

சாய்ந்த தென்னைகள்

செல்வக்குமார்



சிந்தியா வெளியீட்டகம்

இல.22/17, முதலாம் ஒழுங்கை,

கடுமையான்குளம் வீதி,

புத்தளம். இலங்கை.

SAMUTHAAYATH THOAPPIL

SAIENTHA THENNAIGAL

(Collection of Short Stories)

Author's Name : T. Anton Selvakumar.

Address : " Cynthia Illam "
22 / 17, Lane No : 1,
Kadumayankulam Road,
Puttalam. (Sri Lanka.)
T.P : 032 - 65810

Published by : Cynthia Publishers.
Puttalam.

Type Setted &
Designed by : M.S.Muzaffir
Starlink Graphics.
Viruthodai.

Printed by : Sumathi Printers.
Colombo.

Pages : 146

Price : Rs. 125.00

Internet Address

<http://www.ange/fire.com/ut/anton/anton/htm>

சமர்ப்பணம்

என்னைப் பெற்றெடுத்துத், தொட்டிலிட்டு, நிலாக்காட்டி, சோறூட்டி, வளர்த்து ஆளாக்கிய என் அன்புத்தாயார் அமரர் திருமதி. மேரி மெக்றலின் தேவசகாயம் பிள்ளை அவர்களுக்கு இச்சிறுகதைத் தொகுப்பை சமர்ப்பணம் செய்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.



செல்வக்குமார்

வள்ளலுள்ளம்

வாடி, துடித்துவிட்டுப் பிள்ளை
 , பட்டாளம், பட்டாளம், பட்டாளம்
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க
 துடிக்க, துடிக்க, துடிக்க. துடிக்க



வாய்துக்கலாக்கி

செல்வக்குமாரின் சிறுகதைகள்

“நூல் எழுதுவது என்பது ஒரு பயங்கரமானதும் களைப்புத் தருவதுமான போராட்டம். ஒரு கடுமையான நோய் நீண்ட காலம் நிலைத்திருப்பதைப் போன்றது.” என்கிறார் ஜோர்ஜ் ஓவெல்.

அப்படியான ஒரு போராட்டத்தில் முன்றாவது முறையாக இறங்குகிறார் அன்றன் செல்வக்குமார் என்ற இந்த துடிப்புள்ள இளைஞர்.

‘கோடுகளும் கோலங்களும்’ என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுதி 1984ம் வருடம் வெளிவந்த போதே ஒரு நல்ல எழுத்தாளர் ஈழத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு கிடைப்பார் என்ற நம்பிக்கை ஒரு தளிராக வாசகர் உள்ளங்களில் முளைத்திருந்தது. ‘வானத்துப் பெண் ஏன் கண்ணீர் வடிக்கின்றாள்?’ என்ற புதுக்கவிதைத் தொகுதி 1987ம் வருடம் வெளிவந்த போது அந்தத் துளிர் மேலும் வளர்ந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை வாசகர் உள்ளங்களில் வேருன்றியது.

“கோடுகளைத் தாண்டுங்கள்” - “கோடுகளைத் தாண்டுங்கள்!” முதல் தொகுதியிலேயே அவரது இந்தக் கோஷத்தை நாங்கள் தரிசித்தோம். அடுத்து ‘வானத்துப் பெண் ஏன் கண்ணீர் வடிக்கின்றாள்?’ என்ற கவிதைத் தொகுதிமூலம் ஒரு பெண்ணுக்கு நேரும் அவலங்களை அறிந்து கொண்டோம்.

‘சமுதாயத் தோயில் சாய்ந்த தென்னைகள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பில் இவரது 12 சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. “சிறுகதை என்பது சரேலெனப் பிடிக்கப்பட்ட ஒரு போட்டோப் படம் போன்றது” என்று சொல்வார்கள். சில சமுதாய உணர்வுகள் இவரது மனதை உறுத்திய போது அவற்றை அவர் அழகாகப் படம் பிடித்திருக்கின்றார்.

படைப்பாளி ஒருவன், சமுதாயத்தின் ஓர் உறுப்பு. சமுதாயத்தை விட்டு விலகி - தானும் அதன் பங்களி என்ற நிலையைக் கடந்து -

எங்கோ தூரத்தில் நின்று அதைப் பார்த்து ஒரு மூன்றாம் மனிதனாக - ஒரு பார்வையாளனாக - இலக்கியம் படைக்கையில், அந்த இலக்கியம் சமுதாயத்தை விட்டு அந்நியப்பட்டு நிற்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். செல்வக்குமார் இப்படியான “பம்மாத்து” வேலை பார்க்கவில்லை. சமுதாய இன்ப துன்பங்களில் அவர் நேரடியாகப் பங்கு கொள்கிறார். அதன் விலைவாக ‘சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்’ என்ற தொகுப்பில் பல சிறுகதைகள் உருவாகி உள்ளன.

சமுதாயத்தில் நீண்ட காலம் நிலவிவரும் வழக்கமாயினும் அது நல்லதா அல்லது அல்லதா என்று தீர்மானித்து, அல்லதாயின் தூக்கி எறிய வேண்டியது சமுதாய முற்போக்கு நடவடிக்கை. அவ்வாறான முற்போக்கு நடவடிக்கைகளைத் தூண்டவேண்டியது முற்போக்கு எழுத்தாளனின் கடமை. ஒரு விதவை திருமணம் செய்கிறாள் என்ற கதையில் இதைச் செய்கிறார் அன்ரல். அழகாகச் செய்கிறார்.

முஸ்லிம் சமுதாயத்துக்கிடையில் வாழ்ந்து அவர்களோடு அந்நியோன்னியமாகப் பழகிய தன்மையால் முஸ்லிம் வாழ்க்கை முறை களமாக வந்து விடுகின்றது ‘கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்க’ளில்.

‘புரிந்துணர்வு’, ‘நிறைவேறாத ஆசைகள்’, ‘நூல் அறுந்த பட்டம்’, போன்ற சிறுகதைகள் மூலம் காதலைப் பற்றி யதார்த்தமாகக் கூற முற்படுகிறார். ‘சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்’ என்ற சிறுகதையின் மூலம் ஒரு முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட பெண்ணை முன்னிலையில் நிறுத்துகின்றார். ‘சொந்த மண்’ கதையின் மூலம் சொந்த மண்ணிலேயே புதிய தலைமுறை தரித்து நிற்க விரும்பாததை துள்ளியமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். எனினும் காதலும், காதல் விரக்தியும் இவரது கதைகளில் முக்கியம் பெறத்தான் செய்கின்றன.

கதைகளைப்பற்றி அளவுக்கதிகமாக முன்னுரையில் சொல்லிவிடுவது ஒவ்வொரு வாசகனதும் இயல்பான ரசனையை, சுயாதீனமான மதிப்பீட்டைத் தடை செய்யும் என்ற நியாயமான அச்சம் என்னுள் உண்டு. நான் ரசித்தவற்றை நான் சொல்லாமலே நீங்களும் ரசிப்பது நல்லது.

ஒன்று நிச்சயம்! கதை சொல்லும் ஆற்றல் நிறைய இருக்கின்றது
செல்வக்குமாரிடம். சமுதாயத்தில் கூர்மையடையும் பிரச்சினைகளைக்
கொண்டு அவர் சமகாலத்தில் படைக்கும் ஆக்கங்கள் அவரது அடுத்த
தொகுதியை அணி செய்யும் என்று வாசகர்களோடு சேர்ந்து நானும்
எதிர்பார்க்கிறேன்.

கோகிலா மகேந்திரன்

**உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்,
வலிகாமம் கல்வி வலயம் - 4,
மருதனா மடம்.**

கருவகரூர் றாணா நகரணாந்தி கத்யாக வியாதி த்யாகரூர்
குறியாவதூர்நகரவித்தியாபி பிபலாணாந்தி நகர வகாசயாணாந்தி நீதிபலாதி
புல வலய ருந்தி நகரணாந்தி காயகாரிண நகரகத்தூர்நகரகாரிண
புலவகத்தூர்நகரகாரிண

புலவகாரிண நகரணாந்தி பகரணாந்தி நகர வகாசயாணாந்தி
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண

புலவகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண
நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண நகரகாரிண

‘முகத்தார்’ எஸ். ஜேகறட்ணம்.

“Mukaththar” S. Jesu Ratnam

Play - Write & Direction

(Radio - Stage - Screen)

‘Jeeva Alimentation’

44, Avenue Pierre Semard,
95400 Arnouville-Les-Gonesse,
France.

Tel.39 87 08 38 / 39 85 25 93

Date : 02. 02. 2000

முகத்தாரின் வாழ்த்து.....!

‘சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் தலையங்கம் என் தலையைப் பிய்த்துக்கொள்ளுமளவிற்கு வினாக்கொத்துக்களை வரிசையாக என்னைச் சுற்றி வலம் வர வைத்துவிடுகின்றது.

நாடகமே உலகம். அதில் நாமெல்லாம் வேடதாரிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. சமுதாயத்தைத் தோப்பாக்கி, அதன் விருட்சங்களை பாத்திரங்களாக்கி, இயற்கையான மனித இயல்புகளை, ஆசைகளை, அபிலாசைகளை, ஏக்கங்களை, எதிர்பார்ப்புக்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதற்கு ஒரு பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைத் தொகுப்பாக அளிக்கின்றார் அருமைத்தம்பி - செல்வக்குமார் என்று செல்லமாக அழைக்கப்படும் அன்ரன் அவர்கள்.

பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் நானிருக்கின்றேன். இருந்தும் தன் படைப்புகளுக்கு ஒரு வாழ்த்துச் செய்தியினைக் கோரியிருக்கின்றார் அன்ரன் அவர்கள். பாரிசின் கோடைகாலத்துக் குளிர்மையை ரசித்து சாய்வு நாற்காலியிலிருந்த வண்ணம், எமது கடந்த கால பசுமையான நினைவுகளை, நிகழ்வுகளை ஐந்தொகை போட்டுப் பார்க்கின்றேன். அன்றைய சமுதாயத் தோப்பினில் வேரூன்றி நின்றிருந்த விருட்சங்கள், வசந்த காலத்து வனப்புக்கள், சுகங்கள், சூறாவளிகள், அனைத்தையும் இரைமீட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

பீ.எஸ்.தேவசகாயம் பிள்ளை அவர்கள், எனது கல்லூரி காலத்து நண்பர். 1940ல் இருந்து இற்றை வரை நீண்ட நெடுங்கால நண்பர்கள் பலரில் இவரும் ஒருவர். இனிய நண்பர் தேவசகாயத்தின் அருமைப் பூதல்வன் அன்றன் அவர்களை இளமைப்பருவத்திலிருந்து நன்கறிந்தவன் நான். முக்கனித் தோப்புக்கள் கட்டியம் கூறும் இளவலையம்பதி தந்த இளைய தலைமுறையினர் இவர்.

அரைக்காற்சட்டையுடன் துள்ளித்திரியும் சிறுவனாக, துடிப்புமிக்க இளைஞனாக, இளவாலை புனித ஹென்றியர்சர் கல்லூரியின் சிறந்த உதைபந்தாட்ட வீரனாக, எனது பிள்ளைகளின் நெருங்கிய நண்பனாக, இலங்கைச் சீமெந்துக் கூட்டுஸ்தாபனத்தின் எரியூட்டு இரசாயினியாக வலம் வந்த இவரை நான் அறிவேன். கல்லூரிக் காலத்திலேயே சிறுகதை, கவிதைகள் புனைபவனாக, கட்டுரைகள் வரைபவனாக, இலக்கியத் துறையில் அடியெடுத்து வைத்ததையும் அவதானித்திருக்கின்றேன்.

1984/85 என நினைக்கின்றேன். இவ்விளங்கவிஞனின் 'கோடுகளும் கோலங்களும்' என்ற கன்னிக் கவிதைப் படைப்பு என் கரங்களில் தவழ்ந்த போது, இவர் சமுதாயத் தோப்பினுள் புகுந்து விட்டார் என்பதனையும் என்னால் உணர முடிந்தது. 1985க்குப் பின்னர் இவரை இற்றைவரை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக்கிடைக்கவில்லை. காரணம் 1985 லிருந்து 1993 வரை எட்டு வருடங்கள் தமிழகத்தில் அகதியாக இருக்கவேண்டியிருந்தது. இருந்தும் அங்கேயும் எம்தொடர்புகள் தொடர்ந்தன. கருத்துப் பரிமாற்றங்களும் இடம்பெற்று வந்தன. 1989 என நினைக்கின்றேன். நான் திருச்சியில் தங்கியிருந்த காலமதில் இவரின் 'வானத்துப் பெண் ஏன் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்?' என்ற புதுக்கவிதை எனைத் தொட்டுவிட்டதையும் விட்டுவிடுவதற்கில்லை.

எனது இலங்கை வானொலி காலத்தின் (1966-1985) இறுதிக் காலகட்டமான 1980-1985 வரை, இளவாலையிலும் சரி கொழும்பிலும் சரி, சந்திக்கும் வேளைகளில் இவரின் சிந்தனைகள், சமுதாய நோக்குகள் என்னைத் தொட்டன. அவற்றின் ஓரிரு கருத்துக்கள், மண்வாசனையைத் தொடும் எனது வானொலிக் 'கதம்பம்' 'குதூகலம்' நிகழ்ச்சிகளில்

கலந்துமிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று ஒரு மணித்தியால நாடகமாக 'அநாதை ஒருவன் ஊர்வலம் வருகின்றான்' என்ற எனது படைப்பிற்கு வித்திட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த நாடகம் பல தடவைகள் ஒலிபரப்பப்பட்டது. அதில் முக்கிய பாத்திரம் ஏற்ற திரு 'அப்புக்குட்டி' ராஜகோபால் அவர்களையும் நேயர்கள் மறந்துவிட முடியாது.

இதே நாடகத்தை, இங்கு பாரிசிலும் 'காலங்கள் வாழ்த்தும் காவியமானவன்' என்ற பெயரில், வானொலித் தொடர் நாடகங்களாக பன்னிரண்டு அங்கங்கள் பாரிஸ் ரீ.ஆர்.ரீ வானொலியில் ஐரோப்பிய வானலைகளில் படைத்துமுள்ளேன். இங்கேயும் அதே 'அப்புக்குட்டி' ராஜகோபால் அவர்களும் என்னுடன் பங்கேற்றுள்ளார்கள் என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அன்றன் அவர்களின் கருவும், எனது சிந்தனையும் ஒருங்கே இணைந்ததனை இவ்வேளையில் நினைவு கூருகின்றேன்.

1993ல், நான் தமிழ்நாட்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து, பிரான்ஸ் நாட்டில் புகழிடம் பெற்ற பின்பும், சவுதிக்கும் பாரிசுக்குமிடையே தொடர்புகள் தொடர்ந்தன; தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. தற்போது தன் சிறுகதைகள் பன்னிரண்டைத் தொகுத்து 'சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்' என்ற நூல் வடிவில் தருகின்றார் என்றால், இவர் சமுதாயத் தோப்பினுள் உள்ளும் புறமும் உலா வந்திருக்கின்றார் என்றே என்னால் ஊகிக்க முடிகின்றது.

அருமைத்தம்பி - என் நண்பனின் புதல்வன் - அன்றன் செல்வக்குமார் அவர்களே! உமது எழுதுகோலை ஈரப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்!. தொடர்ந்தும், தோப்பினைத் தோலரித்து எழுதுங்கள்!. உமது படைப்புக்கள் சமுதாய விழிப்புணர்வை அறிக்கையிட்டும்!. உமது கவிதைகள் விடியலைப் பறைசாற்றட்டும்!!

அன்றும் இன்றும் அதே அன்பில்,
"முகத்தான்" ஜேக

02.02.2000

சொல்லின் செல்வன்
செந்தமிழ்த்தென்றல்
கவிஞர் இளவாலை -
அமுது

S. Adaikalamuthu

87. Hazelmere Walk
Northolt
Middx UB5 6UR.
U.K.

Tel: 0181 845 0887
Fax: 0181 845 0887

அணிந்துரை.

பூமியை முத்தமிட வானம் துடிக்கின்றது.
கரையை முத்தமிட அலைகள் துடிக்கின்றன.
தரையை முத்தமிட விழுதுகள் துடிக்கின்றன.
தமிழ் ஈழத்தை முத்தமிடப் புலம்பெயர்ந்த அகதிகள்
துடிக்கின்றனர்.
தமிழ்ச்சமுதாயத்தை முத்தமிட அன்றன் பேனைகள்
துடிக்கின்றன. அதன் பலனாக வெளிவந்தவையே
'சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்'.
இளமையிலேயே தமிழ்க் கன்னியின் மாலைக்குக்
காவலிருந்தவர்.
கதைகளும், கவிதைகளும் எழுதிக் கன்னியின் கையில்
கொடுத்தவர்.
அவருடைய நூல்கள் பூவில் நெய்த சேலைகள்.
கவிதைகள் இனிய பூஞ்சோலைகள்; பல வாசமான
முல்லைகள்.
அவற்றின் சுகந்தம் கடல் கடந்தும் வீசுகின்றன.
இளமையிலேயே எழுத்துலகில் கால் வைத்தவர்
அன்றன்.
அவருடைய எழுத்துக்கள் ஆடை அணியாத பூக்கள்.

நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்ளத் தோன்றும்
கண்ணீரும், காதலும் கற்பனையும் தோய்ந்தவை.
சமுதாயத்தின் இடிபாடுகளைக் கண்டு உள்ளம்
தேய்ந்தவை.

அவற்றில் சிலவற்றை வாசித்தால் சூரியனே தாடி
வளர்க்கும்.

சில கடிதங்கள் இடம் மாறிப் போகின்றன.

காதல்கள் தடம் மாறிப் போகின்றன.

ஆனால்...

அன்ரன் அவர்களின் எழுத்து அர்ச்சுனனின்-

அம்புகள் போல் இலக்குத் தவறுவதில்லை.

புல் வெளிகளில் பூக்கள் சிந்துவது போல் எண்ணத்தின்
கருக்களை எழுதிவிடுகிறார்.

பிறநாடாயிருந்தாலென்ன, நீர் வளம் நிலவளமற்ற மணல்
வளம் நிரம்பிய வனாந்தரத்திலும் அவர் எழுத்து
வல்லமை என்ற கார்காலம் மழை பெய்துதான் தீரும்.

சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள் என்பதே ஒரு
சிறந்த உருவகம்.

25 வருடகால எழுத்துப் பணியை வாழ்த்துகின்றேன்.

ஒரு நாள் ஈழம் பிறக்கும்.

தோய்ந்த துயரங்கள் பறக்கும்.

அன்று அன்ரன் அவர்களின் எழுத்துக்கள் சிறக்கும்.

இளவாலை மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களில்

அன்ரன் அவர்களும் ஒருவர்.

'கவ்ரூர்' அமுது

அன்பாங்கம்,

லண்டன்.

என் இனிய வாசக நண்பர்களுக்கு...

என் அன்பு வணக்கங்கள் பல...



நின்று

நிதானித்து

நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன்.

எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைத்து இருபத்தைந்து வருடங்கள் பூர்த்தியடைந்து விட்டன. 'எழுத்தாளன் சுதந்திரமானவன். அவன் எண்ணங்கள் சுதந்திரமானவை. அவனை ஒரு வட்டத்துக்குள்ளே அடக்க முடியாது' என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் எழுது கோலைத் தூக்கிய எனது கரங்கள் இன்றுவரை அதன் நிலையில் நின்று சிறிதும் தளரவில்லை.

கல்லெறிபட்டுச் சிதறியோடிய கோழிகளும், குஞ்சுகளும் போன்று சிதறிக்கிடந்தது என் கற்பனை வளம். என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நான் சந்தித்த பலவிதமான மனிதர்கள்; போலிகளும் பொய்ம்மைகளும், பம்மாத்துக்களும், இறுமாப்புக்களும் நிறைந்த உலகம்; இவையாவற்றையும் எழுத்தில் வடித்துவிடத் துடித்தேன். சில கவிதை, சிறுகதைகளாகின. சில கனவுகளாகின. சில நினைவுகளாகவே என் இதயத்தில் தங்கிவிட்டன.

எழுத்துலகில் இடம்பிடிக்க நான் நடந்து வந்த பாதைகளையும், மேடுகளையும், பள்ளங்களையும், வளைவுகளையும், சுழிவுகளையும், எண்ணிப்பார்க்கின்றேன்.

யாழ். இளவாலை புனித ஹென்றியர்சர் கல்லூரியில் படிக்கும் போதே எனக்குத் தெரியாமலே என்னுள்ளே முகைவெடித்து வளர்ந்த இலக்கிய ஆர்வத்தை, எழுத்தாற்றலை, கலையுணர்ச்சியை வெளிக் கொணர, அதற்கு உரமிட்டு நீர் பாய்ச்சிய ஆசிரியத் திலகங்கள் இருவர். அமரர் வித்துவான் திரு. அ. சந்தியாப்பிள்ளை அவர்கள் எனது இலக்கிய எழுத்தாற்றலுக்கு உரமிட்டார் என்றால், ஆசிரியர் திரு. பி. ஏ. ஸி. ஆனந்த ராஜா அவர்கள் என் கலைவளர்ச்சிக்கு

நீர் பாய்ச்சியவர். “நீ ஒரு கவிஞனாகவோ, எழுத்தாளனாகவோ வரவேண்டும்” என என் முளைக்குள் ஒரு மின்னல் கீற்றுப் போல புகுத்தியவர்கள் இவர்கள். இந்த இரு ஆசிரியர்களும் என் கண்ணின் கருமணி போன்றவர்கள்.

என் சொந்த இடமான யாழ்ப்பாணம், இளவாலை மண்ணின் மூத்த கலைஞர், கவிஞர், எழுத்தாளர் என்ற ரீதியில் மூவரிடம் ஆசியுரை, அணிந்துரை, வாழ்த்துரை வாங்க வேண்டுமென நினைத்து, மூத்த கலைஞர் திரு. எஸ். இயேசுரட்ணம் அவர்களிடம் ஆசியுரை கேட்டு பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் பிரான்சில் இருக்கும் அவரிடம் எழுதியபோது, ஒரு வாரத்திலேயே தனது ஆசியுரையை அனுப்பிவைத்தார். அடுத்து இளவாலையின் மூத்த கவிஞர் ‘சொல்லின் செல்வன்’, ‘செந்தமிழ்ச் செல்வன்’, ‘இளவாலை அமுது’ என்ற பெயரில் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இலக்கிய உலகில் பவனிவரும் கவிஞர் திரு. எஸ். அடைக்கலமுத்து அவர்களிடம் அணிந்துரை கேட்டு - புலம்பெயர்ந்து லண்டனில் வசிக்கும் அவரிடம் - எழுதிய போது அவரும் அன்புடன் தனது அணிந்துரையை அனுப்பிவைத்தார். வாழ்த்துரை கேட்டு கனடாவில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் திரு. எஸ். ஜெகதீஸன் அவர்களுக்கு எழுதிய போது அவரும் அவசர அவசரமாக தனது வாழ்த்துரையை எழுதி அனுப்பி வைத்தார். இவர், நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்து எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்தே எனது சிறுகதை, கவிதைகளைப் படித்து என்னைத் தட்டிக் கொடுத்து ஊக்குவித்தவர். ஈழநாடு பத்திரிகையிலும், பின்னர் லண்டன் முரசிலும் இவர் பணியாற்றியபோது எனது ஆக்கங்கள் பலவற்றை ஈழநாடு வாரமலர், லண்டன் முரசு ஆகிய சஞ்சிகைகளில் இடம்பெறச் செய்தவர். நாட்டுப் பிரச்சினை காரணமாக இவர்கள் மூவரும் வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்தாலும், இலக்கியம் என்ற பாசக்கயிற்றால் என்னுடன் இறுக்கமான தொடர்பை வைத்துள்ளார்கள். இவர்களுக்கு என் அன்புடன் கூடிய நன்றிகளைக் கூறுவதில் பெருமையடைகிறேன். எனது சிறுகதைகள் எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் படித்து, அதைப்பற்றி மதிப்புரை செய்து, தனது மதிப்புரையை அன்புடன் அனுப்பியிருந்த யாழ். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பிரதான உறுப்பினரும், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளருமாகிய திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களுக்கு என் இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

மேலும் 'சர்வதேச வலைப்பின்னல் (Internet)' மூலம் எனது கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தி, 'அந்தரிக்கும் ஆன்மா' என்ற எனது கவிதைத் தொகுப்பை பிரசுரித்து, உலகளாவிய ரீதியில் எனக்கு இடம் பிடித்துத் தந்த எனது மருமகன் திரு. வீ.ஆர். ஜோர்ஜ் (Software and Network Engineer) அவர்களுக்கும் என் அன்புடன் கூடிய நன்றிகள்.

எனது கிறுக்கல் எழுத்துக்களை எல்லாம் அவ்வப்போது தனது அழகான கையெழுத்தில் எழுதித் தரும் என் அன்பு மனைவி திருமதி. சிந்தியா ரஜனி அன்ரன அவர்களுக்கும் என் அளப்பரிய நன்றிகள்.

கணினியில் அச்சக்கோத்துத்தந்த ஜனாப். விருதோடை முஸப்பிர் அவர்களுக்கும், அட்டைப்படத்தை அழகாக வரைந்து தந்த ஓவியர் திரு. எஸ். ஸ்ரீராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கும், நூற் பிரதியை ஒப்பு நோக்கித்தந்த இலக்கிய நண்பர், நாவலாசிரியர் கதைவாணன் (மொஹிதீன் ரஜா) அவர்களுக்கும், நூலிடையே கதைகளுக்கு ஏற்றாற்போல ஓவியங்களை வரைந்து தந்தவரான தமிழ்நிலா (ஆர். எஸ். ரஜனி) அவர்களுக்கும், செம்மையாக நூலை அச்சிட்டுத்தந்த திரு. சூரசம்ஹார சிவம அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

நான் எடுத்த எடுப்பிலேயே எழுதிவிடமாட்டேன். நான் வாழும் சமூகம், அதைச் சுற்றியுள்ள சூழல், ஆகியவற்றில் ஏதாவது 'கரு' கிடைக்கிறதா என ஊடுருவிப் பார்ப்பேன். துருவித் துருவி ஆராயும் என் விழிகளுக்கும், என் செவிகளுக்கும் தட்டுப்படும் ஒரு கரு கிடைத்தால் அதனை என் மனதில் அசை போடுவேன். நூலைந்து நாட்கள், அன்றேல் நூலைந்து வாரங்கள், இல்லையேல் நூலைந்து மாதங்கள், ஏன், நூலைந்து வருடங்கள் கூட என் மனதில் வைத்திருந்து அசை போடுவேன். நல்லதோர் இலக்கிய வடிவம் கிடைத்துவிட்டதென்ற திருப்தி என் அடி மனதில் வந்ததும் அதை ஒரே மூச்சில் எழுத்தில் வடித்துவிடுவேன்.

செழிப்பான மண்ணில்தான் கலையும் இலக்கியமும் பூக்கும் என்பார்கள். செழிப்பான யாழ்ப்பாணத்தின் இளவாலை மண்ணில்

பிறந்தவன் என்று சொல்லும் போதே அளவிட முடியாத பரமானந்தம் என் மனதிற்குள்! செழிப்பான இளவாலை மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து, கடந்த பதினாறு வருடங்களுக்கு மேலாக புத்தளம் மண்ணில் வசித்துவரும் நான், என்னுள்ளே புத்த கலை இலக்கியத்தைப் படைத்து, உங்கள் முன் நுகர்வதற்கென விட்டுள்ளேன். சிறுகதைத் தொகுப்பைப் படித்து, உங்கள் விமர்சனங்களை எனக்கு எழுதுங்கள்.

மீண்டும் சந்திப்போம். அதுவரை உங்களிடமிருந்து அன்புடன் விடைபெறுகின்றேன்.

இப்படிக்கு,

இல.22/17, முதலாம் ஒழுங்கை, தஞ்சாவூர் T. அன்ரன் செல்வக்குமார். கடுமையான்குளம் வீதி, தஞ்சாவூர். 2000.06.16. புத்தளம். இலங்கை.



யலுமாக இவ்வூர் அப்பிவிட்டுவிட்டு... குற்றம் இல்லாத
 'நுக' பூசாவூர் செட்டி... கட்டளை... யலுக்க
 ய்ப்பாடித நிகழும் தீவிரமாக அப்பிப்பாய் பின்புறமாக 'நா' நுகுக்கப்படை
 மானுட்படை நுக குடி வடுப்படுக்க வடுக்கூகக்கூடல் நா வடுக்கூகக்கூடல் நா
 .நகப்பாடி பூக்கூகக்கூடல் .நகவிடுப்பாடி கடை. செட்டிய நா கடைகூட
 .நகப்பாடிய பூக்கூகக்கூடல் செய்கிறவர்க்கு .நகப்பாடிய பூக்கூகக்கூடல்
 கடைகூட பூக்கூகக்கூடல் செட்டிய நா பக நாக்கப்பாடிய பூக்கூகக்கூடல் .நக
 நாக்கூடப்பாடிபூக்கூடல் வகைமை யக்கூகக்கூடல் நாக்கூகக்கூடல் .நகவிடுப்பாடி
 செட்டியூர் செட்டியூர் செட்டியூர் கடை. வடுக்கூகக்கூடல் செட்டியூர் வடுக்கூகக்கூடல்
 .நகவிடுக்கூகக்கூடல்

வடுக்கூகக்கூடல் வடுக்கூகக்கூடல் வடுக்கூகக்கூடல் வடுக்கூகக்கூடல்
 செட்டியூர் செட்டியூர் செட்டியூர் செட்டியூர் செட்டியூர் செட்டியூர்



திரந்தத் தோப்பின் உள்ளே

1. புரிந்துணர்வு.	20
2. கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்கள்.	30
3. நிறைவேறாத ஆசைகள்	41
4. கலையாத நினைவுகள்.	58
5. சொந்த மண்.	66
6. நூலறுந்த பட்டம்.	74
7. சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்.	90
8. புது மனிதன்.	103
9. புதிய பாடம்.	116
10. என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு?	120
11. ஒரு விதவை திருமணம் செய்கிறாள்.	131
12. தெருவோரத்து அகதிகள்.	139



புரிந்துணர்வு.

கலா ஓயா நுங்கும் நுரையுமாக குபுக்...குபுக்...குபுக்... என்ற இரைச்சலோடு இரு பெரிய கரைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இரும்புக்கும் மகிழ்மரங்கள் அணிவகுத்து நிற்க பச்சைப் பசேல் என ஆற்றின் இரு கரைகளும் ஜொலிக்க மேலே வாகனங்கள் மாறி மாறி ஓடிக் கொண்டிருக்க, இரும்புப் பாலத்திற்குக் கீழே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் கலா ஓயா எனது பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே என்னோடு சிநேகிதமானது.

எனது அப்பா பல வருடங்கள் வடமேல் மாகாணத்தில் கடமையாற்றிய படியால் புத்தளத்திலிருந்து இருபத்தியோராவது மைல் கல்லில் இருக்கும் கலா ஓயா என்ற இடத்தில் இருக்கும் அழகிய கிராமத்தான் நாங்கள் பல வருடங்களாகக் குடியிருக்கும் இடமாகிவிட்டது. அமைதியான அந்தக் கிராமத்திற்கு மேலும் அழகு சேர்ப்பது மாதா கோவிலாகும்.

வரலாற்றுப் பாரம்பரியமிக்க கிராமத்தில் வீரையும், பாலையும், முதிரையும் ஒங்கி வளர்ந்த அடர்ந்த காட்டின் மத்தியில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த அந்த இடத்தில் ஒரு தனியிலையின் அசைவு கூடக் கேட்குமளவுக்கு அப்படியொரு அமைதி. அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு கம்பீரமான, தெய்வீகமான குரலில் தெட்டத்தெளிவான ஆராதனை. அந்த ஆராதனையில் ஒன்றித் தம்மை மறந்திருக்கும் மக்கள் வெள்ளம். இது கலா ஓயா மாதாவின் திருப்தி. இங்கே இன வேறுபாடு கிடையாது. மத வேறுபாடு கிடையாது. சாதி வேறுபாடு கிடையாது. பிரதேச வேறுபாடு கிடையாது. முழு வடமேல் மாகாண தமிழ், சிங்கள, பேர்கர் மக்களையும் வேற்றுமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஓர் உறவினால் பிணைத்திருக்கும் ஒரு தெய்வீகம் இங்கே

நிகழ்கிறது. முருக பக்தர் முருகேசுபிள்ளை, சத்திய மூர்த்தி மாஸ்டர், தங்க வடிவேல் முழங்காலில் நிற்கிறார்கள். அம்மன் பக்தை அருந்தா, சுமதி, ஆகியோர் ஆராதனையில் கலந்து கொள்கிறார்கள். பேசாத குழந்தையைப் பேச வைப்பதற்காக கோட்டைப்பிட்டி, பங்கதெனியா பிரயம் மிராண்டா, வெள்ளியில் நாக்கு செய்து கொடுக்கிறார். தீராப்பிணியைத் தீர்ப்பதற்காக தலுவை தாசன் பெற்ற பிள்ளையை விற்று வாங்குகிறார். மாம்புரி மருசலீன் தன் எண்ணம் நிறைவேற ஆளுயர மெழுகுதிரி கொளுத்தி அன்னையை வழிபடுகிறார். அநுராதபுரம் மறைமாவட்டத்தில் ஏனைய வடமேல் மாகாண மக்களை ஒன்றாகக் கொண்டு வரும் ஓர் அற்புதக் கோயில் இது. அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி, கூடாரங்களில், விடுதிகளில், தங்கியிருந்து சமைத்துண்பதும், மகிழ் மரத்தின் கீழும், வீரை மரத்தின் கீழும் பாய் விரித்துப் படுத்த படியும், கூடியிருந்து கதைத்துப் பேசிக் குதூகலித்துக் கடலை சப்பிக் கச்சான் சாப்பிட்டு தூரத்து உறவுகளின் அந்நி யோன்னியத்தை குடும்பமாக அனுபவிக்கும் ஆனந்தம். கலகலப்பும், சும்மாளமும், சிரிப்புமாக காடுகளுக்குள் பாலைப்பழம் தேடிச் செல்வதும், கலா ஓயாவில் குளிக்கச் செல்வதும் காலாகாலமாக நடைபெற்றுவரும் ஒருமைப்பாடுகளில் ஒன்று.

அந்த மேரிமாதா ஆலயத்திலிருந்து சிறு தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்று நீர் என்ன காரணத்தாலோ குளிக்கும் பகுதியில் மிகவும் தெளிந்த பால் போலிருக்கும். குளிக்கும் பகுதியின் ஆழமும் குறைவு. காலம் காலமாக ஆற்று நீர் வற்றாது ஓடிக் கொண்டிருப்பதனால் ஆற்று மண்ணை மிதிப்பதிலே ஓர் இனிமை இருக்கும். ஆற்று மண்தான் என்றாலும் அரித்துக் கொண்டோ, உள்ளிழுத்துக் கொண்டோ ஓடாத அதன் தாய்மைக் குணம் புலப்படும். சின்னஞ்சிறு மீன்கள் வந்து காலை மெதுவாய்க் கவ்வி கிசுகிசுப்பாய் இரகசியம் சொல்லும். காய்ந்து போன மகிழ் மரத்தின் இலைகள் சரசரத்து உதிர்ந்து ஆற்று நீருடன் ஓடும் போது கதகதப்பாக இருக்கும். உருண்டோடும் சிறு கற்கள் காலில் தட்டுப்பட்டு உருண்டோடுவது கூட குறுகுறுப்புத்தான்.

அழகிய அந்த சிறு கிராமத்திலே என் ஒரே பொழுதுபோக்கு நண்பன் அந்த கலாஓயா மட்டும் தான். சின்னஞ்சிறிய உருண்டைக்

கற்களைப் பொறுக்கி சறுத்திற்குள் கட்டிக் கொண்டு மகிழ மரத்தின் சாய்வான கெவர் உள்ள கொப்பொன்றில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு மனதினில் ஏதோ புரிந்தும், புரிபடாமலும் உள்ள நினைவுகளுடன் ஒவ்வொரு கற்களாய் அந்த ஆற்றில் வீச, அது தொபுக்...டொயிங்... டொப்... சளக்... தளக்... என்று தனக்குப் பிடித்தமான சத்தங்களுடன் உள்ளே வாங்கிக் கொள்ளும். நான் என் மனதினில் ஏதேனும் நினைத்துக் கொண்டு கற்களை வீச அந்தச் சத்தம் மூலம் ஆறு எனக்கு பதில் சொல்வது போல் எனக்குள் ஒரு பிரேமை.

நானும் கலாலூயா ஆறும் பலவருடங்களாக அந்நியோன்னியமான நண்பர்களாகி விட்டோம். அதனிடம் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டுதான் திருட்டுத்தனமாய் அங்கு 'தம்' அடிப்பேன். சில சமயம் குறும்பும் செய்வேன்.

கலாலூயா ஆற்றுக்குப் பின் நான் என் வாழ்வில் மிகவும் நேசித்தது தமயந்தியை. மின்னல் மாதிரி அழகாக இருப்பாள். அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே மீண்டும் ஒருமுறை பார்க்கத் தூண்டும் அப்படியான ஒரு கவர்ச்சிகரமான மேனியழகு. சிவந்த உதடுகள். மின்னல் அடித்தது போல் கவர்ந்திழுக்கும் காந்தக் கண்கள். அவள் அப்பா நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தார். மாற்றலாகி அவ்வூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். குடும்பமே கலாலூயாவில் குடியிருக்க வந்த போது தமயந்தியும் கூடவே வந்தாள்.

ஆரம்பத்தில் வீதியால் போகும்போதும், வரும்போதும், கோவிலடியில், கடைத்தெருவில், ஆற்றங்கரையினில், எல்லாம் என்னைக் கண்டால், ஒரு விஷ ஐந்துவைப் பார்ப்பது போல பார்த்து, நாட்கள் செல்லச் செல்ல சிநேகிதமாகி, கடைசியில் என் உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட காதலியானாள்.

எங்கள் காதல் கூட கலாலூயா ஆற்றங்கரையினில் தான் நடந்தது. கிள்கிளப்பு, புல்லரிப்பு, குறுகுறுப்பு, எல்லாம் உண்டு. ஒரு நாள் கொஞ்சம் வரம்பு மீறிப்போய் ஒற்றையடிப் பாதையோரம் உள்ள மகிழ மரத்தில் அவளைச் சாய்த்து வைத்து முத்தமிட முயன்ற

போது, ஆறு தளக்...சளக்...புளக்... என்று சத்தம் போட்டு குமுறிக், குதித்துக் கொந்தளித்தது. ஒரு வேளை எங்கள் காதல் அதற்குப் பிடிக்கவில்லையோ... என்னவோ...? ஆயினும் நான் அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. குமுறும் என் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்க விரும்பியவனாய் ஆற்றுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு தமயந்தியை ஆரத்தமுவி முத்தமிட்டபோது ஆறு அற்புதமாய் அமைதியாகிவிட்டது.

அடுத்த நாள் கருங்கற் பாறையின் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு கற்களைப் போட்டபோது தொபுக்...தொபுக் என்ற ஒரே சத்தத்தோடு வாங்கிக் கொண்டது. எனது பாஷையில் அதற்கு அர்த்தம் கோபம். கடைசியில் ஆறுதான் ஐயெயித்தது. எங்கள் காதல் விடயம் தமயந்தியின் அப்பாவுக்குத் தெரிந்த போது வேலையை மாற்றிக் கொண்டு அவர் குடும்பத்தோடு அம்பாறைக்குப் போய்விட்டார்.

என் மேல் மிகவும் அன்பாக, முழு ஈடுபாட்டுடன் பேசிய தமயந்தி, மனம் ஒன்றிக் காதலித்த தமயந்தி, வாழ்ந்தால் உங்களோடுதான் வாழ்வேன் என்று என் பரந்த மார்பிலே தலைவைத்தபடியே பெரிய பெரிய வசனமெல்லாம் பேசிய தமயந்தி, அன்பாய், ஆசையாய் முத்தமிட்டபோது அதற்கு விருப்பத்தோடு உதட்டைக் கொடுத்த தமயந்தி, போகும் போது அழுதுவிட்டு மட்டும் போனாள். அப்பாவின பேச்சைத் தட்ட முடியாதாம். இவ்வாறான அப்பாக்களின் செல்லப்பிள்ளைகளுக்கு காதல் எதற்கு...? அப்போது எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு அவளைத் திட்டத்தான் முடிந்தது.

காலச்சக்கரம் சுழன்று சில வருடங்கள் ஓடி மறைந்திருந்தன. அன்றொரு நாள் புத்தளம் நகர மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு திருமண வைபவத்தில் கலந்து கொண்டேன். கொழும்பு வீதி எவ்வளவு நீளமானதோ, அவ்வாறே கற்பிட்டியிலிருந்து கரைத்தீவு வரையும் ஓடும் ஏரியும் நீளமானது. அந்த நீளமான ஏரி புத்தளத்து நகர மண்டபத்திற்கு முன்னாலுள்ள கொழும்பு வீதியையும் முத்தமிட்டு ஓடிச் செல்லும் அழகு பார்ப்பதற்கு அலாதியானது. பிரதான வீதியால் வாகனப் போக்குவரத்து. நடுவில் நகர மண்டபம். கச்சேரி வீதியையும், கொழும்பு வீதியையும் சந்திக்கும் அந்தச் சந்தியில் உள்ள ஏரியோடு ஓட்டியுள்ள

பெரிய பாலத்தில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு ஏரியைப் பார்த்த போது பழைய ஞாபகங்கள் ஓடி வந்தன.

கலாஓயா ஆற்றில் கல்லெறிந்து விளையாடிய தமயந்தியைக் காதலித்தது. எங்கள் காதல் ஆற்றுக்குப் பிடிக்காமல் போனது. சுபத்திராவைத் திருமணம் செய்தது. எல்லாம் என் நினைவுக்கு வந்து என் மனதை அவஸ்தைப் படுத்தின. கற்களை எடுத்து ஏரியில் வீசியபோது மனப்பாரம் சற்றுக் குறைந்தது போலிருந்தது. நிம்மதி வந்தது. இது நல்ல ஏரிபோல் இருக்கிறது. கற்களை ஏரியில் வீசும் போது அது பட்டுத் தெறித்துத் தண்ணீர் பெரிதும் சிறிதுமான வட்டமாக மாறிவர வாழ்க்கையின் சுழற்சித்தத்துவம் புரிந்தது.

என் பெயரைக் கூறி யாரோ அழைப்பது கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்...! தமயந்தி என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இடது கையில் ஒரு ஆண் குழந்தை. அவளோடு பேச வேண்டும் எனத் தோன்றினாலும், மனம் துடிதுடித்தாலும் வாய் பேசாது தடுத்தது. இப்போது அவள் என் பழைய தமயந்தியில்லை. அவள் யாருக்கோ மனைவி.

“என்ன...பேசவே மாட்டீங்களா...?” என்றவள் தொடர்ந்தாள்.

“இவன் என் மகன் சதீஸ். உங்களைப் பார்த்து ரொம்பக் காலமாச்சு. இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்...?” என்று கேட்டாள்.

சொன்னேன்.

“நாங்கள் இப்போது தெறிவளையில் இருக்கிறோம். அவர் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் மின்னியல் அதிகாரியாக இருக்கிறார். பெயர் சுரேந்திரன். அவர் கம்பனி அலுவலாக மஸ்கெலியா போய்விட்டார். நான் இங்கு ஒரு வீடு குடிபுகுதலுக்கு வந்தேன். காற்று வாங்க ஏரியோரமாக வந்தேன். இந்த ஏரியைப் பார்த்தபோது உங்க ஞாபகம்தான் வந்தது. ஒரு பொழுது போக்காக வந்தேன்.” என்றாள்.

நான் என்நிலையில் நின்று இன்னமும் விடுபடவில்லை. தமயந்தி முற்றாக மாறிவிடவில்லை. ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டாலும் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் எனது நினைப்பும் இருக்கிறதே... நாங்கள் பேச ஆரம்பித்தோம். ஆரம்பத்திலிருந்த தயக்கம் சற்றுக் குறைந்திருந்தது. அவள் கலாஓயாவில் சந்தித்த என் பழைய தமயந்தியாகவே இருக்கிறாள். மாற்றான் மனைவிதான் என்றாலும் பார்ப்பதற்கு பளிச்சென்ற புஷ்பம் போலிருக்கிறாள்.

மிகவும் சௌந்தர்யமாக, சுதந்திரமாகப் பேசினாள். அதே சிரிப்பு. அதே கலகலப்பு. “முகவரி தந்தால் வீட்டுக்கு வருவீங்களா...?” என்று உண்மையான ஆதங்கத்தோடு கேட்டாள். அவளையும், அவளின் வெகுளித்தனமான கதைகளையும் காலம் பூராவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அது தவறுதான் என்று உள்மனது சொன்னாலும், இன்னொரு மனசு அவளைப் பார்க்கவே வேண்டும் என்ற மட்டமான ஆசையையும் தூண்டியது.

“தமயந்தி...! நான் ஒபீஸ் அலுவலாகக் கொழும்புக்கு வர வேண்டியிருக்கு” என்றேன்.

“ஆஹா... அப்படியா...?” என்று புன்னகை புரிந்தாள்.

பிஞ்சு மனத்தின் நெஞ்சைத் தொடும் புன்னகை அது.

“என்னுடைய ஹஸ்பன்ட் கம்பனி அலுவலாக மஸ்கெலியா போயுள்ளார். அப்போ அடுத்த புதன்கிழமை உங்களை எதிர்பார்க்கலாமா...?” என்று கேட்டாள்.

மனது மிகவும் சந்தோஷமாய் இருந்தது. தன்னுடைய கணவன் வீட்டில் இல்லாதபோது கூப்பிடுகிறாள்.

என் மனைவி சுபத்திராவுக்கு ஒபீஸ் அலுவலாகக் கொழும்பு போகிறேன் என்றொரு டூப் விட்டுவிட்டு புத்தளத்திலிருந்து கொழும்பு செல்லும் முதல் பஸ்ஸில் கொழும்பு நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

புறக்கோட்டையில் இறங்கி மறு பஸ் எடுத்து தெஹிவளை சென்று, அங்கு தமயந்தியின் வீட்டைத்தேடிக்கண்டுபிடித்து அவளின் வீட்டை அடைந்தபோது, அவள் என் வரவை எதிர்பார்த்துப் போலும் வாசலுக்கும், உள்ளுக்குமாய் போய்வந்து கொண்டிருந்தாள்.

தமயந்திக்கு என்னைக் கண்டதும் முகத்தில் ஒருவித மகிழ்ச்சி படர்ந்தது. “வாங்கோ...வாங்கோ...! எங்கே நீங்க இன்று வராமப் போய்விடுவீங்களோ என்று நினைத்தேன்” என்றாள்

என்னை உள்ளே அழைத்துப் போய் முன் ஹோலில் போடப்பட்டிருந்த சொகுசு சோபாவில் உட்காரும்படி பணித்தாள். வெளிக்கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உள்ளே போனாள்.

குழந்தை சதீஸ் அமைதியாகத்தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களிருவரையும் தவிர வீட்டில் வேறு யாரும் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படவில்லை.

“கொபியா...டியா...ஹோர்லிக்ஸா...?” என்று அன்பாய்க் கேட்டபடியே என்னை நோக்கி முகம் மலர வந்தாள் தமயந்தி.

“எதுவாக இருந்தாலும் உன் கையால் தந்தால் அது நல்லாயிருக்கும்” என நான் அசடுவழிந்து கொண்டிருக்கும் போது வாசல் கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. யாராக இருக்கும்...? தமயந்தி போய்க் கதவைத் திறந்தாள். அங்கே ஜேம்ஸ்பொண்ட் சூட்கேஸோடு ஆறடி உயரமுள்ள ஆணமுகன் ஒருவன் நின்றும் கொண்டிருந்தான்.

“ஹலோ டார்லிங்...!” என்று ஓடிச்சென்ற தமயந்தி, அவர் கையிலிருந்த சூட்கேசை வாங்கிக் கொண்டு என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள்.

சுரேந்திரன். அது அவளது கணவன். என்னைப்பார்த்துக் கைகுலுக்கியவன் “இரண்டு நிமிடத்தில் வந்து விடுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அறைக்குள் சென்றான்.

சில நிமிடங்களில் கைலியை மாற்றிக் கொண்டு வந்தவன் என் முன்னால் அமர்ந்து கொண்டான்.

“உங்களைப்பற்றி தமயந்தி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறாள்.” என்றான்.

“என்னைப்பற்றி அப்படி என்ன சொல்லியிருப்பாள்...? என மனதில் நினைத்தபடியே அவஸ்தையாகச் சிரித்தேன். சுரேந்திரன் பேசினான்.

“உங்களைப் பற்றிக் கதைக்காத நாளே இல்லை. நான் நேற்றுத்தான் கம்பனி அலுவலா மஸ்கெலியா போய் வந்தேன். உங்களை இன்று வரச்சொல்லியிருப்பதாகச் சொன்னாள். எப்படியும் தப்பாமல் வருவீர்களென்று தெரியும். இளமைக் காதலாச்சே...”

நான் அதிர்ந்துபோனேன். என் உடம்பெல்லாம் வெடவெடத்தது.

“நான் சும்மா சொன்னேன். கோபிக்காதீர்கள் அது ஒரு ஜொலியான பருவம். ஒன்றும் புரியாத, தெரியாத வயசு...நானும் அதைக்கடந்துதானே வந்தேன். தமயந்தி என்கிட்ட எல்லாவற்றையும் சொன்னாள்”

என்னமோ நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை போல சாதாரணமாகக் கதைத்தான்.

நான் பிரம்மிப்பிலிருந்து இன்னமும் விடுபடவில்லை. தமயந்திக்கு இப்படியொரு புரிந்துணர்வு கொண்ட கணவனா...? எதையும் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் இவனுக்கு எப்படி வந்தது...? உண்மையிலேயே தமயந்தி கொடுத்து வைத்தவள்தான். நான் எவ்வளவு மட்ட ரகமானவன். புத்தளத்திலிருந்து கொழும்பு பஸ் ஏறி, பின்பு தெஹிவளை வந்து தமயந்தியின் வீட்டில் சேரும்வரை எவ்வளவு மட்டரகமான எண்ணத்தோடு வந்தேன். சுரேந்திரனுடன் ஒப்பிடும் போது அவனது கால் தூசுக்கும் நான் பெறுமதியற்றவன். எவ்வளவு புரிந்துணர்வு அவனிடம்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். சுரேந்திரன் சொன்னான்

“நல்ல வேளை அந்த நாட்களில் நீங்க தமயந்ததியை சைட் அடித்ததோடு விட்டுவிட்டீர்கள். கொஞ்சம் ஒரு படி மேலே போய் தமயந்தியைத் திருமணம் செய்திருந்தால் நான் பெரிதாக இழந்திருப்பேன். தேங் கோட்”

“அது ஒரு ஜொலியான பருவம். குறுகுறுப்பான இளமை. மனதிலே சந்தோஷம் ஏறும். தன்னம்பிக்கை வரும். யாரையும் காதலிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றும். நானும் பாடசாலைக் காலத்திலே ஒருத்தியை உயிருக்குயிராக் காதலித்தேன்...” என்று சுரேந்திரன் ஆரம்பிக்க, “போதும்...போதும்... உங்கள் புராணம். எனக்குக் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்திட்டுது. இதோடு நூற்றி எட்டாவது முறை...” என்று தன் காதைப் பொத்தியபடியே தமயந்தி முன் சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

மதிய உணவு மணமும் குணமுமாக இருந்தது. உபசரிப்புக்குப் பின் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினேன். மனம் கனகனத்தது. சுரேந்திரன் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி. நான் எவ்வளவு பெரிதாய் இழந்து விட்டேன். என்ன ஒரு அண்டஸ்டேன்டிங்...? காதல் விடயத்தில் கூட இருவருக்கிடையேயும் எவ்வளவு புரிந்துணர்வு...? எதையும் பிராக்டிக்கலாகவும், ஸ்போட்டிப்பாகவும் எடுத்துக் கொள்ளும் பக்குவப்பட்ட மனப்பக்குவம்.

நான் என்னையே நொந்து கொண்டேன். இப்போது கூட ஒபிஸ் அலுவலாக கொழும்பு போவதாக என் மனைவி சுபத்திராவிடம் பொய் சொல்லிவிட்டுத்தானே வந்தேன். சீச்சீ.....என்னை நானே நொந்து கொண்டேன்.

நான் ஒரு கோழை. எல்லாவற்றையும் என் மனைவியிடம் சொல்லிவிட வேண்டும். மனதினில் ஒரு கலங்கமும் இன்றி திறந்த மனத்தவனாய் இருக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றையும் என் மனைவியிடம் சொன்னேன். கொதித் தெழுந்தாள்.

“சீ...சீ... நீங்கள் இப்படிப்பட்டவரென்று முன்னமே தெரிந்திருந்தால் உங்களுக்கு என் கழுத்தை நீட்டியிருக்கவே மாட்டேன்”

என் மனைவி இடித்து முழங்கினாள். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. கணவனிடம் தன் பழைய காதலை மனம் திறந்து பேசும் தமயந்தி. மனம் திருந்த, மனம் திறந்து பேசியும் துள்ளிக் குதிக்கும் என் மனைவி சுபத்திரா.

எல்லாம் என் தலை விதி.

சுபத்திராவை பின்னர் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொள்ளலாம். முதலில் சாறத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கலாஓயா ஆற்றின் மத்தியில் கருங்கல் பாறையில் ஏறி அமர்ந்தவாறு கற்களைப் பொறுக்கி வீசுகிறேன்.

ஒரு கல்லை வீசினேன். டுபுங். (முட்டாளே)
மறு கல்லை வீசினேன். டுபுங் (படு முட்டாளே)
அடுத்த கல்லையும் வீசினேன். டுபுங் (அடி முட்டாளே)
என்று ஆறு ஏதோ கோபமாய் தனக்குள் பேசிக் கொண்டு பெரிதும் சிறிதுமான வட்டமாய் மாறி வந்தது.

20. 12. 1992

கோழிக்குஞ்சு.



கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்கள்

சித்திரை மாதத்து வெளின் கொடுமையைத் தாங்க முடியாது புத்தளம் நகரமே புலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அனற்காற்றுடன் வீசும் வெப்பத்தின் கொடுமையை குசினியோடு நிற்கும் வேப்பமரம் சிறிது குறைத்து விட்டிருந்தது. அந்த வேப்பமரத்திலிருந்து காகம் ஒன்று இடைவிடாமல் பறந்தடித்துக் கொண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தது.

‘காகம் பறந்தடித்துக் கொண்டு கத்துகிறது. யாராவது வரப்போகினமோ...?’ என எண்ணிய படியே அதிகாலையில் பானையில் ஊறப் போட்ட அரிசியை இடிக்க ஆயத்தமாகிறாள் பௌசியா.

வேப்பமரத்தின் கீழ்க் கொப்பொன்றில் அமர்ந்து அடிக்கொருதரம் கீ...கீ...என கீச்சுக் குரல் எழுப்பிக் காதல் மொழி பேசிக் கொண்டிருந்த ஜோடிக் கிளிகள் பௌசியாவின் கவனத்தை ஈர்த்தன.

‘ஆஹா...! எவ்வளவு இனிமையாக அன்போடு அவைகள் இந்த உலகையே மறந்து கொஞ்சி மகிழ்கின்றன..?’ என்று எண்ணியபடியே ஊறிய அரிசியை எடுத்து உரலுக்குள் போட்டாள். ஊறிய அரிசி உரலுக்குள்; உலக்கை பௌசியாவின் இரு கைகளிலும் உரலுக்குள்ளும் மாறி மாறிப் போய் வந்ததன் விளைவாக டும்...டும்...டும்...என்ற சத்தம். ஆம்! பௌசியா மா இடிக்கிறாள் என்று பக்கத்து வீடுகளுக்கெல்லாம் அறிவிக்கும் ஒலிதான் டும்...டும்...டும்...

புத்தளம் மரைக்கார் வீதியில் வசிக்கும் பெண்களுக்கு அந்த டும்...டும்...டும்... எத்தனை மணி என்பதை அலாரம் வைக்காமலே அளந்து அறிவிக்கும். எது பிசகினாலும் பௌசியாவின் அரிசி இடித்து, மாவாக்கி, வறுத்து இடியப்பமாக்கி கடைகளுக்கு அனுப்பும் அலுவல்

மாத்திரம் பிசுகின்றி நடக்கும். பௌசியாவின் இடியப்பத்தை நம்பித்தான் நகரின் முக்கிய சிற்றுண்டிச் சாலைகள் மும்முரமாக வாடிக்கையாளர்களை கவனிக்க ஆயத்தமாயிருக்கும். பௌசியாவின் அடக்கா பண்பு, இஸ்லாமிய மார்க்க சட்டதிட்டங்களுக்கேற்ப அவள் நடந்து கொள்ளும் தோரணை அவளை பெண்கள் மட்டத்தில் பெருமையுடன் பேசும்படி வைத்தது.

உலக்கைக்கும், உரலுக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தில் நும்...நும்...நும்...ஓலி உச்சஸ்தாயியில் கேட்கிறது. அந்நேரம் “பௌசியா...!” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே உள்ளே வருகிறாள் ஆயிஷா.

“வாங்க...வாங்க...” என அன்போடு அழைத்த பௌசியா உலக்கையை ஒரு புறம் சாத்திவிட்டு நெற்றியில் வடிந்த வியர்வைத் துளியை துடைத்து நெற்றியில் புரண்டோடிய கூந்தலைச் சரிசெய்து கொண்டாள்.

“என்ன செய்தி...? வீட்டில் உம்மா, வாப்பா, தாத்தா எல்லாம் சுகமா இருக்காங்களா...?” எனக் கேட்டபடியே இடித்த மாவை அரிக்க ஆயத்தமாகிறாள் பௌசியா.

ஆயிஷாவும், பௌசியாவும் சிறு பிராயத் தோழிகள். இருவரும் ஒன்றாகவே ஆறாம் வகுப்புவரை படித்தார்கள். பின்பு பௌசியா தன் படிப்பை விட்டுவிட்டாள். ஆனால் பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணான ஆயிஷா பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தாள். இருவரின் பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்தவரை மலைக்கும், மடுவுக்கும், உள்ள வித்தியாசம். ஆனால் அவர்களது அன்பு இதயம் மட்டும் எப்போதுமே சமமாகவே இருந்தது.

பௌசியா, தாய் தந்தை இல்லாத பெண். உறவு முறையென்று சொல்லிக் கொள்ள கதீஜாக் கிழவி மட்டும் தான். சிறு வயது முதல் தன்னை வளர்த்த அந்த உம்மும்மாக்கி கிழவியை தற்போது பௌசியா பாதுகாத்து வருகிறாள்.

பௌசியாவை ஒரு நல்ல பையனிடம் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் உம்மும்மாக் கிழவியின் விருப்பமாக இருந்தது. உம்மும்மாக் கிழவியின் ஏக்கம், எதிர்பார்ப்புக்களுக்கேற்ப வந்து சேர்ந்தான் நிஷாம்.

நிஷாம் பார்வைக்கு இலட்சணமானவன். பௌசியாவைப் போலவே உறவு முறையென்று சொல்லிக் கொள்ள வக்கற்றவன். அயல்வீட்டு சலீம் முதலாளி உம்மும்மாக் கிழவியிடம் நிஷாம் பற்றிச் சொன்ன போது உம்மும்மாக் கிழவியும் வாயெல்லாம் பல்லாக இளித்துத் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

நிஷாம், பௌசியாவின் நிக்காஹை புத்தளத்து நகரிலுள்ள முஸ்லிம்கள் ஆவலாக எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

“நிஷாம் எப்போது எங்களுக்குக் கலியாணச் சாப்பாடு தரப் போகிறாய்...?” என்று பலரும் நேரிடையாகவே கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்களேன். எனக்கு நல்லதொரு வேலை கிடைத்ததும் உங்களுக்கெல்லாம் நல்லதொரு சாப்பாடு நிச்சயம் தருவேன்” எனச் சொன்னவன் பல நிறுவனங்களுக்கும் வேலை தேடி அலையத் தொடங்கினான்.

நல்லதொரு வேலை கிடைப்பதென்பது முயற்கொம்பாகவே இருந்தது. இறுதியில் பூஜ்ஜியங்களே முடிவாகியது. ஓடும் பந்தை விரட்டிப் பிடிக்கும் வேகத்துடன், கிடைக்காத ஒரு வேலைக்காக அலைந்து திரிந்து ஓய்ந்த நேரத்தில்தான் ஒரு நாள் பௌசியா சொன்னாள்.

“நிஷாம்...! இப்பவேல்லாம் நம்மடவங்க அறபுநாடுகளுக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கிறாங்களே...? நீங்களும் போனால் என்ன? முஸ்லிம்களென்றால் பல வேலை தேடித்தரும் நிறுவனங்கள் முன்னுரிமை தருகின்றதாம்.” என்று தான் புதினப்பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தியை நிஷாமிடம் தெரிவித்தாள்.

“பெளசியா...! நீ சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் நீ சொன்ன அந்த வேலை தேடித்தரும் நிறுவனங்கள் முஸ்லிம்களிடமும் பணம் அறவிடுறாங்களே....? அதற்கு என்ன பண்ணுவது....?” என்றான்.

“ஆங்...நிஷாம்....!நீங்க என்ன சொல்லுவீங்களோ என்று எண்ணித்தான் நான் இவ்வளவு நாளும் ஒரு விஷயத்தை சொல்லாமல் விட்டுவிட்டேன். என்னிடம் கொஞ்சம் தங்க நகைகள் இருக்கின்றன. எனது இடியப்ப வருமானத்தில் வந்தவற்றை சேமித்துத் தங்கமாகச் செய்து வைத்திருக்கின்றேன். அவற்றை விற்றால் கொஞ்சம் பணம் தேறும்.” என்றாள் பெளசியா.

முதலில் நிஷாம் அதற்கு உடன்படவில்லை. ஆயினும் பெளசியா மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தவே, அவளிடமிருந்த தங்க நகைகளை வேண்டிக் கொண்டு மன்னார் வீதியிலுள்ள ஸ்டார் ஜுவலரிக்குச் சென்றான். அங்கு நிஷாம் கொடுத்த நகைகளை நன்றாகக் கல்லில் உரசியார்த்த ஸ்டார் ஜுவலரி முதலாளி அவற்றை நிறுத்துப் பார்க்கிறார். நகைகளுக்குப் பெறுமதியாக பதினைந்து ஆயிரம் ரூபாவைக் கொடுக்கிறார். அவர் கொடுத்த பண நோட்டுக்களை எண்ணிப் பார்த்த நிஷாமின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் எல்லை பூரிக்கின்றது. அத்தனையும் பெளசியாவின் இடியப்பத்தால் வந்த வருமானம்.

நிஷாம் கொழும்பிலுள்ள வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு ஏஜென்ஸி ஒன்றில் பாஸ்போர்ட் கொடுத்துப் பணம் கட்டியிருந்தான். இரண்டு மாதங்களில் அவனுக்கு சவுதி அரேபியா செல்வதற்கான சகல தஸ்தாவேஜுகளும் வந்து சேர்ந்தன.

அடுத்த சில தினங்களில் நிஷாம் சவுதி பயண மானான்.

கடிதங்களும் - சவுதியிலிருந்து புத்தளத்திற்கும், புத்தளத்திலிருந்து சவுதிக்கும் - மாறி மாறி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. இருவருடம் கொந்தராத்து அடிப்படையில் போனவனுக்கு மேலும் இரு வருடங்கள் நீடித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சவுதி றியால்களை டொலராக மாற்றிச் சம்பாதிக்கத் தொடங்கிய நிஷாமின் போக்கிலும் காலப் போக்கில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்குகிறது.

முதலில் கிழமைக்கு ஒன்றாக இருந்த கடிதம், பின் மாதம் ஒன்றாகி, இறுதியில் ஆறு மாதத்திற்கு ஒன்றாகிவிட்டது. ஆனால் பௌசியா மட்டும் தன் இதயத்தின் ஏக்கங்கள் யாவற்றையும் கடிதத்தில் பொறித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

நோன்பு காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பங்குனி மாத முற்பகுதியில் நிஷாம் திடீரென சவுதியிலிருந்து திரும்பினான். பௌசியாவுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கோ அளவிருக்கவில்லை. முதலில் அவளது பதினைந்தாயிரத்தையும் அவளிடம் கொடுத்தவன், அவளுக்குப் பல வெளிநாட்டுச் சாறிகளையும், பிளவுஸ் துணிகளையும், சட்டைகளையும் மேலும் சில பொருட்களையும் அன்புப் பரிசாகக் கொடுக்கிறான். அவற்றை ஆசையாகவும், அன்பாகவும் பெற்றுக் கொண்ட பௌசியாவுக்கோ எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி.

நோன்பு ஆரம்பமாகியது. பௌசியா சமயக் கடமைகளை முறைப்படி செய்து, தொழுது, தினமும் பிரார்த்தனை செய்வாள். இரவு வேளைகளில் அரிதாகவே உணவு உண்பாள். நோன்புக் காலங்களில் வீட்டுக்கு வரும் வறிய மக்களுக்கு தன்னால் முடியுமான அளவு தான தரும் செய்தாள்.

இவ்வாறு நோன்புக் காலம் விடைபெறும் தருவாய். இடையில் திடீரெனக் கொழும்புக்குச் சென்று தன்னுடன் சவுதியில் வேலை செய்த நண்பனொருவனின் வீட்டில் நான்கு நாட்கள் தங்கிவிட்டு வந்தான் நிஷாம். அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்த நிஷாமை அடுத்த நாள் மதியம் பெருநாள் சாப்பாட்டுக்கு வருமாறு உம்முமமாக் கிழவி மூலம் அழைப்பு விடுத்தாள் பௌசியா.

அன்று மாலை ஊரெங்கும் அடுத்தநாள் மலரப் போகும் பெருநாளை வரவேற்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. சின்னஞ்சிறார்களின் சந்தோஷ ஆரவாரம். பௌசியா வீட்டு வானொலியிலும், பக்கத்து வீட்டுத் தொலைக்காட்சியிலும் திருமறையின் வசனங்கள் ஒலித்து, ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நோன்பின் மகத்துவத்தைப் பெருநாளாகக் கொண்டாடுவதற்குரிய அங்கீகாரமாக ஏவ்வால் மாதத் தலைப் பிறை

கீழ் வானில் ஒரு சிறு கீற்றுப் போல் தோன்றியதைக் கண்ட முஸ்லிம்களின் மத்தியில் ஏகப்பட்ட சந்தோஷம்.

அடுத்த நாள் பெருநாள் தினம். புத்தளத்துப் பெரிய பள்ளியின் பேஷ் இமாம் மிம்பரில் ஏறி நின்று பெருநாள் கொத்துவாப் பிரசாரத்தை ஆரம்பித்தார். பெரிய பள்ளியில் என்றுமே இல்லாத சனத்திரள். இமாமின் கணீரென்ற குரல் கூடியிருந்தோரின் செவிப்பறைகளில் முட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

“என்னருமைச் சகோதரர்களே...! நேற்றைய தினம் ஷவ்வால் மாதத்தின் தலைப்பிறை கீழ்வானில் தோன்றியதைத் தொடர்ந்து இன்று நாமெல்லோரும் இப்பெருநாளாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறோம். அல்லாஹ் தன் திருமறையிலே, ‘எந்த ஒரு சமூகமும் தன்னைத்தானே திருத்திக் கொள்ளாதவரையில் அல்லாஹ் அவர்களைத் திருத்துவதில்லை’ என்று கூறுகிறான். எப்போது நீங்கள் திருந்தப் போகிறீர்கள்...? உங்கள் மனதிலுள்ள வஞ்சகம், பொறாமை, அகம்பாவம் எல்லாவற்றையும் இன்றோடு கைவிட்டுவிட்டு ஒரு தூய முஸ்லிமாக வாழ, இன்றைய தினத்தில் உறுதிபூணுங்கள்...” இமாமின் பிரசங்கம் ஒவ்வொருவரின் மனதையும் சிந்திக்கத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. அது நிஷாமையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அவனது இதயத்தில் சம்மட்டியால் அடித்தது போன்ற வேதனை. தான் ஏதோ குற்றம் செய்தவன் போன்ற பிரேமை.

பெருநாள் சாப்பாட்டுக்கு பௌசியா வீட்டுக்குச் சென்றான் நிஷாம். கோழிப் புரியாணி ஆக்கி அறுசுவை உணவு படைத்தாள் பௌசியா. அதை ஆசையோடு சுவைத்துச் சாப்பிட்டான் நிஷாம். அவன் சாப்பிடுவதை ஆசையோடு பார்த்தபடியே பரிமாறினாள் பௌசியா.

பெருநாள் தினங்களில் புத்தளத்தில் பல விசேட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது வழமை. அன்றும் அப்படித்தான். நேஸ் தரவையில் அன்று மாலை விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெற்றது. சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளாக மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டம், குதிரை ஓட்டம், கரத்தை ஓட்டம், முட்டி உடைத்தல், போன்ற பல விநோத போட்டிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. சவுதியிலிருந்து கொண்டு வந்த வீடியோக்

கெமரா மூலம் விநோத நிகழ்ச்சிகள் முழுவதையும் படம் பிடித்தான் நிஷாம். சிறுவர்களும், பெரியவர்களும், பெண்களும் நிஷாம் வீடியோ எடுப்பதை ஆவலோடு பார்த்தனர். பெண்கள் பகுதியிலிருந்து நிகழ்ச்சிகளை பார்த்துக் கொண்டிருந்த பௌசியா பெருமையடைந்தாள். நிஷாம் இடையிடையே பெண்கள் பகுதியையும் படம் பிடித்துக் கொண்டான். நிஷாமுக்கு நன்கு தெரிந்த பலபேரைக் கண்டும் அவன் அவர்களோடு முன்னர் போல் கதைக்கவில்லை. சவூதி நியால் எவ்வளவு சீக்கரம் அவனை மாற்றிவிட்டதென்று பலர் பேசிக் கொண்டார்கள். அது பௌசியாவின் காதிலும் விழத்தான் செய்தது.

சலீம் முதலாளி, உம்மும்தாக் கிழவி ஆகியோரின் வற்புறுத்தலால் நிஷாம் அந்த மாதப் பிற்பகுதியில் தன் திருமணத்தை முடிக்க சம்மதிக்கின்றான்.

திருமணத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட நாளும் வந்தது. பௌசியா வுக்கோ அந்நாள் ஓர் இன்ப நாளாகவே பிறக்கிறது. உறவினர்கள் யாரும் இல்லையே என்ற குறையேதுமில்லாமல் சுற்றியுள்ள பலர் ஒன்று கூடி, உதவிகள் செய்து திருமண வீட்டின் அலுவல்களைக் கவனிக்கின்றனர்.

மாலை நான்கு மணிக்கு பௌசியா குளித்துவிட்டு வருகிறாள். உள்ளத்தில் ஏற்கெனவே போட்டுவிட்ட கோலங்களும், இலட்சியக் கற்பனைகளும் மனதை நிரப்பின.

அழகாக அவளை அலங்கரித்து விடுகிறார்கள் அயல் வீட்டு நண்பிகள்.

நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக அவள் எதிர்பார்த்த ஆசைகள், கற்பனைகள், இலட்சியக் கனவுகள் யாவும் இன்று நிறைவேறும் நாள் என் நினைக்கும் போது சந்தோஷ மிகுதியால் அவள் மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

பெரிய பள்ளிவாசலிலிருந்து இஷாத் தொழுகைக்கான அதான்

ஓசை “அல்லாஹ் அக்பர் அல்லாஹ் அக்பர்...” என தெம்மாங்கு பாடும் தென்றலோடு கலந்து வந்து கூடியிருந்தோர் செவிகளில் எதிரொலித்தது. மாப்பிள்ளை வரும் நேரம். தில்லையடியிலிருந்து வர இருக்கும் மாப்பிள்ளையின் வரவை ஆவலோடு பெண் வீட்டார்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மருதோண்டி பூசிய மணக்கோலத்தில், ஆகாயப் பின்னணியில் பிறை வடிவிலான ‘ஸ்தாத்’ எனும் மண்பந்தலில் கற்சிலையோ, இல்லை பொற்சிலையோ என ஐயறும் வண்ணம் அமர்ந்திருக்கும் பௌசியாவின் விழிகள் அடிக்கொருதரம் வாசலை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. பச்சையிலிருந்து வெண்மையை நோக்கி ஓடிய ஸீகுயின் சாறியும், அதற்கேற்ற சோலியும் பௌசியாவுக்கு மேலும் அழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன.

எல்லோர் விழிகளும் உடையார் வீதியிலிருந்து கிழக்கு மேற்காகப் பிரியும் சந்தியை ஆவலோடு பார்க்கத் தொடங்கின. இந்த அமர்க்களங்களுக்கிடையே சலீம் முதலாளி திருமண வீட்டுக்கு அலுவல்களைக் கவனிக்க, உதவி செய்ய வந்தவர்களுக்கு கட்டளைகள் பல சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. பெண்கள் சாடை மாதையாக குசுகுசுக்கத் தொடங்கி வீட்டார்கள். பொறுமையிழந்த சலீம் முதலாளி தனது மனைவி ஸில்மியாவையும் ஏற்றிக் கொண்டு தனது லான்சர் காரில் தில்லையடி மாப்பிள்ளையின் வீடு நோக்கிச் சென்றார். நிஷாம் தங்கியிருந்த வீட்டையடைந்தபோது அங்கு பெரும் ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. நிஷாம் பற்றி அங்கிருந்த முதாட்டியிடம் விசாரித்த போது “நீங்கள் வந்தால் இக்கடிதத்தை உங்களிடம் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு நிஷாம் இன்று காலையிலேயே கொழும்புக்குச் சென்று விட்டான்” என்று அவன் கொடுத்துவிட்டுப் போன கடிதத்தை சலீம் முதலாளியிடம் கொடுத்தாள். அவசர அவசரமாகக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்த சலீம் முதலாளி தம்பதியினர் விக்கி விறைத்துப் போயினர். நிஷாம் தங்களை நன்றாக மோசம் செய்து விட்டான் என்று பொருமினர். செயலிழந்த நிலையில் காரை ஸ்டார்ட் செய்த சலீம் முதலாளி தன்

மனைவியுடன் புத்தளம் திரும்பினார். மாப்பிள்ளைக் காரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஒன்றுமே பேச முடியாத வர்களாக உள்ளே சென்றனர்.

சலீம் முதலாளியும், அவரது மனைவியும் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வருவதையும், சலீம் முதலாளியின் மனைவியின் கையில் கடிதம் ஒன்றிருப்பதையும் மணவறையின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஆயிஷா கண்டு கொண்டு அவசரமாக ஓடிவந்து சலீம் முதலாளி மனைவி கையில் இருந்த கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு பௌசியா அமர்ந்திருக்கும் மணவறையை நோக்கி ஓடினாள்.

பரபரக்கும் இதயத்தோடு கடிதத்தைப் படித்து முடித்த இருவரும் “அல்லாஹ்வே...! நிஷாம் மோசம் செய்து விட்டான்...” என்று கத்துகிறார்கள். திருமணம் நடைபெற இருந்த வீடு பௌசியாவின் கண்ணீரால் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுப் போனது. அவளைத் தேற்ற யாராலுமே முடியாமல் போனது.

நிஷாம் தன்னுடன் சவுதியில் வேலை செய்த கொழும்பு நண்பனின் சகோதரியையும் சொத்துக்களையும் பெற்றுக் கொண்டு அன்றிரவு பிரான்ஸ் பயணமானான். இங்கே திருமணக் கோலத்தில் கைகால்கள் அசைக்க முடியாது திக் பிரமை பிடித்தவள் போல் பௌசியா அமர்ந்திருந்தாள். திருமண வீட்டிற்கு வந்தவர்கள் நிஷாமின் இந்த முனாபிக் தனமான செயலுக்காக அவனை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டித் தீர்த்தனர்.

புத்தளம் மாவட்டத்தின் ஒரு எல்லையாக கற்பிட்டியில் இருந்து கரைத்தீவு வரை அமைதியாக ஓடும் ஏரிபோல பௌசியாவின் நெஞ்சில் இட்ட கோலங்கள், எண்ணங்கள், ஏக்கங்கள், யாவும் அவளுள்ளே எழுந்து மனதுள் அவிந்து அடங்கி விட்டன. மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட பௌசியா, சலீம் முதலாளியைக் கூப்பிட்டு, “சலீம் மாமா...! ‘காவின்’ எழுத வந்த உதுமா லெப்பையிடம் சொல்லி நிஷாம் பெயருக்கு யாசீன் ஓதச் சொல்லுங்க” என்றாள்.

பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள்.

குர்ஆனின் ஒரு வசனமான யாசீன் இறந்தவர்களுக்காகவும் ஓதப்படுகிறது.

பௌசியாவைப் பொறுத்தவரை அவளைத் திருமணம் செய்ய இருந்த நிஷாம் இறந்து விட்டான். கணவன் இறந்து விட்டால் இஸ்லாமியச் சட்டப்படி மனைவி இத்தா இருக்க வேண்டும். எந்த ஆண் முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது.

ஆம்! பௌசியா இத்தா இருக்க ஆயத்தமாகிறாள்.

உள்ளேயிருந்த உலக்கையும், உரலும் அவள் வரவை எண்ணித் தமக்குள் சிரித்துக் கொண்டன.

20. 08. 1989

தினகரன் வார மஞ்சரி.



நாகர சாஸ்திரம்



ந்றைவேறாத ஆசைகள்

அன்று காரியாலயத்திலிருந்து வந்த நான், மாலை நேரத் தேநீரைப் பருகிவிட்டு தன்னந்தனியாக அறையில் முடங்கிக் கிடக்க விருப்பமின்றி கோல் பேஸ் கடற்கரையை நோக்கி நடந்தேன். பற்பல நிறங்களிலே போடப்பட்டிருந்த சீமெந்து ஆசனமொன்றில் அமர்ந்து இயற்கை காட்சிகளை ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தி மாலையாகிவிட்டபடியால், ஆதவனும் அடிவானத்தை அண்டி சமுத்திரத்திலே சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

நான் இருந்த சீமெந்து ஆசனத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட கூப்பிடு தூர இடைவெளியில் ஒரு புது மணச் சோடியினர் வெகு சுவாரஸ்யமாகச் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அச்சோடியினரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கிளம்பிவிட்டது. எனது றூம் மேட் தயாபரனும் அன்று என்னுடன் வரவில்லையாதலால் பொழுதுபோக்காக வம்பளக்கவும் ஒருவருமில்லை.

இப்படியிருக்கும் ஓர் இனிய மாலைப் பொழுதில் மேகலா என்னருகில் இருந்தால் எப்படியிருக்கும்...? என கற்பனைகளை ஓடவிட்டபடியே அந்த ஜோடியினை நோக்கி அடியெடுத்து நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

சிகப்பு நிறத்தில் சாரியும், அதற்கேற்ற நிறத்தில் ரவிக்கையும் அணிந்து மிகவும் அழகாக தலையாட்டிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை வெகு தூரத்திலிருந்து நோக்கியபோது, எனது கற்பனையில் தெரிந்த ஒருவித மனப்பிரேமையில் அவள் என் மேகலா மாதிரியே தோன்றினாள்.

சிலவேளை அவள் என் மேகலாவாக இருக்குமோ...? சீ...சீ...அப்படி... இரண்டாம் நம்பர்காரனான எனக்கு எப்படிமே வீண் சந்தேகமும், கற்பனைகளும் தான், என நானே என்னைக் கண்டித்துக் கொண்டு அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

மேகலாவா...? சே...! அவளாக இருக்க முடியாது. கடந்த ஏழு மாதங்களின் முன்பு நான் திருகோணமலைக்குத் தெப்பத் திருவிழாவுக்குச் சென்று மேகலாவைச் சந்தித்துக் கதைத்தபோது கூட “ஜெனத்...! உங்களுக்காக நான் எவ்வளவு காலத்துக்கும் காத்திருக்கத் தயார்...” என்று என் காதோடு காதாக் கூறினாளே...! அப்படிப்பட்டவள் ஏன் வேறு துணையுடன் இங்கு வரப் போகிறாள்...?

கடந்த ஏழு மாதங்களுக்கு முன்பு தெப்பத் திருவிழா அன்று இரவைப் பகலாக்கும் மின்விளக்குகளின் ஒளியினாலே திருமலைக் கடற்கரையே பட்டப் பகல் போல் ஜொலிக்க, வருடத்திலே இருமுறை நிகழும் இப்படியான கோலாகலமான நிகழ்ச்சியைக் கண்டு, நிலாவும் தன்னொளி வீச, கோணைஸ்வரப் பெருமான் தெப்பத்திலே, நீலக்கடலின் மேலே அலங்காரப் பவனிவந்து தீர்த்தமாட, பக்த கோடிகளெல்லாம் “அரோகரா... அரோகரா...” எனக் கோஷம் எழுப்ப, மின் கம்பங்களிலிருந்து பல யார் தூரத்தில் என் அணைப்பில் தன்னை மறந்திருந்த மேகலா!

“ஜெனத்...! உங்கள் சகோதரியின் திருமணம் முடிந்தபின் தான் நீங்கள் என்னை மணப்பதென்றால், அதற்கு நானும் சம்மதம். எத்தனை வருடங்களானாலும் உங்களுக்காக நான் காத்திருப்பேன்.” என்று கிசுகிசுப்பாகக் கூறினாளே...! திருவிழா முடிந்து என்னை, என் அணைப்பைப் பிரிந்து செல்ல மனமில்லாமல் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே தன் தோழிகளோடு போனாளே...! என எண்ணியபடியே என் சந்தேகக் குதிரையை என்னில் இருந்து துரத்திவிடப் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டேன்.

அவர்கள் யாராக இருக்கலாம் என்றறிய என் மனம் மிகுந்த ஆவல் கொண்டது. யாரோ ஒருவன் தங்களை நாடி வருவதை

அவதானித்த அந்த இளம்ஜோடி திரும்பி என்னை நோக்கியது.

என்னே ஆச்சரியம்...! யார் இங்கு இருக்கக் கூடாதென எண்ணினேனோ, யாரோடு காலமெல்லாம் வாழ வேண்டும் என்று இன்பக் கனவு கண்டேனோ, அவள்தான் அந்தப் புற்தரையில் இன்னொருவனுடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

எதிர்பாராத அந்த அதிர்ச்சியில் எனக்குத் தலை சுற்றியது. தெரியாமல் தொட்டுவிட்ட மின்சாரம் போல் ஷொக் என் உடலெல்லாம் தாக்கியது. நடக்க முடியாமல் கால்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இடறியது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், கால்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இடறியதால் நானும் அப்புறந்தரையில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“என்ன ஜெனத்தமார், கண்டு எத்தனை நாளாச்ச...? எங்களைத் தேடி வந்து எங்களருகில் அமர்ந்தும் கூட ஒரு வார்த்தைதானும் பேசாதிருக்கிறாயே...? ஏன் என் திருமணத்திற்கு உனக்கு அழைப்பு விடுக்கவில்லை என்ற கோபமா...?” என்ற வார்த்தைகள் கேட்க திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அவன் வேறு யாருமில்லை. என்னுடன் ஆரம்ப வகுப்பிலிருந்து பத்தாவது வகுப்புவரை ஒன்றாகப் படித்த மனோகரன்தான். தகப்பனாரின் வேலை இடமாற்றம் காரணமாக அவன் பின்பு மட்டக்களப்புப் பாடசாலை ஒன்றுக்குச் சென்று விட்டான். பின்னர் ஏழு வருடங்களின் பின் சந்தித்தபோது கொழும்பு மொறட்டுவை பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல்துறை முடித்து, கப்பல் கூட்டுஸ்தாபனத்தில் பொறியியலாளராகி இருப்பதாக அவன்மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். பின்பு இடையிடையே ஆரம்பகால நண்பர்கள் என்பதால் இருவரும் சந்திக்கும் போது கதைத்துக் கொள்வோம். எனக்கு எல்லாமே ஒரு கனவுபோலத்தோன்றியது.

மனோகரன் தன் மனைவியை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். பெயர் மேகலா என்றும், திருகோணமலையில் பெண்கள் கல்லூரியில் படித்து, பின்பு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளாதாரத்துறையில் பட்டம் பெற்று, தற்போது திருகோணமலையில் ஒரு பாடசாலையில்

ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுவதாகக் கூறினான்.

“எனக்கு ஏற்கெனவே மேகலாவைத் தெரியும். ஆனால் இவ உம்மைத்திருமணம் செய்தது பற்றி எனக்குத் தெரியாது” என சொல்ல அவள் திகில் அடைவதைக் கண்ட நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். “எப்படி மேகலாவை ஏற்கெனவே தெரியும்?” என நண்பன் என்னைக் கேட்க, பல்கலைக்கழகத்தில் தனக்கு ஒரு இரண்டு வருட சீனியர் மாணவனாகி விஞ்ஞானப்பீடத்தில் இருந்தபோது இவர் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு வருவார் என்றும், அனேகமாக இலக்கியக் கூட்டத்தின் முடிவில் தான்தான் சினிமாப் பாடல் பாடுவதாகவும், பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் தன்னை, ஜூனியர் - சீனியர் மாணவர்களுக்கு நன்கு தெரியும் என்றும், அந்த வகையில் தனக்கு ஜெனத்தகுமாரை நன்றாகவே தெரியும் என்றும், ஓரிரு முறை கதைத்திருக்கிறோம் என்றும் மேகலா சொல்லிய பதிலைக் கேட்டு நண்பன் மகிழ்ச்சியடைய, அதைக் கேட்ட நானோ பெரும் அதிர்ச்சியடைந்தேன்.

என்னுடன் தினமும் புதுப்புது இடங்களுக்குச் சென்று, இன்பக் கதைகள் சொல்லி, என்னை மகிழ்ச்சியில் மூழ்கடித்த மேகலாவா இப்படி பசுக்கப் பொய் பேசுகிறாள்...?

என் இதயக் கோபுரமே இடிந்து தரைமட்டமாகிப் போனது போன்றதொரு உணர்வு எனக்குள். ஏறெடுத்து நண்பனை நோக்குகிறேன்.

தன் மனைவியின் திறமையை எண்ணிப் போலும் அவன் மகிழ்ச்சியாகக் காற்றில் எழும்பிப் பறக்கும் பட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். என் பார்வையை அவனிடமிருந்து விலக்கி அவளை நோக்குகிறேன். பரிதாபமாக இருந்தது அவளின் பார்வை. தயவு செய்து நாங்கள் நடத்திய காதல் நாடகங்களை இவருக்குச் சொல்லிட வேண்டாம், என்பது போலப் படபடத்தன அவளது விழிகள். என் மனதில் குமுறிப் புகையும் எரிமலையை, கொந்தளிக்கும் எண்ணங்களை, உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை, புரிந்து கொண்டால் அவள் இவ்வாறு நோக்குவாளா...? அவளது பார்வையைச் சகிக்காத நான், என் கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறேன்.

கடந்த ஐந்து வருடங்களின் முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சிகள் என் மனத்திரையில் ஓடுகின்றன.

அது கண்டதும் கருத்தரித்த காதல் அல்ல. முதல் பார்வையிலேயே உள்ளம் உருகி, இதயம் இறங்கி, மனது ஏங்கி, இவள்தான் என் வருங்கால வாழ்க்கைத் துணைவி என்று மனசு ஆர்ப்பரித்த சமாச்சாரமும் அல்ல. சின்ன வித்தாகக் கண்டும் காணாமலும் விழுந்து, பின்பு தன்னிச்சையாய் வளர்ந்து, செடியாகி, மரமாகி, நெஞ்சம் முழுவதும் விஸ்வரூபம் எடுத்துவிட்ட பிறகுதான் 'ஓ...! இதுதான் காதலா...?' என்று ஜெனத்குமார் இனங்கண்டு கொண்ட விஷயம். முதன்முதல் மேகலாவை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் மாணவ மன்றத்தினரின் இலக்கியக் கூட்டமொன்றில்தான் சந்திக்க நேர்ந்தது.

அவள் பொருளாதாரத் துறையில் முதல் வருடத்தில் இருந்தாள். ஜெனத்குமார் பி. எஸ். ஸி மூன்றாம் வருடத்தில் இருந்தான். மாதம் ஒரு முறை மாணவ மன்றத்தின் இலக்கியக் கூட்டத்தில் இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்தபோது, இருவருக்கிடையேயும் ஒரு சாதாரண அறிமுகம்தான்.

மேகலா பொருளாதாரத் துறையின் முதலாம் வருடத்தில் இருந்தமையால் அவளால் எல்லா இலக்கியக் கூட்டங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் போக முடிந்தது. ஆனால் ஜெனத்குமார் பி.எஸ்.ஸி இறுதி வருடத்தில் இருந்தமையால் அவளால் எல்லா இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கும் போக முடியவில்லை.

அன்றொரு வெள்ளிக்கிழமை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வந்த பேராசிரியர் திரு. ஆ. சண்முகதாளின் சொற்பொழிவு இலக்கிய மன்றத்தினரின் தலைமையில் நடைபெற்றது. பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அவர்களைப் பற்றியும், அவரது நாவில் தமிழ் வார்த்தைகள் சதிராடும் திறமை பற்றியும் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்த படியால் அவரின் சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்காக ஜெனத்குமாரும் போயிருந்தான்.

சொற்பொழிவு முடிய ஒரு பாடல் இடம்பெற்றது. அதை இனிமையான, குரலில் மேகலாதான் பாடினான். அன்றுதான் அவன் மேகலாவைச் சந்திக்கும் இரண்டாவது சந்திப்பு. பாட்டுக்கள் பாடி, பேச்சுக்கள் பேசி முடிந்து கூட்டம் கலைந்து மாணவ மாணவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்த வேளை, எந்தவித அவசரமும் இன்றி மேகலா வெளியே வந்த போது, வாசலில் ஜெனத் குமார் நின்றுருந்தான்.

“மை கொங்கிரஜ் லேசன் மேகலா...! ரொம்ப அருமையாப் பாடினீங்க. இனிமையான குரல். நீங்க அழகு மாத்திரம்தான் என்று நினைத்திருந்தேன். நல்ல அழகாகவும், இனிமையாகவும் பாடுகிறீர்கள்.” என்றான். பேசியவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் மேகலா. அவளுக்கும் மேலே, ஒரு சாண் உயரத்திற்கும் அதிகமாக அவன் நின்றுருந்தான். உறுதியான உடல்வாகு. ஆரோக்கியமான சிரிப்பு. அவளும் பதிலுக்குச் சின்னதாகப் புன்னகைத்தவன், “தாங்க யூ...!” என்றான்.

அடுத்த - முன்றாவது - சந்திப்பு பல்கலைக்கழகத்து லைப்ரரியில் நடந்தது.

அவள் பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகமொன்றைத் தேடும் சுவாரஸ்யத்தில் அவளது கைக்குட்டையுடன், மணிப்பேசையும் தவறவிட்டிருக்க வேண்டும். அவன் பின்னாலிருந்து அவளருகில் வந்து, “எக்ஸ் கியூஸ் மீ... இது உங்களுடையதா...?” என்று மெதுவாகக் கிசுகிசுப்பாகக் கேட்டான். அவள் அவனைப் புரிந்து கொண்டு தலையை அழகாய் ஆட்டி, அதே கிசுகிசுப்பான குரலில், “தாங்க்ஸ்...!” என்றான்.

அப்பறம் தூரத்தில் அவளை, அவளது சிநேகிதிகளுடன் அங்கே - இங்கே என்று பார்த்ததுண்டு. விரிவுரைகள் முடிந்து மற்ற விரிவுரைக்காக இவன் மாடிப்படியேறிப் போகும் போதும், வேகமாகக் கீழே இறங்கிச் செல்லும் போதும், கண்ணில் அவள் தன் சிநேகிதிகளுடன் அரட்டை அடிக்கும் போதும், பிஸிக்கல் லாப்பில் போர் அடித்தால் இவன் மேலிருந்து கீழே பராக்குப் பார்க்கும் போதும், சரியான அறிமுகம் இல்லாததால் போலும் இருவரிடமும் இலேசான புன்னகை இந்த

மாதிரியான நேரங்களில் ஜொலிக்கும். அத்தோடு சரி.

நான்காவது சந்திப்பு குறிஞ்சிக் குமரன் திருவிழாவின் போது நிகழ்ந்தது.

அன்று ஆனித் திங்கள் ஏழாம் நாள். பல்கலைக்கழக இந்து மாமன்றத்தின் குறிஞ்சிக் குமரன் ஆலயத் திருவிழா.

குறிஞ்சிக் குமரன் கோவில் அமைந்திருக்குமிடம் குமரமலையில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் முழுவதையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருப்பது, இங்கிருந்து யாவற்றையும் கண்காணிக்கத்தான் சிவனுக்கே குருவான முருகப் பெருமான் இங்கு வந்தமர்ந்தானோ என எண்ணத் தோன்றும். ஏகாந்தமான இயற்கைச் சூழலும், ஆலயத்தின் அமைப்பும் இங்கு வரும் பக்தர்களை மெய்மறக்கச் செய்வதுடன் தியான உணர்வு, புனிதத் தன்மையுடன் வழிபாட்டில் ஒன்றிப் போகும் உன்னத நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும்.

மலை உச்சியிலுள்ள குறிஞ்சிக் குமரனின் ஆலய வழிபாடு முடிந்து அதன் பின்பு பல்கலைக் கழகக் கேட்போர் கூடத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த அருணாக் குழுவினரின் இன்னிசைக் கச்சேரி.

முதலில் பக்திப் பாடல்களில் ஆரம்பமாகி, பின்னர் புதிய, பழைய சினிமாப்பாடல்களை இன்னிசைக் குழுவினர் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மண்டபம் நிறைய மாணவ, மாணவிகள் ஆசனங்களில் அமர்ந்து இன்னிசைக் கச்சேரியை கேட்டு இரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நெஞ்சம் அலை மோதவே, கண்ணும் குளமாகவே
கொஞ்சம் கண்ணனைப் பிரிந்தே போகிறாள் - ராதை
கண்ணன் மேல் கோபமாய்ப் போகிறாள்...” என்ற பாடலை ஸ்ரீனி சிவானந்தன் பாடிக் கொண்டிருக்க, அதை அனைவரும் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பாடல் மேடு பள்ளங்களில்

ஏறி, இறங்கி நீர் வீழ்ச்சியாக ஓழக் கொண்டிருந்தது.

“ரொய் நல்ல பழைய பாடல். எப்படி உங்களுக்கும் பிடித்ததா...?” எனப் பக்கத்து ஆசனத்திலிருந்தவன் கேட்போது மேகலா திடுக்கிட்டுப் போனாள். விழிகளை நிமிர்த்தி ‘யாரடா இது...?’ என்று பார்த்தால் அது ஜெனக்குமார்.

“ஹலோ...!”

“திடுக்கென்று பேசி உங்கள் ரசனையைக் கெடுத்து விட்டேனா...?” ஜெனக்குமார் கேட்டான்.

மேகலா புன்னகைத்தாள்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை...! நீங்கள் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்ததைக் கூட கவனிக்க மறந்திட்டேன்...? அதுதான் கொஞ்சம் அப்செட் ஆகிட்டேன்” என்றாள்.

அவன் கண்களை அகல விரித்து அவளை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தான்.

“அடடே... தேங்க்யூ என்ற வார்த்தை மட்டும்தான் உங்களுக்குப் பேசத் தெரியும் என்று நினைத்தேன். இவ்வளவு நீளமாகவும் பேசத் தெரியுமா...?” எனக் கேட்டான்.

அவள் மீண்டும் புன்னகைத்தாள். நந்தியா வட்டம் பூவுக்கு டியூப்லைட் போட்டு விட்டாற் போன்ற ஒரு வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தது அவள் முகத்தின் பிரதிபலிப்பு.

“பழைய பாடலில் நான் என்னையே மறந்திருவேன்” அவள் சொன்னாள்.

“நானும் அப்படித்தான்” என்றான் அவனும்.

இன்னிசைக் கச்சேரி முடிந்து அவள் தனது தோழிகளுடன் விடுதிக்குப் போகக் காத்திருந்த வேளையில் தான், தன் சொந்த இடம் திருகோணமலை என்றும், அங்குள்ள ஒரு கொண்டுவெண்டில் படித்துச் சித்தியடைந்து பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவாகி வந்ததாகவும் சொன்னாள். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபலமான கல்லூரியொன்றில் தான் படித்ததாகவும், முதல்தரம் பி.எஸ்.ஸிக் (பௌதீக விஞ்ஞானத் துறை) குத் தெரிவாகியபோது பொறியியல் துறைக்குப் போகலாமெனமுயன்று படித்ததாயும், இரண்டாம் தரமும் பொறியியல்துறை கிட்டாதபடியால் பௌதீக விஞ்ஞானத்துறைக்கு வந்ததாகவும் அவள் சொன்னாள்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் நிகழ்ந்த சந்திப்புக்கள் மூலம் அவனைப்பற்றி அவளும், அவளைப்பற்றி அவளும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே தெரிந்து கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிரபலமான கல்லூரி உதைபந்தாட்டக் குழுவில் விளையாடியபொழுது அதிலிருந்து இலங்கைப் பாடசாலை உதைபந்தாட்டக் கோஸ்டிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டு, பாங்கொக் போனதாகவும், பின்பு அடுத்த ஆண்டில் இலங்கை இளைஞர் உதைபந்தாட்டக் கோஸ்டிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டு மனிலா போனதாகவும், ஹொக்கியிலும் சிறந்த வீரனுக்குரிய கல்லூரி விருது தனக்குக் கிடைத்ததென்றும், பல்கலைக்கழக உதைபந்தாட்டக் கோஸ்டியிலும் ஹொக்கி டிபிலும் தான் விளையாடி வருவதாகவும் அவள் சொன்னாள்.

புதுக்கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, பட்டிமன்றம், சித்திரம் என கலை இலக்கியத்தில் தனக்கு கூடுதலான ஆர்வம் என்று மேகலா சொன்னாள்.

இன்னும் கொஞ்சம் பழக்கம் அதிகரிக்க, இருவரும் விரிவுரைகள் முடிந்த பின்பு ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருக்கவும், கண்ணில் இன்ன சப்ஜெக்ட் என்றில்லாமல் பொதுவாக சள் அடிக்கவும் தொடங்கினார்கள்.

எத்தனையோபேரிடம் இயல்பாக உள்ள நட்பு மாதிரித்தான் மேகலா மீது தான் கொண்ட அன்பு என ஜெனத்குமார் நினைத்தது,

அவள் குறுகிய விடுமுறையில் மாத்தளைப் பாடசாலையொன்றில் படிப்பிக்கும் தனது சித்தியைப் பார்ப்பதற்காக சென்றிருந்த அந்த ஏழு நாட்களில் சுத்தமாகப் பொய்த்தது.

தூங்கி எழுந்ததும் மேகலா நினைப்பு! விரிவுரைக் குறிப்புக்களைத் திறந்து படிக்கலாம் என்றெடுத்தால் மேகலா முகங்காட்டிச் சிரிப்பாள்! தனது கவனத்தை வேறு திசையில்செலுத்த அவன் கையாண்ட முயற்சிகளெல்லாம் பொய்த்துப் போயின! மேற்கொண்டு சில நாட்கள் போவதற்குள் அவன் மனது அவளுக்காக, அவளின் வரவுக்காக ஏங்கத் தொடங்கியது. சத்தியமாய் இது காதலேதான் எனப்பூரிந்து கொண்டான்.

தினமும் அவளைப் பார்க்க வேண்டும், அவளுடன் பேச வேண்டும் என்றொரு தவிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. ஒரு நாளில் ஒரு முறையேனும் அவளைச் சந்திக்காவிட்டால் அந்தப் பிரிவைத் தாங்க முடியாதது போன்றதொரு பரபரப்பு, உறக்கமில்லாது விழித்திருந்து கனவு காணும் இரவுகள். அவளின் கவர்ச்சியான வதனத்தை நினைத்துப் பார்த்தபடியே அவன் தூங்காத இரவுகள்தான் எத்தனை...!

காதல் வியாதி ஒருவனை எப்படியெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கும் என்பதை அனுபவ ரீதியாக அறியத் தொடங்கினான்.

அவளுக்கும் இதே அவஸ்தைதானா...?

என்னைக் கண்டதும் அவளது கண்களும், முகமும் ஆயிரம் வோட் மேர்க்கூரிக்கப் போல் ஜொலிக்கிறதே...! அதற்கு என்ன அர்த்தம்...?

ஒரு நாள் இருவரும் தனியே அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது ஜெனத்தகுமார் நேரடியாகத் தனது காதலைத் தெரிவிக்க, மேகலா தானும் அவனை மனமாரக் காதலிப்பதாக நாணத்தால் கன்னம் சிவக்கத் தெரிவித்தாள். இனி என்ன...? இவன் விளையாடும் ஹொக்கி, உதைபந்தாட்டப் போட்டிகளைப் பார்ப்பதற்கு அவள் செல்வாள். அவள் பங்கெடுக்கும் இலக்கியப் போட்டிகள், பட்டி மன்றங்களுக்கு இவன் செல்வான்.

நாலா வட்டத்தில் ஹில்லா ஹோல், அக்பர் ஹோல், இராமநாதன் மண்டபம், ஆகியவற்றில் மாத்திரமல்லாமல், பல்கலைக்கழகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஜெனத் - மேகலா காதல் விவகாரம் பரவிவிட்டது.

இருவரும் நேரம் கிடைத்தால் பேராதனைப் பூங்காவுக்கு மாலை வேளைகளில் போகத் தொடங்கினார்கள். அழகிய பேராதனைப் பூங்காவைச் சுற்றியோடும் மகாவலி கங்கையை ஆசையுடன் பார்ப்பார்கள்.

ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்ந்து கொறக்...கொறக்... என சத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்கும், அந்த மூங்கில் மரங்களுக்கிடையே இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டு கலகா றோட்டைப் பார்த்த படியே மகாவலி கங்கை நுங்கும் நுரையுமாகப் பாய்ந்து துள்ளியோடும் அழகை இரசிப்பார்கள்.

இவர்களைப் போலவே பல ஜோடிகள் மூங்கில் மரங்களுக்கிடையே அமர்ந்து சுற்றுப் புறச்சூழல் பற்றியே கவலைப்படாது சில்மிசங்கள் செய்வார்கள். இதழோடு இதழ் சேர்த்து முத்த மழை பொழிந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இரவானதும் இருவரும் விடுதி செல்வார்கள்.

இன்னும் சில நாட்களில் இருவரும் கொஞ்சம் வரம்பு மீறிப் போய் ஒருவரையொருவர் காதலுடன் ஆரத் தழுவிக் கொள்வதும் உண்டு.

மாதங்கள் சில பறந்தன. இறுதியாண்டுப் பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயமாதலால் முன்பு போல பொழுது போக்காக சுற்றுவோ, சள் அடிக்கவோ ஜெனத்தமாரால் முடியவில்லை. எப்பெஷல் கிளாஸில் சித்தியடைய வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தோடு இரவு பகலாக விரிவுரைகளை விழுங்கிக் களைத்து விழிகள் முடுவான்.

பரீட்சையும் வந்து, நடந்து, முடிந்து விட்டது.

இறுதியாண்டுப் பரீட்சை எழுதிய மாணவர்களுக்கு பிரியா விடையும், இராப்போசன விருந்தும் விஞ்ஞான பீட மாணவர் மன்றத் தினரால் நடைபெற ஏற்பாடாகி இருந்தது.

பல்கலைக்கழகக் கேட்போர் கூட மண்டபம், கோலாகலமாகப் பல வர்ணங்களைக் கொண்ட மின் விளக்குகளாலும், மலர் மாலைகளாலும், அழகான வெளிநாட்டு சோடனைகளாலும் சோடிக்கப்பட்டு புதுப் பொலிவு பெற்று மிகுந்த களையுடன் காணப்பட்டது.

பல்கலைக்கழக வேந்தர், துணை வேந்தர், பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், மற்றைய துறைகளிலிருந்து அழைப்பு விடுக்கப்பட்ட மாணவ, மாணவிகள் இராப்போசன விருந்திற்கு வருகை தந்திருந்தார்கள். விஞ்ஞான பீட மாணவத் தலைவன் என்ற ரீதியில் ஜெனத் குமார் எல்லோரையும் கைகுலுக்கி வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தான்.

மேகலாவுக்கும் விசேட அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்த படியால் அவளின் தலைமையில் நான்கு மாணவ, மாணவிகள் வந்திருந்தார்கள்.

சம்பிரதாய முறைப்படி குத்துவிளக்கேற்றித் தலைவர் உரை, பேராசிரியர் உரை, விருந்தினர் உரை, என்பன முடிந்து விருந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

“இப்பொழுது அனைவரின் செவிகளுக்கும் விருந்தாக செல்வி மேகலா ஒரு பாடல் பாடுவா” என ஜெனத் குமார் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்க, “செல்வி மேகலா இல்லை, திருமதி மேகலா ஜெனத் குமார்” என ஒரு குறும்புக்கார தாடி மாணவன் சொல்ல, எல்லோரும் கைதட்டினார்கள். இக்கட்டான சூழலில் மாட்டிக் கொண்ட மேகலா செய்யவழியின்றி மேடையேறி ஒலிவாங்கியைப் பெற்று சபையினருக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்த பின் பாட ஆரம்பித்தாள்.

“கண்கள் இரண்டும் என்று உன்னைக் கண்டு பேசுமோ...? காலம் இனிமேல் நம்மை ஒன்றாய்க் கொண்டு சேர்க்குமோ...?”

அழகாக, இனிமையாக, அர்த்தம் படப் பாடினாள். எல்லோரும் மீண்டும் கைதட்டினார்கள்.

இராப்போசன விருந்து நள்ளிரவு வேளையில் இனிதே முடிந்தது.

மறுநாள் ஜெனத்குமாரை ரெயில்வே ஸ்டேசன் வரை வந்து கண்கள் இரண்டும் கலங்கியபடியே வழியனுப்பி வைத்தாள் மேகலா.

நாட்கள் நகர்ந்து மாதங்கள் பல உருண்டோடின.

பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகின. ஜெனத்குமார் நினைத்தது போல் அவனுக்கு ஸ்பெஷல் கிளாஸ் கிடைக்கவில்லை. சாதாரணமாகப் பாஸாகியிருந்தான்.

கொழும்பில் பெற்றோலியக் கூட்டுஸ்தாபனத்தில் பௌதீக - இரசாயினியாக வேலை கிடைத்தது.

காலமெனும் நீரோட்டம் விரைந்து ஓடி ஆண்டு இரண்டும் ஆகிவிட்டது. மேகலாவுக்கும் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்த கையுடன் அவள் முன்பு படித்த கொண்வெண்டில் ஆசிரியையாக நியமனம் கிடைத்தது. இருவரும் கடிதங்கள் மூலம் தொடர்பு கொள்வார்கள்.

அதுவரை காற்றில் ஆடும் பட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனோகரன், “என்னடா நண்பா...! பலமான யோசனை...? என்ன நான் இடையிலேயே உன்னைச் சந்தித்துக் கதைத்த போது கூட எனது திருமணம் விரைவில் நடைபெறும் என்று கூடச் சொல்லவில்லை என்றுதானே கோபிக்கிறாய்..? உண்மையில் இப்படியொரு திடீர் திருமணம் நடைபெறும் என்று நான் கூட நினைத்திருக்கவில்லை. எனது தகப்பனார் கொடுத்த தொலைபேசி செய்தியின்படி வீட்டுக்குப் போனேன். என் தகப்பனாருடன் ஒரே மின்னியல் திணைக்களத்தில் வேலை செய்பவர்தான் மேகலாவின் அப்பா. இருவரும் நல்ல நண்பர்கள். எனவே அப்பாவின் பேச்சுக்கு என்னால் மறு பேச்சு பேச முடியாமல் போய்விட்டது. அத்துடன் ரதி போன்ற இவளையும் விட்டுவிட மனம்

இடம்கொடுக்கவில்லை. அதனால் ஒத்துக் கொண்டேன்.” என்றவன் தனது திருமணத்திற்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பவில்லையே என்பதற்காக தன்னைக் குறைநினைக்க வேண்டாம் எனக் கூறுகின்றான்.

பாவம் அவன்...!

தூய்மையான எண்ணங் கொண்ட அவனுக்கு எங்கே எனதும், மேகலாவினதும் பழைய காதல் கதை தெரியப் போகிறது...? பட்டப்படிப்பு முடிவுற்ற பிற்பாடு மேகலாவைச் சந்திக்க நான் பட்ட கஷ்டங்கள் என் நினைவுக்கு வருகின்றன.

மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை பெற்றோலியக் கூட்டுஸ்தாபனத்திலிருந்து லீவு போட்டுக் கொண்டு கொழும்பிலிருந்து யாழ் செல்லும் நான், சாட்டுக்கு மூன்று, நான்கு நாட்கள் ஊரில் நின்றுவிட்டு மேகலாவைக் காணும் தவிப்பில், கொழும்பு போவதாக வீட்டில் சொல்லிவிட்டு திருகோணமலைக்குச் சென்று விடுவேன். அவளுடனே மாலை வேளையில், அழகு மிகு திருமலையின் இயற்கை ஈந்த கடல் அன்னையை ஆவலோடு பார்ப்பேன். கோணைஸ்வரன் கோயிலின் மலை உச்சியில் நின்று கொண்டு துறைமுகத்தை நோக்குவேன். பெரிய தொடர் மலைகளையும், அந்த மலைகளிலே வந்து தரித்து நிற்கும் வெண் முகிற் கூட்டங்களையும், மலையுடன் அண்டியுள்ள நீலக்கடலையும், அந்த நீலக்கடலிலே வந்து தரித்து நிற்கின்ற எண்ணற்ற வெளிநாட்டுக் கப்பல்களையும், நீலக்கடலின் முகடான நீல வானத்தையும், அந்த நீல வானத்திலே மினுமினுக்கின்ற நட்சத்திரங்களையும் சுட்டிக் காட்டி அவற்றின் அழகை எனக்குக் கூறுவாள். இராவணன் வெட்டு, காதல் கைகூடாமல் போனால் காதலர்கள் கட்டிப்பிடித்தபடியே கடலில் பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் ‘சூசைட் பிளேஸ்’, எவ்வற்றையும் என்னை அழைத்துப் போய்க்காட்டுவாள்.

என்னைத் தனது வீட்டுக்கும் ஒரு முறை அழைத்துச்சென்று தன்னுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த சீனியர் மாணவர் என்று தனது தாய்க்கும் அறிமுகப்படுத்தினாள்.

அவர்கள் வீட்டில் எமது காதல் விடயம் ஒருவருக்குமே தெரியாது என்றும், எல்லாம் நேரம் வரும்போது சொல்லி சம்மதம் கிடைக்க வழி பண்ணுவேன் என்றும் என்னிடம் சொன்னாள். நானும் எனது சகோதரியின் திருமணம் முடிந்த பின் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறேன் என்று சொல்லியிருந்தேன்.

இப்போது எல்லாமே வீணாகி விட்டதே...!

என் இதயம் பொடிப்பொடியாக உடைவது போன்ற ஓர் உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டது. கண்களிரண்டும் கலங்கத் தொடங்கின. ஒருவாறு குழறும் எண்ணங்களையும், கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சிகளையும் என்னுள்ளேயே அடக்கிக் கொள்கிறேன்.

அந்நேரத்தில் அந்த கோல்பேஸ் கடற்கரையில் வீசிய இதமான தென்றல் கூட எனக்குத் தீபோல மாறித் தோன்றியது.

தாங்கள் தங்கியிருக்கும் தெஹிவளை வீட்டு முகவரியைத் தந்த நண்பன் குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் என்னை விருந்துக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுக்கிறான். நேரமில்லை என்ற சாட்டுச் சொன்னால், கோபத்தில் சொல்லுகிறேன் என்று எண்ணுவான். எனவே வசதி கிடைக்கும் போது வருகிறேன் என்று சொல்லித் தப்பிக் கொண்டேன்.

எனது சொல்லை நம்பிய நண்பன் தனது துணைவியைக் கூட்டிக் கொண்டு என்னிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு காலி வீதி நோக்கி பஸ்ஸிற்காக நடக்கிறான்.

நொந்து போய் அவர்கள் போனதிசையையே கண் வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் இதயமோ நிலையில்லாமல் தவித்தது.

‘உன் ஏஜ்’ எல்லையிலே நின்ற அவளுக்கு அவளின் உடம்பு கேட்கிற கேள்விகளுக்கு யார் பதில் சொன்னாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்கின்ற குமரித்தனம். அத்துடன் சமூகத்திலே அந்தஸ்தை உயர்த்திக் காட்ட என்ஜினியர் கணவன் கிடைத்தது சமூகத்தில் ஒரு மேல்மட்ட

இடம் கிடைத்தது போல் அவள் நினைத்த தோரணை.

பெருமானே, கோணேஸ்வரா...! இக்காட்சியை நீயும் பார்த்தாயா...? மேகலாவைப் போல் எத்தனை பெண்கள் தங்கள் போலித்தனத்தால், குமரித்தனத்தால் காதலை ஒரு பொழுது போக்காக நினைத்து, நம்பியவர்களை நட்பாற்றில் கைவிடுகிறார்களோ...? என் இதயத்தில் நிறைந்தவள் என் முன்னாலேயே இன்னொரு ஆணுடன் கைகோத்துக் கொண்டு போனதைப் பார்த்த பின்பும், எதற்காக உயிருடன் இருக்கின்றேனோ...?. எனக்கு ஏனோ தெரியவில்லை.

“ ஓ.... காலம் மனத்துக்கத்தையும்
ஆத்திரத்தையும் ஆற்றிவிடுகின்றது!
ஆனால் காதல் நினைவுகள் மட்டும்...
மாவறுத்த சட்டியிலே மிஞ்சியிருக்கும் சூடுபோல...”



கலையாத நினைவுகள்

“எடேய் விக்னேஸ்... என்னடா அந்த மாவெள்ளையுடன் மல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். முதலிலேயே அந்த மாவெள்ளையை வாற விலைக்கு வித்துப் போட்டு செங்காரிக்கு ஜோடியா ஒரு செங்காரி வாங்கி விடு. இப்படி சத்துக்கு ஒரு கால் படுக்கிற மாவெள்ளையை வச்ச உழுதா அடுத்த பருவத்துக்குக் கூட வெள்ளாமை விதைக்க முடியாது”

கால்களை மடித்துப் படுத்துப் படுத்து, நுகத்தடியின் பாரத்தோடு கழுத்தை நீட்டி வாயில் புஸ்...புஸ்... என்று நுரை பொங்க மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த மாட்டை எழுப்ப பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்த விக்னேஸைப் பார்த்து பக்கத்து நிலத்தில் உழுது கொண்டிருந்த இராமலிங்கம் சொன்னார்.

காலை இளஞ்சூரியனின் வெம்மையாலும், காலையிலிருந்து மாட்டுடன் மல்லுக் கட்டியதாலும் உடம்பு பூராவும் வேர்த்திருந்த விக்னேஸ் இராமலிங்கத்தை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“இராமலிங்கம் அண்ணே...! உன்ர வேலையை நீ பார்த்துக் கொண்டு போ. என்ர மாட்டைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும்.” என்று விக்னேஸ் கோபமாகச் சொல்லிவிட்டு மீண்டும் படுத்துக் கிடக்கும் கள்ள மாவெள்ளையோடு போராடினான்.

மாட்டின் அடிவயிற்றில் குத்தினான். கையில் வைத்திருந்த பூவரசன் தடியால் அடித்தான். வாலை முறுக்கினான்... ஊகும், மாடு தன் பிடிவாதத்தை விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை. ஜோடி மாடு நின்றபடியே

சாணி போட்டு கோமயம் பெய்து முடித்து அசைபோட ஆரம்பித்து விட்டது. விக்னேஸ் கடைசி முயற்சியாக தலையில் கட்டியிருந்த துவாய்த்துண்டினால் மாவெள்ளையின் வாலில் சுற்றி வாயில் வைத்து 'நறுக்கெனக் கடித்தான். மாடு படக்கென எழுந்து நடக்கத் தொடங்கியது. கால் மாறி கோணல் மாணலாய்ப் போனது. விக்னேசின் எதிர்காலம் போல் "வெளவாலுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் தொங்கித்தானே ஆகணும்" இராமலின்கம் துவாய்த்துண்டை உதறியபடி சொல்லிவிட்டு குளக்கட்டுப் பக்கம் போய்விட்டான்.

விக்னேஸ் அடுத்த கொண்டரை போட்டு ஏர்க்காலில் சிக்கிய சிறு தடிகள் வேர்கள் கையில் வைத்திருந்த பிரம்பால் குத்தித் தள்ளிவிட்டு மாடுகளை விரட்டி ஓட்டினான். போன கிழமை அடுத்தடுத்த நாட்களில் பெய்த மழையின் ஈரம் காய்வதற்கு முன்பே சணல் விதைத்துவிட வேண்டும். எதிர்வரும் புரட்டாதி, ஐப்பசி மாச மழைக் கெல்லாம் சணல் ஆறடி உயரத்திற்கு வளர்ந்து விடும்.

தீபாவளி மழையோடு பெரிய ஊசிலிமெசினை வைத்து அடித்து கிணத்து நீரையும் பாய்ச்சி டிரெக்டராலே சேறு அடிச்சால் வெள்ளாமை விதைத்துவிட முடியும். 'சணல்செடி சேத்துக்குள்ளே புதைத்து மக்கினால் விளைச்சல் அமோகமாக வரும்'

கமத்தொழில் உத்தியோகத்தர் இராஜேந்திரம் சொன்னதை நம்பி விக்னேஸ் அதிகாலை முதல் கோழி கூவின நேரத்திலிருந்து உழுது கொண்டிருக்கின்றான். கள்ள மாவெள்ளை சண்டித்தனம் செய்து அடம் பிடிக்கின்றது. பக்கத்து நிலத்து இராமலிங்கம் நிலத்தை மறுசால் உழுதுகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டான். இத்தனைக்கும் இராமலிங்கம் பொழுது பொல பொலவென விடிஞ்சதற்கப்புறம் தான் வந்து ஏர் பூட்டினான்.

விக்னேஸிற்கு தன்நிலம் முதல்காலே உழுது முடியவில்லையே என நினைக்கும் போது ஒரு அந்தராட்டம் வந்தது. ஆனால் சலிப்பு வரவில்லை. அவனுக்கு வேலை செய்வதிலே எப்போதும் சலிப்பு வராது. இந்த வெள்ளாமை அறுவடை முடிந்த கையோடு எப்படியும் கோமதி கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு போட்டுவிடணும். இருபத்தி இரண்டு வயசாச்சு.

இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது. இந்த வருஷம் அப்பா, அம்மா தடுத்தாலும் பரவாயில்லை. கோமதி கழுத்தில் தாலி கட்டியே ஆகணும். எவன் எது சொன்னாலும் பரவாயில்லை. கோமதியை இழுத்துக் கொண்டு போயாவது சன்னதியில் தாலி கட்டினும்.

கோமதி, விக்னேஸை விட இரண்டு வயது இளையவள். இருபகுதி வீடும் கிட்டக்கிட்டத்தான். கோமதி பெரிய அழகி என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அது, அது இருக்க வேண்டிய இடங்களில் கன கச்சிதமாக அழகாக இயல்பாக இருந்தது.

வெள்ளிக் கிழமைகளில் அவள் அரப்பு வைத்து தேய்த்துக் குளித்து மஞ்சள் பூசி ஈரத்துணியால் தலை முடியிலே சூட்டி முறுக்கிச் சுத்திக் கொண்டு வெள்ளிக் கொலுசு குலுக்கி பொதுக் கிணற்றடியில் இருந்து வீடு போகும் போது ஏதும் சாட்டாக பொதுக் கிணற்றடிக்கு வந்து அவள் அழகை ரசித்துக் கொள்வான் விக்னேஸ்.

கடந்த ஆறு வருடங்களின் முன்பு கோமதி பெரிய பிள்ளை ஆகிவிட்டாள். வயதுக்கு வந்து விட்டாள் என அறிந்த போது டியூப்லைட் விக்னேஸிற்கு முதலில் எதுவுமே புரியவில்லை.

தோயவார்ப்பு என்று சொன்னாற்போல அவளுடன் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து விளையாடித் திரிந்த சிநேகிதத்தால் அந்த நீல அரைக்காற் சட்டையோடு அவள் வீட்டுக்குப் போனபோது கோமதியை தாய் மாமனும், மாமியும் கூட்டிப் போய் அவள் தலையில் பால் விட்டு சல்லடை பிடித்துக் குளிப்பாட்டிவிட்டு பின்பு நெற்றியிப்பட்டம், உச்சிப்பட்டம் கட்டி இடையினில் ஒட்டியாணம் கட்டி, காஞ்சிபுரம் சாறி தடதடக்க ஒரு கையால் சாறியைப் பிடித்தபடி அவள் நடந்து வந்த கோலம் டியூப்லைட் விக்னேஸிற்கு என்னவென்று புரியவில்லை. ஆனால் காஞ்சிபுரம் சாறி தடதடக்க அவள் நடந்து வந்த போது அவனை விட அவள் உயரமாகக் காட்சியளித்தாள்.

பந்தியில் அவனையும் இருத்தி விருந்து போட்டார்கள். அவனோடு ஆசையாய் சாப்பிட்டான். கூட்டத்திலே பாய் போட்டு கோமதியை உட்கார

வைத்திருந்தார்கள். அன்று மட்டும்தான் கோமதியை சுதந்திரமாகப் பார்க்க முடிந்தது.

பழகிய குழந்தைச் சிநேகிதத்திலே ஆசையாக அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விக்னேஸைப் பார்த்து ஞானப்புப் பாட்டி கேட்டாள், “என்னடா...! அவளை விழுங்குற மாதிரிப் பார்க்கிறே...?”

அவனுக்கு வெக்கமும், கூச்சமும் வந்து விட்டது. ஞானப்புப் பாட்டி மீண்டும் கேட்டாள்,

“என்னடா விக்னேஸ்...! ஒரு மாதிரியா நெளிகிறே...? பெரிய பிள்ளை ஆனது நீயா, அல்லது கோமதியா...?”

ஞானப்புப் பாட்டியின் விடுப்புக் கதையைக் கேட்ட கூடியிருந்த பெண்கள் சிரிக்கிறார்கள்.

சாப்பாடு முடிந்து வீட்டுக்குப் போகும் போது வெற்றிலைத் தட்டத்தோடு வெற்றிலைப் பாய் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் கோமதி. விக்னேஸ் அப்போதும் ஆசையாக அவளைப்பார்த்தான்.

“சீ... அப்படிப்பார்காதே...! எனக்கு வெக்கமா இருக்கு...” மூக்குப் புடைத்து கன்னம் சிவக்கக் கோமதி சினுங்கினாள். விக்னேஸிற்கு ஒரே ஆச்சரியம். “என்னடா இது... ஊர்ப்பட்ட வாயெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்த வாயாடிக் கோமதியா இவள்...? என்ன இப்படிச் சட்டென அடங்கிவிட்டாள்”

“எடேய் விக்னேஸ்...! வாடா செல்லப்பாக்கியம் அக்காவீட்டு வேம்பு மரத்தில் கட்டியிருக்கும் ஊஞ்சில் ஊந்தி ஊஞ்சல் ஆடுவோம்”. “எடேய் விக்னேஸ் வாடா இந்தனைக்குப் போய் கோயில் புளிய மரத்தில் ஏறி செம்பழம் பிடுங்கிச் சாப்பிடுவோம்” இப்படி எதற்கும் அடம் பிடிப்பாள். ஒரு நாள் அம்மான் தம்பி வளவுக்குள் மாங்காய் பிடுங்கித்தரச் சொல்லி அவள் அடம்பிடிக்க, இவன் மாட்டேன் என்று சொல்ல, “என்னடா... பெரிய கெப்பர் அடிக்கிறாய்...? உன்னால

முடியாதென்றா என்னால் பிடுங்க முடியாதா...? இதோ பார்” எனச் சொல்லிக் கொண்டு தனது பாவாடையை சிரைத்துக் கட்டி மாவில் சர சர என ஏறி மாங்காய் பிடுங்கி எனக்கும் தந்த கோமதியா இப்படி வெட்கப்படுகிறாள்...?

இந்தப் பெண்களுக்கு முந்தானையைப் போட்டவுடனேயே வெட்கமும், அடக்கமும் கூடவே வந்திடும் போல என எண்ணிக் கொண்டே வெளியில் வந்தான். அதன் பின் அவனால் முன்பு போல கோமதியைப் பார்க்க முடிவதில்லை. எப்போதாவது தண்ணீர் அள்ள அவள் பொதுக் கிணற்றடிக்கு வரும் போதுதான் சந்திக்க முடியும்.

கிழமையில் இரண்டு நாள் சந்தைக்குப் போய் தனது தோட்டத்து வாழைக்குலை, வெற்றிலை இவற்றை விற்று வருவான். அப்போது கோமதிக்காகக் கொலுசு, ஜிமிக்கி, வளையல் இப்படி ஏதாவது வாங்கி வந்து ஆசையாகக் கொடுப்பான். அதெல்லாம் கூட நேரடியாக இல்லை. அவள் தண்ணி அள்ள வருகின்ற நேரம் பொதுக்கிணற்றடியோரம் உள்ள தோய்க்கின்ற தொட்டிக்குப் பக்கத்துக் கல்லில் வைத்தால் அவள் அதை எடுத்திற்று மெல்லிசாகக் கன்னம் குழி விழ ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பாள்.

கோமதியின் அந்தச் சிரிப்புக்காக இந்த உலகத்தையே பந்தாக்கி அவள் காலடியில் போடலாம் போலத் தோன்றும் அவனுக்கு. அவள் கூட அப்படித்தான் வீட்டில் ஏதாவது தின்பண்டங்கள் செய்தால் அதை யாருக்கும் தெரியாமல் ஒரு வாழை இலையில் வடிவாகச் சுற்றி சிறு பார்சலாக எடுத்து குடத்துடன் மறைத்துக் கொண்டு வந்து அந்தத் தொட்டியோடு ஒட்டியிருக்கும் கல்லில் வைப்பாள். அவனும் அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் தனது வாழைத் தோட்டத்திலோ, அல்லது வெற்றிலைக் கொழுந்துள்ளேயோ வைத்து, ஆசையாக அவளை நினைத்துக் கொண்டு சாப்பிடுவான்.

அவனும், அவளும் கொஞ்சிக் குலாவிக் கொள்ளவில்லையே தவிர, மற்றப்படி கோடி ஆசைகளை, கனவுகளை தங்கள் மனதுக்குள் வளர்த்துக் கொண்டார்கள். கிராமத்திலே ஒரு ஆணும், பெண்ணும்

தனியாக நின்று பேசினாலே நாலு பேர் நாலு விதமாய் நாக்கு வளைகிற மாதிரியெல்லாம் கதைப்பார்கள். இவர்களின் இந்த அந்தரங்கமான காதல் யாருக்குமே தெரியாது. எலும்பில்லாத ஊர் நாக்கு எப்படிப் புரளும் என்று சொல்ல முடியாது. அதுதான் அந்த வெள்ளாமை அறுவடை முடிந்த கையோடு கோமதி கழுத்திலே தாலி கட்டிவிட வேண்டும்.

விக்னேஸ் மறுசால் உழுது பெரம்புத் துண்டு கட்டி மண்ணைச் சமப்படுத்தி ஓட்டுவதற்குள் பொழுது உச்சிக்கு வந்து கொலுத்தும் வெயில். மாடுகளை அவிழ்த்து கிணற்றடித் தொட்டிக்குள் தண்ணீர் ஊற்றி அவற்றுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்துவிட்டு, தரவையோடு நிற்கும் வேம்பு மரத்தில் மாடுகளைக் கட்டிவிட்டுத் தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்தபடியே வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். வீட்டில் தாய் போட்டுக் கொடுத்த உணவைச் சாப்பிட்டு விட்டு வீட்டின் திறந்த கூடத்திலே கிடந்த வாங்கில் படுத்து விட்டான்.

சாமக் கோழி கூவியதிலிருந்து ஏர் பூட்டி மாடு ஓட்டி உழுத களைப்பு. முகத்தில் சிறு வேர்வை வேர்த்து, உடம்பு முழுவதும் தூக்கம் வந்தது. நன்றாகத் தூங்கி விட்டான். மேற்கில் சூரியன் சிறிது சிறிதாக மறைந்து கொண்டிருந்தது. இரை தேடிப் போன பறவைகள் கூட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. இரவு காட்டுப் பள்ளத்துக்கு மேய்ச்சலுக்குப் போன மாடுகள் தெருப் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தன.

விக்னேஸ் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து விட்டான். முகம், கை, கால் கழுவி, பளிச்சென சேட்டுப் போட்டு சாறம் கட்டிக் கொண்டு, பொதுக் கிணற்றுக்கு அப்பாலுள்ள மாவடி வளவுக்குள் கோமதிக்காகக் காத்திருந்தான். போன கிழமை அவன் இதே நாளில் அவளுக்காகக் காத்திருந்து, அவள் தண்ணி அள்ள வரும் சாட்டில் வந்து குடத்தை கிணற்றடித் தொட்டிக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு அங்கு வந்ததும் அவனும், அவளும் பேசிய இரண்டொரு வார்த்தைகள் நினைவுத் துளிகளாய் நெஞ்செங்கும் இவனுக்குள் வியாபித்தது.

அவன் அவளுக்கு ஆசையாக வாங்கிக் கொடுத்த கொலுசு, ஜிமிக்கி, வளையல் எல்லாம் மாவடி வளவுக்குள் இருந்த பாறாங்கல்லில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. விக்னேஸ் குழப்பத்தோடு சற்று முற்றும் பார்க்க முக...முக...என ஒரு விசம்பல் சத்தம். என்ன ஆச்சு கோமதிக்கு...? ஏன் நான் ஆசையாக வாங்கிக் கொடுத்த இவற்றையெல்லாம் கொண்டு வந்து பாறாங்கல்லில் வைத்திருக்கிறாள்...? மாவடி வளவு வேம்பு மரத்து மறைவிலே நின்று கொண்டு கோமதி அவனைப் பார்த்து மேலும் அழுதாள்.

அவனுக்குத் தெரியும். என்ன, ஏது என்று கேட்டாள் அவள் இன்னும் அதிகமாக அழுவாள். அப்புறம் கை, கால் கழுவு கிணற்றடிப்பக்கம் வரும் யாராவது பார்த்துவிட்டால் வீண் விவகாரமாகிப் போய்விடும். கொஞ்ச நேரத்திலே கோமதி புறங்கையால் கண்ணைத் துடைத்து மூக்கைச் சீறிவிட்டு எங்கோ பார்த்தபடி பேசினாள்.

“இவையெல்லாம் நீங்கள் எனக்கு அன்போடு, ஆசையோடு வாங்கித் தந்தது. நீங்கள் மனதிலே என்ன நினைப்போடு வாங்கித் தந்தீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் நீங்கள் வாங்கித் தந்த எல்லாவற்றையும் எடுத்து யாருக்கும் தெரியாமல் எனது றங்குப் பெட்டியில் போட்டு வைத்திருந்தேன். எனக்கு விவரம் தெரிஞ்சு நாளிலிருந்து நீங்கள்தான் எனது புருஷன் என்று மனதிலே சொல்லிச் சொல்லி... என் மனதிலே பச்சை மரத்திலே ஆணி அடித்த மாதிரி உங்க நினைப்பு பதிஞ்சி போச்சு.

“நான் தோய்த்து, மஞ்சள் பூசி, பொட்டு வைத்து, கொலுசு போட்டு இந்த ஊரில் நடந்து வந்ததெல்லாம் உனக்காக... எல்லாம் நீ எனக்குப் புருஷனாக வருவாய் என்ற நினைப்பில்தான். ஆனா அதிலே மண் விழுந்து போச்சு. நான் கட்டிய கோட்டை எல்லாம் இடிந்து மண்ணாய்ப் போச்சு...

“என் அப்பா வழியில், அவர் தங்கையின் மகனுக்கு என்னைப் பெண் கேட்டு வந்து கலியாணத்திற்கு நாளும் குறித்திட்டுப் போய்ட்டாங்க.

மாப்பிள்ளை கச்சேரியில் ஏதோ பியோனாம். அரசாங்க உத்தியோகம் எண்டாப்போல வீட்டில் எல்லோரும் சந்தோஷமாக ஒத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள். அதனால் எங்கள் ஊமைக் காதலை என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. பயிரின் துடிப்பைப் புரிந்து கொள்கிற உன்னாலே என் மனதின் துடிப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இனிமேல் என்னை சந்திக்க முடியாது. நாளைக்குப் பொன்னுருக்கு. என்னை மன்னித்துவிடு. நான் போகிறேன்.” எனச் சொல்லியபடியே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்றுவிட்டாள் கோமதி.

விக்னேஸின் இதயத்தில் இடி இடித்து மண்டைக்குள் இறங்கியது.

விக்னேஸின் நிலம் சாகுபடி செய்யாமல் பொட்டல் காடாகி விட்டது.

தினக்குரல் வாரமலர். 02.04.2000



சுடூகலி துக்குரை டுப்பலி சிபு நசுஞவு துதும்பாதுலி நாவு
 து யாமலா ...சாகக்காட யாமலாதுதும் துதும்பா துள்ள துள்ள டுப்பலி
 ஸிபுலு நாது நாதுலிப்பாணலி துள்ள யாமலா காணலுறுப ப்ருக்கா
 துதும்பா யாமலா பகப்பாகலி யலுபக நாவு சகப்பலி துதும்பா நாவு
 ...சகப்பலி ப்யாணலாவு

பாணலா துக்குரை ஸிபுலுலு நாவு ஸிபுலுலு நாவு நா
 சகப்பலி ப்ருக்கா துதும்பாணலி துதும்பா டுப்பலி நாவு

சொந்த மண்.

அவனுக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றமாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் நிறைய வேதனையாகவும் இருந்தது. க.பொ.த (சா.த) பரீட்சையில் சித்திபெற்று, உயர்தரம் படித்தபோது தகப்பனாரின் நெருங்கிய நண்பர் மகன் மூலம் ஸ்கூல் அபிசன், ஸ்பொன்சர் லெட்டர், விமான டிக்கட்டுடன் கூடவே விசாவும் வந்தபோது அதுவரைகாலமும் நண்பர்களுக்குக் கூடச் சொல்லாமல் மறைத்து வைத்திருந்த லண்டன் போகும் செய்தியை எல்லா நண்பர்களுக்கும் சொல்லி, சேந்தாங்குளம், கீரிமலை, கசூரினா பீச் என்று தண்ணீர் பார்ட்டியெல்லாம் வைத்து, நண்பர்களிடம் பிரியா விடையும் பெற்று, காங்கேசன்துறையில் ரயிலேறி கொழும்புக்கு வந்து ஓரிரு தினங்களில் நடு இரவில் விமானம் ஏறி, லண்டனுக்கு வந்து பதினாறு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

கட்டுநாயக்கா விமான நிலையம் வரை வந்து தன்னை வழியனுப்பிவைத்த நண்பர்களைக் கூட பின்னால் வசதியேறிப் போன போது மறந்து விட்டான்.

இந்த சமர் சீசனிலாவது தாய் நாட்டில், சொந்த ஊரில் மூன்று மாத காலமாவது நின்று வர எண்ணி, வேலை செய்யும் பிளாஸ்டிக் கம்பனியில் முன் அனுமதி கோரியிருந்தான். பெற்று வளர்த்து லண்டன் வர வசதி செய்து தந்த தந்தையின் மரணச் செய்தி டெலெக்ஸ் மூலம் வந்தபோது சிறிலங்காவில் கலவரம் நடப்பதைக் காரணம் சொல்லியும் மரண வீட்டில் கலந்து கொள்ள முடியாதவாறு விமானத்தில் சீட் கிடைக்கவில்லை என்றும், கொழும்புக்கு வந்து டெலெக்ஸ் தந்தவரிடம் தெரிவித்து விட்டு நூரூபில் தங்கியிருந்த மற்றைய நண்பர்களுடன் மூன்று போத்தல் விஸ்கியைக் காலி செய்து தந்ததை

மரணமான கவலையை ஒருவாறு போக்கிக் கொண்டான். என்ன இருந்தாலும் பெற்றுவளர்த்து லண்டன் அனுப்பி வைத்த தகப்பனாரின் இறுதிக்கிரியையில் கூடக் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போனதையிட்டு உள்ளூரவருந்திக் கொண்டான். என்னதான் கோடிகோடியாய்ப் பணமிருந்தாலும் தகப்பனாரின் இறுதிக்கிரியையில் கலந்து, செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யா விட்டால் லண்டனில் இருந்து என்ன பயன்...? ஊரிலிருந்து கமம் செய்பவன் அதைவிடத் திறம் என்று ஊரில் உள்ளவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“எடேய்... தம்பி! நான் கண் மூட முதலென்றாலும் ஒருக்கா வந்து என்னைப் பார்த்துட்டுப் போடா. உன்னை நான் கண்குளிரப் பார்க்க வேண்டும்” என்று அந்த வயதான விதவைத் தாயும் சகோதரங்களும் எழுதிக் களைத்துப் போய்விட்டார்கள்.

லண்டனில் சவுத் வெஸ்டில் உள்ள மிடில்செக்ஸில் குடியேறி, நன்றாக வேர்விட்டு ஊன்றி அங்கேயே ஒரு பிளாட் வாங்கி மனதிற்கு விரும்பிய ஒரு யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து, வெள்ளவத்தையில் இருப்பிடமாகி, லண்டனுக்குப் படிக்க வந்த ஒருத்தியை திருமணம் முடித்து இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அப்பாவாகி, சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கும், இயந்திர கதியாக வாழ்க்கை அமைந்து விட்ட லண்டன் வாழ்க்கைக்கும் உட்பட்டுப் பழகிக்கொண்டு ‘ஹப்பி கிறிஸ்த்மஸ்’, ‘ஹப்பி ஈஸ்டர்’களுக்கு மாத்திரம் கோவிலுக்குப் போய், ஓய்வான நேரத்தில் கிளப்பிற்குப் போய் பார்ட்டிகளில் கலந்து கொண்டு அசல் லண்டன்காரனாகவே ஆகியாகி விட்டது.

ஒரு நாள் கம்பனியிலிருந்து பிளாட்டிற்குத் திரும்பியவன் “அனு...அனு...!” என்று கூப்பிட்டபடியே மாடிப்படியேறி வந்தான். அனு அவனது அன்பு மனைவி. அவனது இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அன்பு மம்மி, அனுபமா லண்டன் வந்து ‘அனு’ ஆகக் குறுகிவிட்டது. “இம்மாதக் கடைசியில் நாங்கள் சிறீலங்கா போகப்போகிறோம்” என டை சொன்னதும் பவித்திராவுக்கும், அசோக்கிற்கும் ரொம்ப மகிழ்ச்சி.

“பவித்திரா, அசோக்குமார் சிறிலங்கா போனால் எங்கள் ஊர் இளவாலைக்குப் போய் தொடர்ந்தாற் போல் ஆங்கிலம் பேசக் கூடாது. அக்கம் பக்கத்திலுள்ள பேத்தி, கிரேண்ட்மாவுக்கும் ஆங்கிலம் பேச வராது. ஏ.ஸி இல்லையே...? ஒரே புழுக்கமா இருக்கென்று முணுமுணுக்கக் கூடாது. டைனிங் டேபிலில்லாமல் சாப்பிட முடியாதென்று அடம் பிடிக்கக்கூடாது. நிலத்தில் ஊரும் அட்டை, கரப்பான், பொட்டுப் பூச்சி, இவைகளைக் கண்டு அலறி அடிக்கக் கூடாது. இரவில் நுளம்புக் கடி என்றும், பகலில் இலையான் என்றும் புகார் சொல்லக் கூடாது.”

லண்டனிலிருந்து சிறிலங்கா புறப்பட பதினைந்து நாட்கள் இருக்கையில் மகள் பவித்திராவுக்கும், மகன் அசோக்கிற்கும் மனைவி அனுவுக்கும் உபதேசம் செய்ய ரவி ஆரம்பித்துவிட்டான்.

பிறந்த வீட்டில் கஷ்டம் என்பதே என்னவென்றும், யாழ்ப்பாணம் என்பதே எப்படியிருக்கும் என்றும் அறியாத மனைவி அனுசூட எல்லாவற்றுக்கும் ஒத்துக் கொண்டுவிட்டாள். பிள்ளைகளும் ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

சொந்த நாட்டைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல். யாழ்ப்பாணம் இளவாலை சொந்த மண். அவன் பிறந்த மண். லண்டன் வர முந்திய இருபத்தியொரு வருடங்கள் அவன் புரண்டு, உருண்டு, விளையாடி, பொழுது போக்கி, நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்துத் திரிந்த புழுதிபடர்ந்த மண். உரிமை கொண்டாட உறவினர்கள் உள்ள மண். பரம்பரை பரம்பரையாக அவனது தகப்பன் பழைய மரபு பேசி வாழ்ந்த மண். இளவாலை மண்ணின் ஒவ்வொரு புல்லும் மண் துகளும் அவனுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவை. தன் மனைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் தன்மண்ணைப்பற்றியும், உறவினர்களைப் பற்றியும், அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகளைப் பற்றியும் கதைகதையாகச் சொல்லியிருக்கின்றான். யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் பண்பாடு, விருந்தோம்பும் சிறப்பு, கலாசாரம், மரபு, ஊர்வழமை, என்பவை பற்றி நேரமுள்ள நேரத்தில் நிறைய சொல்லியிருக்கின்றான்.

பல்மெயிரா ட்றீஸ்... பெடி பீல்ஸ்... கொக்கனற் ட்றீஸ்...
 லவ்லி பீச்... பிக்சேர்ச்... பிக் போயிஸ் ஸ்கூல்... கேர்ள்ஸ் ஸ்கூல்...
 ஹவ் லவ்லி...
 குறிப்பிட்ட தினத்தில் லண்டன் கீத்திரோ ஏர்போட்டில் இருந்து
 UTA விமானத்தில் கிளம்பினார்கள். சிங்கப்பூர் வழியாகக் கொழும்பு
 கட்டுநாயகா விமான நிலையம் வந்திறங்கினார்கள். விமானநிலையத்தில்
 அனுவின் தாயாரும், சகோதரங்களும் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று,
 அவர்கள் குடியிருக்கும் வெள்ளவத்தை நெல்சன் பிளேஸ் வீட்டுக்கு
 அழைத்துச் சென்றார்கள். சந்தோஷமாக ஒரு வாரம் கொழும்பு
 மாநகரில், கோல்பேஸ் பீச்சில், தெஹிவளை மிருகக்காட்சிசாலையில்,
 விகாரமகாதேவி பூங்காவில், மவுண்ட்லெவனியா பீச்சிலிப்படியாக
 பொழுதும் நேரமும் கழிந்தது.

“டீ...! சிறி லங்கா... கொழும்பு வெறிபெஸ்ட்” என்று
 பவித்திராவும், அசோக்குமாரும் சொன்னார்கள். அனுவின்
 வெள்ளவத்தை வீட்டில் இருந்தவர்களுக்கும், அக்கம்பக்கத்தில்
 அவர்களுடன் பழகும் நண்பர்களுக்கும் ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தது.
 அதனால் பவித்திரா, அசோக்கிற்கு நோ ப்ராப்ளம்.

“டீ...! மம்மீஸ் பிளேஸ் இஸ் வெரி பெஸ்ட். வீ ரியல்
 என்ஜோயிங்...” என்றார்கள்.
 ஒரு வாரம் வரைக் கொழும்பில் நின்றவர்கள், அங்கிருந்து
 ரயிலில் சிலிப்ரேட் புக் பண்ணி யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டார்கள். மெயில்
 ரெயில் என்றபடியால் பிரயாணம் இலகுவாக இருந்தது. நீண்ட தூரப்
 பிரயாணம், குளிக்காற்று, பிரயாணத்திற்குச் செளகரியமாக இருந்தது.
 மட்டுமட்டாக விடியும் காலைப் பொழுதில் ரயில் காங்கேசன் துறையில்
 நின்றது. இளவாலைக் கிராமமே காங்கேசன்துறைக்கு வந்தாற்
 போலிருந்தது.

கறுத்தாரின் கார், இளையவரின் கார், இரத்தினத்தின் கார்,
 ராசரத்தினத்தின் கார், சின்னத்துரையின் கார், தங்கமணியின்கார்,

பொன்ராசாவின் கார், போத்தாரின் கார்...

“வாங்கோ தம்பி... வாங்கோ...!” பிள்ளைகள் துள்ளிக் குதித்து இறங்கினார்கள். அக்காவும், அத்தான் பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் அன்போடு வரவேற்றார்கள்.

பொன்ராசாவின் காரில் ஏறி வீட்டுக்குப் போனார்கள். இடையிடையே பொன்ராசாவின் கார் டொக்...கீக்... என்று இடித்துக்கொண்டு ஓடியது. எல்லோரும் சும்மா சிரித்தார்கள்.

வீட்டுவாசலில் அவனது தாய், மற்றும் கிட்டிய உறவினர்கள் மண்ஓழுங்கை வீதியில் நின்று அவர்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கார் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றதும் உறவுக்காரர் சமங்கலிப் பெண்கள் ஆரத்தி எடுத்து வரவேற்றார்கள்.

அம்மா மகனைக் கட்டிக் கொண்டு, “நான்பெத்த மகராசா...!” என்று அப்பாவின் மரண வீட்டிற்கு மகன் வராத துக்கத்தையும், மகனின் திருமணத்தை தானே நின்று நடத்தி வைக்காததையும் நினைத்துத் துக்கப்பட்டு “பெத்த தாயைப் பார்க்க இப்ப வெண்டாலும் வந்தீயே...” என்று பெரிதாக ஒருபாட்டம் ஒப்பாரிவைத்து அழுதாள். பேரக் குழந்தைகளைத் தூக்கி இச்...இச்... என்று முத்தம் கொடுத்தாள். முத்த பேத்திக்குப் பத்து வயதும், பேரனுக்கு எட்டு வயதும் என்றதும், “அப்பா இறக்க முன்னமே திருமணம் செய்திட்டியா...? அதனால்தான் பெண்ணாதி, பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு உன்னால் வர முடியாமல் போனதோ...?” என ஒரு கூப்பாடும் போட்டாள்.

தடல்புடலாகவிருந்து சமைத்து, புற்பாய் விரித்து, மகன், மருமகள், பேரப்பிள்ளைகளை இருத்தி தலைவாழைஇலை விரித்து தண்ணீர் தெளித்து விருந்து பரிமாறினார்கள். இரண்டு ஸ்வீட், பொறியல், வடை, அப்பளம், ஊறுகாய் வறுவல், அப்புறம் பாயாசம்...

பக்கத்து வீட்டார்களும், கிட்டிய உறவினர்களும் மாலையில் வந்து, சந்தித்துச் சென்றார்கள். ரவியின் வயதினையொத்த அவனின்

பழைய நண்பர்கள் கலியாணம் கட்டி குடியும், குடித்தனமுமாக இருந்தார்கள். பழையமாதிரி அவர்களோடு அவனால் பழக முடியாமல் இருந்தது. சேந்தாங்குளத்திற்குப் போனார்கள். கந்தன் பனை மரத்தில் ஏறி நொங்கு வெட்டி அரித்துக் கொடுத்தான்.

“ம்...ம்...தில் இஸ் வெரி டேஸ்ட்” என்று சப்புக் கூட்டிக் கொண்டு பவித்திராவும், அசோக்கும் ஆளுக்கு நான்கு ஐந்து நொங்கு குடித்தார்கள். பேரக்குழந்தைகள் நொங்கை உறிஞ்சிக் குடிப்பதை ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ரவியின் தாய். கீரிமலைக்குப் போனார்கள். கீரிமலைக் கேணியில் குதிரை முகமாகக் கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருந்த சிலையையும், நல்லமுகமாகக் கல்லில் வடிக்கப்பட்ட சிலையையும், மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கூட்டிக்காட்டி அழகாக அதற்கு ஆங்கிலத்தில் விளக்கம் கொடுத்தான்.

“டீ... இட்ஸ் ரியலி ஹெப்பண்ட்...?” பிள்ளைகள் ஆச்சரியமாகக் கேட்டார்கள்.

“வீ காண்ட் பிலீவ் இட்” என்று பவித்திரா சொன்னாள்.

சித்திர மொழிவயல் வெளிக்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் வயல் வரம்புகளில் நின்றபடியே பயறு பிடுங்கித் தின்று காட்டினான்.

ஊரில் பொதுக் கிணற்றடிக்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிப் போனான். ஒரு பகுதிச் சேலையை மார்பில் கூட்டிக் குளித்தபடியே, மறு பகுதிச் சேலையை தேய்க்கும் கல்லில் கும்மி... கும்மி... அடித்து ஊத்தை போக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார்கள். டீயின் ஊரில் எல்லாமே அவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

இரண்டு வாரங்கள் வேடிக்கையாகவும், அதிசயமாகவும் கழிந்தது. பிள்ளைகள் ஒன்றுக்கும் குழப்படி செய்யாமல் சந்தோஷமாக இருந்தது அவனுக்குள் ஒரு சிறு திருப்தி.

மூன்றாம் வாரம் உண்மை உறுத்தத் தொடங்கியது. பகல் வேளைகளில் வெளியில் வெட்கை தாங்க முடியாமல் இருந்தது. இரவில் குழந்தைகள் நிம்மதியாய் உறங்க முடியாதபடி மின்சாரம் நின்று போக, காற்றாடி இயங்காமல் நிற்க, நுளம்புகள் காதுக்குள் ரீங்காரமிட்டுப் பாடின. ஒரேயடியாகப் பாயில் அல்லது பலகைக்கட்டையில் அமர்ந்து சாப்பிட முடியாமல் இருந்தது. இவ்வாறு நாட்கள் செல்லச் செல்ல பிள்ளைகளுக்குப் போர் அடித்தது. “என்ன ஊர் இது...? சதா வியர்வையும், புழுக்கமுமாக...” என்று மனைவி அனுவும் இடையிடையே முணுமுணுக்கத் தொடங்கினாள். எந்தச் சட்டையைப் போட்டாலும் உடுத்தின உடைகளில் கொஞ்ச நேரத்தில் பார்டர் அடித்தது போல அழுக்கு. கழுத்துப் பிடறியில் பிசு..பிசுப்பு.

“ஓ வாட் எ ஹெல்...?”

உடம்பு பூராவும் பிள்ளைகளுக்கு வியர்க்குரு பருவும், அலெர்ஜிக் கொப்பளங்களும் போட்டபோது அனு நச்சரிக்கத் தொடங்கினாள். “என்ன கண்டறியாத ஊர்...? பண்பாடு... கலாசாரம்... மரபு... ஊர்வழமை... இவற்றால் இந்த ஊர் மக்கள் சாதித்தது என்ன...? இவற்றினால் என்ன பிரயோசனம்...?” மனைவி அனு பட்டும் படாமலும் கேட்கத் தொடங்கினாள். எங்கு போவதானாலும் சாறியைக் கட்டிக் கொண்டு போவது அவளுக்குப் பெரிய அசௌகரியமாக இருந்தது.

“ஐம் பெட் அப் அ.ப்த ஹோல் திங் ரவி. பேசாம நாளைக்கே கொழும்பு போய்டுவோம். அங்கு எங்கள் வீட்டில் உள்ள வசதிகளே நம்ம பிள்ளைகளுக்கு ஒத்துப் போகும்” என்று குத்திக் காட்டிப் பேசினாள். மேய்ச்சலுக்குப் போன மாடுகள் தெருப்புமுதியைக் கிழப்பிக் கொண்டு போயின. அதன் பின்னால் ஒரு சிறுவன் மாடு போட்ட சாணியை கையினால் அள்ளிக் கடகத்தினுள் போடுவதைப் பார்த்து அதிர்ந்து போய், “ஓ... வாட் எ ஹெல்...வை காண்ட ஹீ வெயர் க்ளவுஸ்...?” என்று பவித்திரா கேட்டாள். சுற்றியிருந்த உறவுக்காரப் பெண்கள் கொல் என்று சிரித்தார்கள். சிரித்தசிரிப்பு மாறாமலே “நீ சீமைப் பெண்ணடியம்மா...! உன் கேள்விகளுக்குப்

பதில்சொல்வது எங்களுக்குக் கஷ்டமம்மா..." என்றார்கள். என்ன ஜனங்கள் இவர்கள்...? லண்டன் மாதிரி சிறி லங்கா இல்லையென்பதும், கொழும்பு மாதிரி யாழ்ப்பாணம் - இளவாலை இல்லை யென்பதும், உண்மை தானே...? இவர்களுக்கு என்ன சிரிப்பு வேண்டிக் கிடக்குது...? "திஸ் பியுப்பிள்ஸ் ஆ வெரி அன்சிவிலைஸ்ட்" என்று அனு முணுமுணுத்தாள்.

சட்டென்று ரவிக்கு எதுவுமே பிடிக்காத மாதிரியும், ஊரேகட்டுப் பெட்டித்தனம் நிறைந்ததுபோலவும் தெரிந்தது. வெயிலின் கொடுமை யால் தலை இலேசாக வலிக்கிறமாதிரியும் தெரிந்தது.

இரண்டு பனடோல் மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டுத் தூங்கி எழுந்த ரவிக்கு மனப்பாரம் சற்றுக் குறைந்தது போலிருந்தது. பவித்திரா, அசோக்குடன் மனைவி அனுவும் அறைக்குள் வந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள். ரவி கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

"டீ..வென் வீஆர் லீவிங் ப்ரம் திஸ் விலேஜ்...? வீ வோண்ட் டு கோ ஹோம்..." பவித்திராவும், அசோக்குமாரும் சொல்லியபோது கோபமும் வேதனையும் மாறிமாறிவந்தது. ரவியின் கண்ணோரங்களில் நீர்த்துளிகள் அரும்பு கட்டின.

அமைதியாக எழுந்து குஷினிக்குள் சென்றவன், "அம்மா...! நாங்கள் நாளைக்கு கொழும்பு போய் ஒரு வாரம் கொழும்பில் அனுவின் வீட்டில் நின்றுவிட்டு லண்டன் போகப் போகிறோம்" என்றான்.

நூல் அறுந்த பட்டம்

நிலா பால் போல் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. பால் நிலாவைக் கண்ட மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தினால் கடல் அன்னை ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சலைத் தவிர வேறு ஒரு சத்தமும் இல்லை. மீன் பிடிப்பவர்களின் சூழ் லாம்புகள் ஆங்காங்கே மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தன. நேரம் இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகவும் இருக்கும். ரஞ்சித்குமார் மாத்திரம் பிரிஸ்டலை ஊதி ஊதிக் கொண்டிருந்தான். கடந்த மூன்று நாட்களாக இப்படித்தான் எதிலுமே பிடிப்பற்ற தன்மை. வங்கிக்கும் லீவு போட்டுவிட்டு பகல் முழுவதும் வீட்டிலே முடங்கிக் கிடக்கிறான். இருள் கவியத் தொடங்கியதும் சிகரட் பக்கற் சகிதம் கடற்கரைக்கு வந்து கடலையே வெறித்துப் பார்த்தபடி சிகரட்டை கணக்கு வழக்கின்றி புகைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு வங்கியில் அவன் கிளார்க்காகச் சேர்ந்து இப்பொழுது கேசியராகப் பதவி உயர்வு பெற்று விட்டான். அலையான கேசம்; அகன்ற மார்பு; பிரகாசம் பொருந்திய கண்கள்; நடந்து செல்லும் போது ஒரு விளையாட்டு வீரன் என்று சொல்லத்தக்க நடை; மொத்தமாகக் கூறப்போனால் ஆண்பிள்ளைக்கு வரைவிலக்கணம் கூறும் உடல்வாகு.

விளையாட்டு வீரன் என்ற காரணத்தினால்தான் அவனுக்கு அந்நேரத்தில் இலங்கை வங்கியில் வேலை இலகுவாகக் கிடைத்தது. "இத்தனை இருந்தும் என்ன பயன்?"

அவன் மடிந்து விழும் கடல் அலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மனதில் மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம் முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தது.

அன்றைய தினம் கவுண்டரில் கணக்குகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ரஞ்சித்குமார். நேரம் ஒரு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் ஜனத்தொகை குறைவாகவே இருந்தது. யாரோ கவுண்டருக்குள் செக்கை நீட்டினார்கள். அதை வாங்கிச் சரி பார்த்துவிட்டு டோக்கனைத் தூக்கியபோது மனம் ஏதோ ஒரு சிறு சந்தோஷத்தால் மிகுந்திருந்தது. காரணம் அந்தச் செக்குக்கு அவன் கொடுக்க வேண்டிய டோக்கன் நம்பர் நாற்பத்திமூன்று. அதாவது கூட்டெண் ஏழு. அவனுக்கு ஏழு என்றால் ஒரு புரிப்பு. அவனது பிறந்த திகதிக்கும் அந்த நம்பருக்கும் எண் சாஸ்திரப்படி ஒரு தொடர்பு.

அவனது அறிவுக்கெட்டிய நாள் தொடக்கம் அவனது வாழ்க்கையில் நன்மையான சம்பவங்கள் ஏழாம் எண்ணில்தான் நடந்திருக்கின்றன. அவனுக்கு முதல் நன்மை கிடைத்தது பதினாறாம் திகதி. க.பொ.த சா/தர பரீட்சை முடிவுகள் சித்தியாக வெளிவந்தது ஓர் ஏழாம் திகதி. அவன் கெப்டன் பண்ணி அவனது பாடசாலை இறுதிப் போட்டியில் சேம்பியன் பட்டத்தை சவீகரித்துக் கொண்டது ஓர் இருபத்தி ஐந்தாம் திகதி.

அவனுக்கு வேலை கிடைத்ததும் ஒரு பதினாறாம் திகதி. எனவே இலக்கம் ஏழில் ஓர் அலாதிப்பிரியம். டோக்கனைக் கொடுக்க நிமிர்ந்து பார்த்த அவன் விழிகள் பிரம்மித்து விட்டன! ஒரு கணம் தான் எங்கிருக்கிறேன் என்பதையே மறந்து விட்டான்! வியப்பு மேலிட மீண்டும் ஒரு முறை கூர்ந்து பார்த்தான். எத்தனை விசேஷமான எதிர்பாராத சந்திப்பு இது? அதே வட்ட முகம்; ஒரு காலத்தில் அவனை மயக்கிய அதே கருவண்டுக் கண்கள்; எடுப்பான முக்கு; அடர்த்தியான கூந்தல்.

மறுகணம் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அந்த டோக்கனை அவளிடம் நீட்டினான். செக்கிங் கவுண்டருக்குள் தானே சென்று அந்தச் செக்கைக் கொடுத்து “எனக்கு வேண்டிய ஆள். கொஞ்சம் சீக்கிரம்” என்றான்.

தனது கவுண்டருக்குத் திரும்பி வந்து அந்தச் செக்கில் குறிப்பிட்டிருந்த தொகையை அவளிடம் நீட்டிய அவன் “இன்னும்

பத்து நிமிடங்களில் வேலை முடிந்து விடும். உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் ஒரு பத்து நிமிடம் எனக்காக வெயிட் பண்ண முடியுமா?" என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“ஓ... யெஸ்”. என்று அவளிடமிருந்து பதில் வந்தது.

அவனது பக்கத்துக் கவுண்டர் நண்பர்கள் மதிய போசனத்திற்காகச் சென்றார்கள். அவன் தனது வேலையை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

“தாமதிக்க வைத்துவிட்டேனா...?” என்று கேட்டான். அவள் இல்லை என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினாள். அவளுடன் பத்து அல்லது பதினொரு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமி ஒருத்தியும் வந்திருந்ததை அப்போதுதான் கண்டான். மகளாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியபடியே “எங்கே போகலாம்?” என்றவனிடம், “உங்கள் இஷ்டம்” என்று அவளிடமிருந்து பதில் வந்தது. ஆஸ்பத்திரி வீதிவழியாக பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடந்தார்கள்.

எயர் கண்டிஷனர் செய்யப்பட்ட கூல் பாரினுள் நுழைந்து குஷன் செய்யப்பட்ட இருக்கைகளில் எதிர் எதிராக அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“ஏதாவது குளிப்பானம் பருகுவோமா...?” என்று கேட்டான் ரஞ்சித்.

“உங்களுக்கு எது விருப்பம்?” என்று மகளைக் கேட்டாள் அகல்யா.

“சாக்லேட் ஐஸ்கிரீம்” என்று மூன்று சாக்லேட் ஐஸ் கிரீம் ஓடர் பண்ணினான். சற்று நேரத்தில் ஐஸ் கிரீம் வந்தது. அகல்யாவின் மகள் ஐஸ் கிரீமைச் சுவைக்கத் தொடங்கினாள். சிறிது நேரம் அச்சிறுமியைப் பார்த்தான் ரஞ்சித். அகல்யாவின் குருகுருத்த விழிகளும், வட்ட முகமும் அப்படியே அந்தச்

சிறுமியிடம் பிரதிபலித்தது. தலையை 'பாப்' ஆக விட்டிருந்தாள். அகல்யாவும் சிறுமியாக இருந்த போது இப்படித்தான் இருந்திருப்பாள் என எண்ணியபடியே அவளை நோக்கினான். புறாவின் இறகுகள் போல படபடத்தன அவளது விழிகள். அவளது கருங்கூந்தலிலே இடையிடையே வெள்ளை மயிர்கள் முளைவிட்டிருந்தன.

“என்ன...? ஏதாவது பேசுங்களேன்...” என்றாள்.

அவன் அகல்யாவையும், அவளது மகளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். என்ன பேசுவது..? எப்படிப் பேசுவது..? எங்கிருந்து தொடங்குவது..? என்று சிந்தித்தான். ஏற்கெனவே பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு எவ்வளவோ பேசியாகி விட்டுத்தே... எனினும் பதினைந்து வருடங்களின் பின் அவளை நேரடியாகக் கண்டு கதைத்துக் கொள்ளக் கூடிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விட எப்படி மனசு வரும்...? அவளைக் கண்டதால் தான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைவதாகக் கூறினான். தனது இளைய சகோதரிகள் திருமணம் முடித்தது பற்றி, தான் இன்னும் திருமணம் செய்யாமல் தனியாக இருப்பது பற்றி, வேலையை ஒழுங்காகச் செய்வதே தனது வாழ்க்கையின் நிறைவும் நிம்மதியும்... என்றெல்லாம் கூறினான்.

தனது பழைய நண்பர் நண்பிகளை பாங்கில் அடிக்கடி சந்திப்பது பற்றிக் கூறினான். அகல்யா என்ற அவள் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதே தனக்கு நிறைவாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருப்பதாக உண்மையான ஆதங்கத்தோடு கூறினான். அவளும் தன்னைப்பற்றிக் கூறினாள்.

தான் கனவில் தானும் ஏமாற்ற நினைத்திருக்கவே இல்லை யென்றும், மிகவும் நிர்ப்பந்தத்தின் மத்தியில் மாமன் மகனான 'எஞ்ஜினியர்' க்கு தான் மனைவியானதைப் பற்றியும், கூறினாள். கனடாவில் ஒரு காகித ஆலையில் என்ஜினியராகக் கடமையாற்றும் தன் கணவரைப் பற்றியும் கூறினாள். கனடாவில் செளகரியங்கள், அசெளகரியங்கள் பற்றியும் கூறினாள். தாங்கள் பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கைக்கு வரவேயில்லையென்றும், மாமியார்

இறந்தமையால் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்ள தானும் மகளும் இலங்கை வந்ததாகவும் சொன்னாள். அத்தோடு பாங்கில் கேசியர் கவுண்டரில் அவனைக் காண நேர்ந்தபோது தான் திகில் அடைந்ததாகவும் கூறினாள்.

தனக்கு மூன்று பிள்ளைகள் என்றும், மூத்தவள் பெயர் ஜெஸ்மின் என்றும் கூறினாள். தனது கணவர் தன்னோடு மிகவும் அன்பாக இருப்பதாகவும், தனது விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்து நடக்கக்கூடியவரென்றும், இருவரும் மிகவும் அந்நியோன்யமாக, சந்தோஷமாக வாழ்வது பற்றியும் சொன்னாள்.

சிறிது நேர மௌனத்துடன் இருவரும் ஒருவரையொருவர் உண்மையான பழைய அன்போடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

“திருமணம் செய்ய இனிமேலாவது எண்ண மில்லையா...?”

அவள் கேட்டாள். அவன் விழிகளில் கண்ணீர் முத்துக்கள் தேங்கி நிற்கின்றன. “கடந்த கால நினைவுகளை மனதில் நிறுத்தி அதன் நினைவால் வாழ்கிறேன்.” என்றான் ரஞ்சித்.

அவள் விழிகளிலும் இப்பொழுது கண்ணீர் முத்துக்கள்!

“ரஞ்சித்...! வாழ்க்கையின் நிறைவு திருமணத் தில்தான் அடங்கியிருக்கிறது. அநியாயமாக காலத்தை வீணடிக்காதீர்கள்” என்றாள் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தியபடி.

“வாழ்க்கையின் எல்லா நிலைகளும் ஓர்கானிகல் கெமிகல் ஈசுவேசன் இல்லை. இடது பக்கம் நாலு காபன் இருந்தால் வலது பக்கமும் நாலு காபன் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை” என்றவன் ஆழமாக அவளை நோக்கினான். அவள் விழிகளோடு அவன் விழிகள் இடறிக் கொண்டன. அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் அவளுக்கு

மட்டுமே புரியும்படியாக இருந்தது. சர்வர் பில்லைக் கொடுக்க, அவனுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

“போகலாமா...?”

அவள் அவனைப் பார்த்தபடியே விழிகளினால் ஒப்புதலைத் தெரிவித்தாள்.

அவர்களை பஸ் ஸ்டாண்டிலே கொண்டு போய் விட்டவன் “போய் வரட்டுமா....?” என்றான்.

அவள் தலையை ஆட்டி அவனை ஊடுருவிப் பார்த்தாள். பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகத் தான் பிரமச்சாரியாக இருந்ததற்கு அந்தப் பார்வையொன்றே போதுமானதாக இருந்தது.

பாங்குக்குப் போய் அன்றைய கணக்குகளைச் சரிபார்த்தான். வேலை முடிந்து மாலை வீடு திரும்பியவனின் இதயம் ஒரு புறம் இலேசானது மாதிரியும், மறுபுறம் வெடித்துவிடுவது போலவும் இருந்தது. தனது ‘மொறிஸ் ஒக்ஸ்போர்ட்’ காரை எடுத்தவன் சேந்தாங்குளக் கடற்கரையை நோக்கிச் செலுத்தினான். கடற்கரையோரமாகக் காரை நிறுத்தியவன் அந்த முத்துப் போன்ற வெண்மணற்பரப்பில் அமர்ந்தபடி கடல் அலைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது இதயம் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தேறிய நிகழ்ச்சிகளை அசை போடத் தொடங்கியது.

நான்கு மூலைகளிலிருந்தும் மைதானத்தில் குவிந்த பிரகாசமான மின்விளக்குகளின் வெளிச்சம் சுகததாச மைதானத்தைப் பட்டப்பக லாக்கிக் கொண்டிருந்தது. விளையாட்டு மைதானத்தைச் சுற்றி படிப்படியாகக் கட்டப்பட்ட சீமெந்து ஆசனங்கள் உதைபந்தாட்ட இரசிக்க ளால் நிறைந்திருந்தது. மைதானத்தைச் சுற்றி நிறைந்திருந்த இரசிக்க ளின் பார்வைகள் மைதானத்தைச் சுற்றிப் பந்துடனே வந்தது. அகில இலங்கைப் பாடசாலைகளுக்கிடையிலான ‘சிங்கர்’ வெற்றிக் கிண்ணத்

துக்கான உதைபந்தாட்ட இறுதிப் போட்டி அது.

உதைபந்தாட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலேயே பிரபலமான ஒரு பாடசாலைக் கோஷ்டியும், கொழும்பில் ஒரு பிரபலமான பாடசாலைக் கோஷ்டியும் விறுவிறுப்புடன் மோதிக் கொண்டிருந்தன. இருதர்ப்புக் கோஷ்டி இரகசிகப் பெருமக்களின் கோஷம் வாளைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது.

மைதானத்தில் பந்து எந்தப் பக்கம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றதோ, அந்த நேரங்களில் தங்கள் தங்கள் தரப்பு வீரர்களுக்கு உற்சாகம் கொடுக்கும் வண்ணம் இரசிகர்கள் பாடசாலைக் கொடியை ஆட்டியும், விளையாட்டு வீரர்களின் பெயரைக் கூவியும் உற்சாகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆட்டம் ஆரம்பத்திலிருந்தே விறுவிறுப்பாகவும், இரசிக்கும் படியாகவும் இருந்தது. இருதர்ப்பு வீரர்களும் 'பாஸ்ட்கேம்' விளையாடியது இரசிகர்களுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது.

ஒரு கோஷ்டியும் கோல் போடவில்லை. யாழ்ப்பாணக் கோஷ்டியின் கேப்டன் ரஞ்சித்குமாரிடம் பந்து கிடைக்கும் போதெல்லாம் இரசிகர்களின் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. "ரஞ்சித்...! ஸோ யுவர் கலர்ஸ்..." என்ற வார்த்தைகளும், ஆர்ப்பரிப்புக்களும் கூடவே எழுந்தன.

பொதுவாகவே சிறப்பாக ஆடும் ரஞ்சித்குமார் அன்று மிக அபாரமாக விளையாடினான். ஒரு கோஷ்டியின் கேப்டன் என்பது மட்டுமல்ல, அதன் முன்னணி வீரன் என்ற பெயரில் அவனது அபார விளையாட்டுத் திறனை பல ஜோடி விழிகள் உண்மையிலேயே இரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

பந்து கிடைக்கின்றபோது அதை இலாவகமாக கையாண்டு எதிரணியின் பின்னணி வீரர்களை 'கட்' பண்ணினான். சாதாரணமாகக் குறுகிய பாஸ்ட் செய்து பந்தை முன்னணிக்குக் கொண்டு சென்றான். வாயுவிலும் மிக வேகமாக முன்னேறி கணக்காக 'சென்றறிங்' செய்தான்

வெற்றிக் கேடயத்தை வென்றெடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில்

அபாரமாகவே ஆடினான். கொழும்புக்குப் புறப்பட முன் எல்லா விளையாட்டு வீரர்களும் அதிபரின் ஆசிர்வாதத்தையும், ஆசியையும் வேண்டுவதற்காக அதிபரின் அலுவலகத்துக்கு முன்னால் முழந்தாளில் இருந்தார்கள். அதிபர் எல்லா விளையாட்டு வீரர்களையும் ஆசிர்வதித்து “பெஸ்ட் ஒப் யுவர் குட்லக், ஸ்பெசலி ரஞ்சித், கீப் அப் யுவ கேப்டன்சிப்” என்றார். அதை நினைவிற கொண்டு ஆடினான்.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் அவனுடைய உற்சாகத்திற்கும், உத்வேகத்துக்குமான காரணம் பெவிலியனில் முன்பக்க ஆசனத்தில் றோஸ் நிற கவுண் அணிந்து விளையாட்டை இரசித்துக் கொண்டிருக்கும் அகல்யா!

அகல்யாவும் ரஞ்சித்குமாரும் ஒரே வகுப்பில் படிப்பவர்கள். ரஞ்சித்குமாரின் பெயருடன் அகல்யாவின பெயரையும் இணைத்து மாணவ, மாணவிகள் கிண்டல் பண்ணுவார்கள். ரஞ்சித்குமாருக்கும் மனதுக்குள் நல்ல விருப்பம். ஆனால் அதை அவன் வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை. அந்த அகல்யா தனது வீட்டாருடன் சுகததாஸ விளையாட்டு மைதானம் வந்து தனது விளையாட்டைத் தன் கருவண்டுக் கண்களால் இரசிக்கிறாள் என்ற நினைப்பு அவனை உற்சாகமாக விளையாட வைத்தது.

இடைவேளை விட்டு போட்டி மீண்டும் ஆரம்பமானது. தங்களுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட யாழ்ப்பாணக் கோஷ்டியினர் ஒரு கோலைப் போட்டார்கள். யாழ்ப்பாணக் கோஷ்டியின் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. போட்டியும் உச்ச கட்டத்தை அடைந்தது. போட்டி முடிவடைய ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கும் போது கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை மீண்டும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்ட கேப்டன் ரஞ்சித்குமார் மின்னல் வேகத்தில் ஒரு கோலைப் போட்டான். உதைபந்தாட்ட இரசிகர்கள் அனைவரும் கரகோஷம் செய்தார்கள். ஆட்டத்தின் முடிவில் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைக் கோஷ்டியினர் கொழும்புப்பாடசாலைக் கோஷ்டியினரை இரண்டு கோல்களால் வெற்றியீட்டினர். இரசிகர்கள் யாழ்ப்பாண அணியின் வீரர்களைத் தூக்கி ஆரவாரம் செய்து பைலா ஆடினார்கள். கேப்டன் ரஞ்சித்குமாரைத் தோளிலே சுமந்து பைலா ஆடியபடியே மைதானத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள்.

அன்றுதான் அகல்யாவின் வீட்டாருடன் கதைக்கும் சந்தர்ப்பம் ரஞ்சித்குமாருக்கு ஏற்பட்டது. அவனை நன்றாகப் புகழ்ந்து பேசினார் அகல்யாவின் தகப்பனார். அடுத்த நாள் மதியபோசனத்திற்கு வரும்படி தங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டு முகவரியையும் ரஞ்சித்குமாரிடம் கொடுத்து அழைத்தார்.

சில மாதங்களின் பின்பு ரஞ்சித்குமார் மன்னார், இலங்கை வங்கிக் கிளையின் ஒரு கிளார்க்காக நியமனம் பெற்றான். ஒரு விளையாட்டு வீரன் என்ற காரணத்தினால் இந்நியமனம் இலேசாகக் கிடைத்தது. அகல்யாவும் எக்கவுண்டன்சி செய்வதற்காகக் கொழும்பில் தங்கியிருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான். ரஞ்சித்குமார் இடையிடையே ஏதாவது அலுவலாக கொழும்பு போகும் போதெல்லாம் அவளைச் சந்தித்துக் கதைத்துக் கொள்வான். அவனுக்கு இப்போது பசுமையான நினைவாக இருக்கின்றது. ஒருமுறை ரஞ்சித்குமாரும், அகல்யாவும் வெள்ளவத்தைப் புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னால் உள்ள தாழம்பற்றைக்குக் கீழே வசதியாகக் கடலைப்பார்த்தபடி அமர்ந்து கொண்டார்கள். ரஞ்சித்குமார் சிறிது நேரம் கடலையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன..... ஒன்னுமே பேசாம இருக்கீங்க...?” என்று கேட்டாள் அகல்யா.

“ஒன்னுமில்லை. நம்மோட முதல் சந்திப்பு உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா...?”

“மறக்க முடியுமா.....?”

“அதையே நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கேன்.”

“எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம்...?”

“என்ன...?” என்று அவன் கேட்ட போது சுண்டல் விற்கும் சிறுவன் ஒருவன் அவர்களுக்கருகில் வந்து நின்று கொண்டான்.

“சுண்டல் சாப்பிடுவோமா...?” என்றாள் அகல்யா.

“நீங்கள் சாப்பிடுவீங்களென்றால் நானும் சாப்பிடுவேன்.” என்ற ரஞ்சித் இருபது ரூபாவிற்கு சுண்டல் வேண்டினான். சுண்டலைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்காக பணத்தை வேண்டிக் கொண்டு சிறுவன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று விட்டான்.

“நாங்கள் இறுதி உதைபந்தாட்டப் போட்டியிலே வெற்றியீட்டிய பிற்பாடு, பழைய மாணவர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு எங்களைப் பாராட்டிய போது, உங்கள் அப்பாவும் எனக்குக் கைகொடுத்து பாராட்டிய புகழ்ந்த போது, நீ என்னைப் பார்த்த அந்தப் பார்வை...! அப்பப்பா... அது எனக்கு மட்டுமே புரியக் கூடியதாக இருந்தது. அடுத்து நீங்கள் தங்கியிருந்த கொழும்பு வீட்டுக்கு மறுநாள் வரும்படி அழைப்பு விடுக்க, வியப்பு மேலீட்டால் நான் நிற்க, ‘ரஞ்சித்...! மறுக்காமல் நாளைக்குக் கட்டாயம் வாருங்கள்’ என்று நீ என்னை பார்வையால் அழைத்தது, அப்புறம் மறுநாள் நான் உங்களின் வெள்ளவத்தை வீட்டுக்கு வந்தபோது முதல் நாளைய எனது விளையாட்டை உங்கள் அப்பா புகழ்ந்து பேச, எனது வகுப்பு மாணவர் என்று நீ என்னை அறிமுகப்படுத்தியது, உங்கள் மம்மீ எங்களுக்கு உணவு பரிமாறியபோது, உனது விழிகள் என்னைப் பரிமாறியது... அப்பப்பா...”

“அப்புறம் நான் சொல்லுகிறேன்.” என முந்திக் கொண்ட அகல்யா, “அப்புறம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள நண்பனைப் பார்க்கும் சாட்டில் மாலை நேரங்களில் நீங்கள் வருவது...”

“என்ன...திடீரென அந்த நினைப்பு...?” என்றாள்.

“இந்த றோஸ் நிறக் கவுண். இதைக்கண்டவுடன்”. என்றான்.

அவள் தன்னையே ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள். காதோரத்துச் சுருள் மயிர் காற்றிலே பறந்து கொண்டிருந்தது.

“உண்மையிலேயே உன்னை அடைய நான் புண்ணியம் செய்தவனாக இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“எந்த விதத்தில்...?”

“உன் அழகு, உன் குணம், உன் படிப்பு...”

அவர்கள் இருந்ததற்கு அடுத்தடுத்த தாழம்பற்றைகளுக்கிடையிலெல்லாம் பற்பல கிசுகிசுக்களும், முத்தப்பரி மாறல்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்த தாழம்பற்றைக்கிடையில் ஓர் இளைஞனும், ஒரு யுவதியும் ஒருவரையொருவர் ஒட்டிணாற்போல உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த வாலிபனின் கை அவளின் இடையைச் சுற்றி அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படியான ஜோடிகளை ரசித்துப் பார்ப்பதற்கென்றே வெள்ளவத்தையிலிருந்து பம்பலப்பிட்டிவரை கடற்கரைகளில் சிறு சிறு கூட்டமாக இளைஞர்கள், யுவதிகளும், சில முதியோர்களும் உலாவித்திரிவார்கள். அவர்களுக்குப் பக்கத்திலிருந்த இணைப்புறாக்களோ சூழ்நிலைபற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அந்த ஜோடியைச் சுட்டிக் காட்டினான் ரஞ்சித். அவளுக்கு என்னவோ பேச வேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஆனால் அவ்வளவு நெருக்கமாகப் பேசவும் கூச்சமாக இருந்தது. அவனுக்கு அந்த நிலையில் அவளைப் பார்க்க நன்றாகப் பிடித்திருந்தது.

“என்ன அகல்யா.... அவர்களே வெட்கப்படவில்லை. நீ ஏன் வெட்கப்படுகிறாய்...?”

“காதலர்களென்றால் அப்படித்தானே....” என்ற அகல்யா முறுவலித்தாள். அவளுக்கும் அதைப் போன்ற ஓர் அணைப்பு வேண்டும் போலிருந்தது.

“எல்லாக் காதலர்களும் இப்படித்தானா...?” என்றான் ரஞ்சித்.

அகல்யா தன் இரு கைகளாலும் தன் முகத்தை மூடிக் கொண்

டாள். ரஞ்சித்துக்கு உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை தேகமெல்லாம் ஒரே புல்லரிப்பு.

“அகல்யா...?”

“என்ன ரஞ்சித்”

“உன்னை ஒன்று கேட்க வேண்டும் போல் தோணுது...?”

“என்ன தயக்கம்...? கேளுங்க ரஞ்சித்...”

“உயர்தர வகுப்பிலே ஒன்றாகப் படித்தும், எனது விளையாட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் உனது தோழிகளோடு நின்று தவறாமல் பார்த்தும், என்னோடு அதிகம் கதைக்காத நீ குறிப்பினால் தன்னும் காதலை எனக்குப் புரணமாகத் தெரியப்படுத்தாத நீ, இறுதிப் போட்டிக்குப் பிற்பாடு உனது அப்பா நீங்கள் இருந்த வீட்டுக்கு அழைப்பு விடுத்த போது மாத்திரம் எனக்குப் புரியும்படியாக கிறக்கத்தோடு பார்த்து நாளை கட்டாயம் வர வேண்டும் என்று விழியால் அழைப்பு விடுத்தாயே... ஏன் என்றுதான் கேட்கிறேன்...?” என்றான் ரஞ்சித்.

“ஓ.. அதுவா..? உங்களையும் என்னையும் சேர்த்து வகுப்பு மாணவர்கள் கிண்டல் பண்ணுவது தெரியும் தானே...? எனக்கும் உங்களைப் பிடித்திருந்தது. ஒரு விளையாட்டு வீரனுக்குரிய திறமையும், வலிமையும் உங்களுக்கிருந்தது. உங்கள் திறமையை மெச்சினேன். உங்கள் நட்பு எனக்குத் தேவை போல் இருந்தது. அதுதான்...”

“அவ்வளவு தானா...?”

“நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கு வந்த நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு முன் சோபாவில் தூங்கினீர்கள். அப்பா உங்களை அறையில் படுக்க வைக்க ஆயத்தமாக, நான் கட்டிலை ஆயத்தப் படுத்தினேன். நீங்கள் முதல் நாளை அலுப்பினால் போலும் அன்று நன்றாகத் தூங்கினீர்கள். நீண்ட நேரத்தின் பின் நீங்கள் படுத்திருந்த அறைக்கு வந்து சிறிது

நேரம் உங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பின்பு உங்களுக்குத் தேநீர் தருவதற்காக உங்களைத் தொட்டு எழுப்பியபோது உங்கள் தேகத்தின் ஸ்பரிசுத்தால் எனது உடம்பெல்லாம் மின்சாரம் பாய்ந்தது. நீங்கள்எழும்பி சிறிது நேரம் என்னையே இமைகொட்டாமல் பார்க்க நானும் விழிசேர்த்து எதிர் நோக்கினேனே... அந்தக் கணம்தான் நான் பூரணமாக என்னை உங்கள் வசம் இழந்தேன்.” என்றாள்.

ரஞ்சித்தின் உடலெங்கும் ஒரே புல்லரிப்பு. அவளைக் கட்டி அணைத்தே விட்டான். அகல்யாவும் அந்த அணைப்புக்குள் அடங்கிவிட்டான். மறுகணம் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட ரஞ்சித், “என்னை மன்னித்து விடு அகல்யா...” என்றான்.

சிறிது நேரம் இருவரும் எதுவுமே பேசாமல் மௌனமாய் இருந்தார்கள். பின்னர் அவர்களின் கவனம் அந்த ஜோடியின் பக்கம் திரும்பியது. இப்போது அந்த ஜோடி முன்பிலும் பார்க்க கணிசமானளவு முன்னேறியிருந்தார்கள். அகல்யாவின் விழிகள் ரஞ்சித் குமாரை ஏக்கத்தோடு நோக்கின. இருவரும் சற்று நேரத்தில் கடற்கரையை விட்டு வெளியேறி இராஜசிங்கம் வீதி வழியாக காலி வீதியை அடைந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் வெள்ளவத்தைக் கடற்கரைக்குச் சென்ற அன்றே காதல் என்பது தன்னை விட ஆழமானதும், பெரியதும் என்று அந்தக் கடல் கூடத் தெரிந்து கொண்டது.

அகல்யாவை முப்பத்தி ஆறாம் இலக்க வீதியில் விட்ட ரஞ்சித் கொட்டஹேன பஸ் எடுத்து தனது சித்தி வீட்டிற்குப் போனான்.

காலங்கள் விரைந்து பல மாதங்களாகியது. ஒரு நாள் அவனது பெயருக்குப் பதிவுத் தபாலில் வந்த கடிதம் ஒன்று அவனைத் திகில் அடையச் செய்தது.

அகல்யாவின் சொந்த மாமன் மகனாகிய என்ஜினியருக்கும் அவளுக்குக் கொழும்பிலே திடீர் திருமணம் முடிந்து விட்டதாகவும், இருவரையும் கோல்பேசில் பீச்சில் இரு நாட்களின் முன் சந்தித்தாகவும் இரத்தினச் சுருக்கமாக எழுதியிருந்தான் அவனது உற்ற நண்பன் வசந்தன்.

வசந்தன் பாடசாலைக் காலத்தில் ரஞ்சித்குமார், அகல்யாவுடன் ஒரே வகுப்பில் படித்தவன். அவர்களது காதல் தொடர்புகளை அக்கு வேறு ஆணிவேறாக அறிந்து வைத்திருந்தவன். தற்போது கொழும்பிலே ஹோட்டல் கூட்டுஸ்தாபனத்திலே நிருவாக அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகின்றான்.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் ஒரு நீண்ட பெரிய கடிதம் ரஞ்சித்குமாருக்கு வந்தது. முகவரி எழுத்திலேயே அது அகல்யாவின் கடிதம் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ரஞ்சித் உடனே கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

தனது மனக்குமுறல்களையெல்லாம் கண்ணீராகக் கொட்டி கடிதம் எழுதியிருந்தாள் அகல்யா. ஒரே பிடியாக நின்ற பெற்றோரின் முன்னால் தனது வாதாட்டம் துளிகூட எடுபடவில்லை என்றும், தன்னை மன்னிக்கும் படியும் வரிக்கு வரி மன்றாட்டமாக எழுதியிருந்தாள். இரண்டொரு தினங்களில் கனடா போக இருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தாள்.

கடிதத்தை முழுமையாகப் படித்து முடித்த ரஞ்சித்குமாருக்கு உலகமே தலைகீழாகச் சுழல்வது போலிருந்தது. வாழ்க்கை ஒரு சூன்யம் போல் தோன்றியது. கடந்த மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக அன்போடு கூடித்திரிந்து, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட காதல் கடிதங்கள் வரைந்து, தாங்கள் எப்படியெப்படியெல்லாம் இலட்சிய வாழ்வு வாழ வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டு தன்னை நகமாகவும், ரஞ்சித்தை சதையாகவும் வர்ணித்து எழுதியவள் கடைசியில் யாவற்றையும் பொய்யாக்கிவிட்டு தான் மாத்திரம் கரையேறிப் போனதை நினைக்கும் தோறும் இதயம் வெடிப்பது போலிருந்தது.

வளரும் வரம் கொண்ட நகமாக அவள் தன்னைக் குறிப்பிட்டது அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆம்! சதையுடன் இருக்கும் போது வளரும் நகம், வளர்ந்து விட்டால் சதையை விட்டுப் பிரியத் தானே வேண்டும்...? அதுதான் நகத்தின் நியதி. ஆனால் சதை மாத்திரம் இருக்குமிடத்தில் அப்படியே இருக்கும்படி விதி அமைத்துவிட்டதை உண்மையென நம்பினான்.

கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக அவளைக் காணாததால் அவளைப் பற்றிய நினைவு நீறு பூத்த நெருப்பாக மனிதனுள் மறைந்திருந்தது. ஆனால் கடந்த மூன்று நாட்களாக அகல்யாவின நினைவு அவன் சிந்தையை முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தது. இதயம் ஏதோ பாரமான பொருளால் அழுக்கப்பட்டாற்போல் தோன்றியது.

“ஓ.. என் அகல்யா...!” என்று கத்தியே விட்டான். வானத்தை முட்டுமளவுக்குக் கத்தினான். அவனது கத்தல் காற்றோடு கலந்து போய் பனைகளில் முட்டி மோதி எதிரொலித்தது. மனப்பாரம் சற்று குறைந்து கொண்டது போலிருந்தது. காதலின் ஏக்கம், ஏமாற்றம், அது ஏற்படுத்திய வடு சற்றுக் குறைந்தது போல் இருந்தது. எனினும் அவள் சந்தோஷமாக வாழ்வது அவனது மனதிற்குத் திருப்தி போலவும், ஒற்றடம் கொடுப்பது போலவும் இருந்தது.

அவன் கடலையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அதுவரை ஆடாமல், அசையாமல் ஆர்ப்பரித்த கடல் பொங்கி எழுந்து வந்தது. திடீரென்று அங்கு வீசும் புயற்காற்றுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் பறந்து கொண்டிருந்த பட்டம் ஒன்றின் நூல் அற, அது நிலை குலைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.





சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த விதிகளைகள்.

அன்று திங்கட் கிழமை ஆதலால் 'பெல்' அடித்ததும் மாணவிகள் எல்லோரும் பாடசாலையின் பொது மண்டபத்தில் கூடினார்கள். கல்லூரியில் நீல - வெள்ளை நிறத்திலான 'ரை' யுடன், தூய வெள்ளைக் கவுண், வெள்ளைச் சப்பாத்து, சொக்ஸ் அணிந்த மாணவிகள் எல்லோரும் வரிசையாக நிற்கும் காட்சி திருக்குடும்பக் கன்னியர் பாடசாலையின் நற்சாட்சிக்கு கட்டியம் கூறிக் கொண்டிருந்தன. கல்லூரி மாணவியர் தலைவியின் கணிரென்ற குரல், கல்லூரிக் கீதத்தின் முதல் நான்கு வரிகளான வெண்பாவை அழகாக இசைத்தது. அதைத் தொடர்ந்து கல்லூரியின் மொத்த மாணவியரும் கல்லூரிக் கீதத்தை இசைத்தார்கள். அது தெம்மாங்கு பாடும் தென்றலோடு பரவிச் சென்று பலரது செவிப்பறைகளில் எதிரொலித்தது. இதனால் 'ஸ்டா.பி றூமி'ல் இருந்த ஒரு சில ஆசிரியைகள் இன்று 'அசெம்பளி' என உணர்ந்தவர்களாய் பொது மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

பாடசாலை அதிபர் சங். சகோதரி பெலிசியானாவின் காலம் தவறாமை என்ற கருத்தாழமிக்க கருத்துக்கள் அழகான தமிழில் அடுக்கடுக்கான வார்த்தைகளாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. எங்கும் ஒரே நிசப்தம். சிறு குண்டுசி கீழே விழுந்தாலே அது பேரொலியாகக் கேட்கக் கூடிய விதமாக அப்பாடசாலையின் மாணவிகள், ஆசிரியைகள் எல்லோரும் அமைதியாக நின்று அவ்வுரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நமது தமிழ்ச் சமுதாயம் முன்னேற வேண்டுமானால் நானைய விடியலுக்கான இன்றைய மாணவச் செல்வங்கள் புத்தி ஜீவிகளாக மாற்றப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் மாற்றப்பட வேண்டுமானால்,

அவர்களுக்கு அறிவுரை புகட்டும் ஆசிரிய ஆசிரியைகள் தங்கள் கடமையை தங்கள் மனச்சாட்சிக்குத் தக்கவாறு செய்ய வேண்டும்.

“புத்தி ஒன்றே, நலிந்து தொய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் நம் தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் சொத்து. இந்தச் சொத்து பாவிக்கப்பட வேண்டுமானால் சமுதாயத்தில் நாளைய தினம் அங்கம் வகிக்கப் போகும் இன்றைய மாணவ மாணவிகளின் அறிவு ஆக்கபூர்வமாகச் செயற்பட வழியமைத்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு ஒரு பிரதான கூடம் கல்வி புகட்டும் கல்லூரியே. எனவே அவர்களுக்கு கல்வி புகட்டும் ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் காலம் தவறாமல் தங்கள் கடமையை செவ்வனே செய்ய வேண்டும்”.

அதிரின் இந்த ஒருசில வசனங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அக்கல்லூரியின் சுவரில் முட்டி மோதி எதிரொலிப்பது போலிருந்தது. அசெம்பளி முடிந்து மாணவிகள் வகுப்பு முறைப்படி வரிசைக் கிரமமாக வகுப்பறைகளை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அன்று திங்கட்கிழமை. முதல் பாடம் மூன்றாம் வகுப்பு மாணவிகள் எல்லோருக்கும் உடற் கல்வி ஆதலால் பாடசாலை விளையாட்டுத் திடலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாள் வசந்தி ஆசிரியை. வசந்தி ஆசிரியையை “குட் மோர்னிங் டீச்சர்” என்று காலை வணக்கத்துடன் வரவேற்ற மூன்றாந் தர மாணவிகளுக்கு பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு, அவர்களை தேகப்பயிற்சி செய்ய விட்டுவிட்டு மைதானத்தில் நிழல் பரப்பி நிற்கும் மகோகனி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தாள். மாணவிகள் முதல் வாரம் செய்த உடற்பயிற்சிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ரஜனி என்ற மாணவி உடற்பயிற்சிக்குக் கொமாண்ட் பண்ணுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வசந்தி ஆசிரியை. அவள் குடும்பம் குலையாமல் இருந்திருந்தால் அவளுக்கு இப்படி இந்த வயதில் ரஜனியைப் போன்ற துடிப்பான அறிவுள்ள பெண் குழந்தை பிறந்திருக்க மாட்டா...? பிறந்திருக்கலாம். பிறந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் பாலம் தகர்க்கப்பட்டுவிட்டதே...? காலை இளங்காற்றானது மகோகனி மரத்தின் இலைகளோடு தழுவி எழுந்ததால் மகோகனி மரத்தின் இலைகள் சலசலத்து தமக்குள் கிசுகிசத்துக் கொண்டன.

இதயத்தில் ஏற்படும் மன உணர்ச்சிகளை அழுத்தி அடக்கிக் கொண்டு வெளியில் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாத மனப்பக்குவம் பெற்றுவிட்ட அவள், மாறாத இளம் புன்னகையுடன் உடற்பயிற்சி செய்யும் மாணவிகளை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால்...பழைய நினைவுகளை எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு மறக்க முயன்றும் அது சூடான சட்டியிலே கடுகு வெடிப்பது போன்று (நினைவுகளை எவ்வளவோ மறக்க முயன்ற) அவளையும் மீறி அவளுடைய மனத்தின் சூட்டிலும், கொந்தளிப்பிலும் அவை வெடிக்கத்தான் செய்தன. அவளால் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவள் விபரம் அறியாத வயதிலேயே அந்தப் பாடசாலையோடு இணைந்த அநாதை இல்லத்தில் கன்னியாஸ்திரிகளின் பராமரிப்பில் வைக்கப்பட்டாள். துடிதுடிப்பும், குறுகுறுப்பும், பேரமுகும், கொண்ட வசந்தி அந்த அனாதை இல்லத்தில் கன்னியாஸ்திரிகளினால் அன்போடு பராமரிக்கப்பட்டு வந்த காரணம் அவளது அழகு, அறிவு மாத்திரமல்ல அவளது ஆழ்ந்த பக்தியும், அடக்கமும்தான். பாடசாலையில் எந்த நிகழ்ச்சிகளானாலும் அந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையில் வசந்திதான் முதலிடம் பெறுவாள். நாளடைவில் அவள் அந்த இல்லத்தில் மாத்திரமல்ல முழுப்பாடசாலையின் மாணவிகள், ஆசிரியைகளாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டாள்.

அன்று க.பொ.த சாதாரண தரப்பரீட்சையின் முடிவுகள் வெளியான நாள். முழுப்பாடசாலையுமே மகிழ்ச்சியில் திளைக்கக் காரணம் அதிகமான மாணவிகள் நன்கு சித்தியடைந்திருந்தார்கள் என்பதே. வசந்தி எட்டுப்பாடத்திலும் விசேட சித்தி பெற்றிருந்தாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அது ஆனந்தக் கண்ணீர். பாடசாலையோடு இணைந்த அந்த இருதய ஆண்டவர் ஆலயத்துள் சென்ற வசந்தி சின்ன யேசுவுக்கு தன் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள். மற்றைய மாணவிகள் தங்கள் பரீட்சை முடிவுகளை பெற்றோருக்குத் தெரிவிப்பதற்காக தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆலயத்தை விட்டு வெளியே வந்த வசந்தி அமைதியாக அதிபரின் அலுவலக அறைக்குள் சென்று தன் நன்றிகளைத் தெரிவித்ததும் கண்ணீருக்குக் கண்ணீர் மடை மடையாக வெளிவருகிறது. அவளுக்குச் சொந்த ஊரென்று சொல்லிக் கொள்ள அந்தப் பாடசாலை, அநாதைமடத்தைச் சுற்றியுள்ள கட்டிடங்களும், உறவினர் அன்னை, சகோதரிகளென்று சொல்லிக் கொள்ள அந்த அநாதை இல்லத்தின் கன்னியாஸ்திரிகளும், அவளைப் போன்ற மற்றைய பெண்பிள்ளைகளும் தான். அன்போடு வசந்தியை அரவணைத்த அதிபர் சங். சகோதரி பெலிசியானா தனது கைக்குட்டையால் அவளது கண்களில் இருந்து வழிந்தோடும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிடுகிறாள்.

“வசந்தி...! புத்தி ஒன்றே ஏழைகளின் சொத்து. இந்தப் புத்தியை வைத்துத்தான் உன் போன்ற மாணவ மாணவிகள் முன்னேற வேண்டும். இந்த அநாதை இல்லத்தில் உறவினர் என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாத உன்னைப் போன்ற பிள்ளைகள் சமுதாயத்தில் மதிப்புடன் மிரி கல்வி ஒன்றுதான் ஊன்றுகோல். எனவே உயர் வகுப்பு படிப்பதற்கு ஆயத்தமாக இரு...! நான் எப்பவும் உனக்கு வேண்டிய உதவிகளை வழமைபோல் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். கவலைப்படாமலிரு...!” என்று சொல்லி ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்திருந்த பெரிய சொக்கலேற் பைக்கற்றை வசந்திக்கு தன் பரிசாகக் கொடுக்கிறாள். அதைப் பெற்ற வசந்தி அதிபருக்கு தன் மனப்பூர்வ நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டு அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறுகின்றாள். பின் தன் பரீட்சை முடிவுகளைத் தெரிவிப்பதற்காக அநாதை இல்லத்தலைவியிடம் சென்று தெரிவித்தாள். ஏற்கெனவே வசந்தியின் பரீட்சை முடிவைத் தெரிந்து வைத்திருந்த அநாதை இல்லத்தலைவி சிஸ்டர். கொற்றரி, வசந்தியை அன்போடு முத்தமிட்டு தட்டிக்கொடுத்து தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள். அன்று அந்த அநாதை இல்லத்தின் மாணவச் சிறுமிகளுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. “வசந்தி அக்காதான் இந்தப் பெரிய பாடசாலையில் மிகவும் சிறப்பா சித்தியடைந்திருக்கிறா”. எத்தனையோ மாணவிகளை அவர்களின் பெற்றோர் தங்கள் சொந்தக் காரிலே கொண்டு வந்து பாடசாலையில் விடுவதும், பிறந்த நாட்களென்றால் வசதி படைத்த பணக்கார மாணவிகள் முழுப்பாடசாலைக்குமே சொக்கலேற் வழங்குவதும், பிளீர்ஸ் கலையாத வெள்ளைக் கவுண் அணிந்து அவர்கள்

பாடசாலைக்கு வருவதும், பணக்கார மாணவிகள் சிலர் ஆசிரியைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் பேசுவதும், அவர்களின் பெரும் தவறுகள் கூட மற்றவர்களுக்குக் கூடத் தெரியாமல் மறைக்கப்படுவதும், அந்த அநாதை இல்லத்து மாணவிகளுக்கு ஒரு உள்ப்பாதிப்பாகவே இருந்து வருகிறது. இப்படியான உள்ப்பாதிப்புக்குள் அவர்களைப் போலொத்த கன்னியாஸ்திரிகளின் அன்பு அரவணைப்பையே தங்கள் சொத்தாகக் கொண்டு வளர்ந்து கொண்டார்கள்.

சில வேளைகளில் அந்த அநாதை இல்லத்து மாணவிகள் உள்ப்பாதிப்பு அடைந்து மனம் வருந்தும் நேரங்களில் வசந்திதான் அவர்களை அரவணைத்து சுவிசேஷத்திலிருந்து சில வசனங்களை வாசித்துக் காட்டுவாள்.

“அவர் என்றென்றும் சொல் தவறாதவர். துன்பப்படுவோருக்கு நீதி வழங்குபவர். சிறைப்பட்டவர்களை விடுவிக்கின்றார். அநாதைகளையும், விதவைகளையும் அவர் ஆதரிக்கின்றார். நித்தியத்திற்கும் ஆண்டவர் அரசாளுவார். எனவே அவர் மேல் விசுவாசம் வைத்து மன்றாடுங்கள்.” என்று போதிப்பாள்.

இப்படியே வளர்ந்து, அன்பு பாராட்டி வளர்த்து வந்த வசந்தி அக்கல்லூரியின் மாணவத் தலைவி. பாடசாலையில் எந்த ஓர் அலுவல், நிகழ்ச்சியானாலும் அதிலெல்லாம் வசந்தியின் பங்களிப்பு மிக அதிகமாகவே இருக்கும்.

அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் பாடசாலையின் புதிய மாடிக்கட்டிடம் கட்டுவதற்கு பொறுப்பாக வந்து சேர்ந்தான் என்ஜினியர் சுரேஸ்குமார். பல அலுவல்களை ஒரேயடியாகக் கவனிக்க முடியாத காரணத்தால் சிஸ்டர் பெல்சியானா அக்கட்டிட அலுவல்களுக்கு வசந்தியைத் தன் நேரடிப் பிரதிநிதியாக வைத்திருந்தாள். படவரைஞர் வரைபு நன்கு தெரிந்தவளாகையால் அவளுக்கும் அது நன்கு பிடித்திருந்தது. என்ஜினியர் அது தொடர்பான வரைபுகளை வரைந்து காட்டி விளக்கம் கொடுக்கும் போது அதை மிக ஆர்வத்தோடு செவிமடுப்பாள். சில சிறு வரைபுகளைத் தானே அவரிடம் வாங்கி வரைவாள். ஒரு முறை பட வரைபு அளவீடு

சம்பந்தமாக அவளிடம் விளக்கிக் கூறி அவளின் எழில் வதனத்தை ஏறிட்டு நோக்கிய சுரேஸ்குமார் திணறிப் போய்விட்டான். அங்கு விம்மித் தணியும் அவளின் பெண்மையழகு அவனைப் பார்த்துக் கண் அடித்தது போலிருந்தது.

‘என்ன... இந்த அநாதை இல்லத்தில் இப்படியொரு அழகு தேவதையா...!’ வியப்போடு அவளது எழில் வதனத்தையே வைத்தகண் வாங்காது பருகிக் கொண்டவன், நாளடைவில் தன் எண்ணத்தை தெரிவிக்க எவ்வளவோ முயன்றும் தயங்கிப் போய்விட்டான். கட்டிட வேலைகளும் முடியுந்தருவாயில் இருந்தது.

இந்தத் தருணத்தில் தன் எண்ணத்தை பாடசாலை அதிபர் சங். சகோதரி பெலிசியானாவிடம் தெரிவித்தான். அநாதை இல்லத் தலைவி சங். சகோதரி கொற்றரியுடன் கதைத்து இருவரும் ஒரு முடிவெடுத்துத் தெரிவிப்பதாகச் சொன்னாள் அதிபர். இதற்குள் அநாதை இல்லத் தலைவியிடமும் தன் விருப்பத்தை தானே நேரில் சென்று தெரிவித்தான் சுரேஸ்குமார்.

ஒரு நாள் கல்லூரி அதிபர் சங்.சகோதரி பெலிசியானாவும், அநாதை இல்லத்தலைவி சங். சகோதரி கொற்றரியும் வசந்தியை தமது அறைக்கு அழைத்தனர்.

“வசந்தி...! நீ அதிர்ஷ்டக்காரப் பெண். இல்லையென்றால் என்ஜினியர் சுரேஸ்குமார் உன்னைத் திருமணம் செய்யத் துடிப்பானா...? நாங்கள் நன்றாக யோசித்துப் பார்த்து விட்டோம். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்...?” என்று நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டார்கள்.

“என்னது.... கலியாணமா...? எனக்கா...?” எனத் துடிப்போடு கேட்டாள். இப்புனிதமான இடத்தை விட்டுப் போகாமல் தானும் கன்னியாஸ்திரியகப் போவதாகக் கூறினாள்.

“ஆமா வசந்தி உன்னை வெளியே அனுப்புவது எங்களுக்கும் மனதிற்கு விருப்பமில்லைதான். ஆனா வலிய வருகிற இந்த அதிர்ஷ்

டத்தை வீணாக்க வேண்டாம். இதோ பார் நன்றாக யோசி...! ஒன்றுமே இல்லாத உன்னைப் போன்றவர்களை அநாதை இல்லத்திலிருந்து ஒருவன் பெண் எடுக்க விரும்புகிறானென்றால் அது உனக்கு மாத்திரமல்ல இந்த இல்லத்திற்கே அதிர்ஷ்டம்தான். அதைவிட உங்களைப் போன்றவர்கள் திருமணம் செய்து சொந்தங்களைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும். என்றமே சமுதாயத்தில் சாய்ந்துபோய்விட்ட தென்னைகளாக இருக்கக் கூடாது.” என்று புத்திகள் கூறினார்கள்.

“நான் சம்மதிக்கின்றேன். ஆனா நான் அவரிடம் கொஞ்சம் பேச வேண்டும். அனுமதிப்பீங்களா...?” கேட்டாள் வசந்தி.

அதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டு சந்திக்க ஏற்பாடாயிற்று.

“இந்த அநாதை இல்லத்தில் எத்தனையோ என்னைப் போன்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களோடு ஒருத்தியாக இருக்கும் என்னை மட்டும் நீங்கள் விரும்புவது சரியில்லை” என்றாள் வசந்தி கரேஸ்குமாரிடம்.

“தற்போதைய யாழ்ப்பாணத்துச் சூழ்நிலையில் பெரிய பதவியில் உள்ள நீங்கள் சீதனம் வாங்காமல் திருமணம் செய்வதை உங்கள் வீட்டார் விரும்ப மாட்டார்கள். அப்படியிருக்க எப்படி என்னை நீங்கள் திருமணம் செய்து கொண்டு அவர்களோடு சந்தோஷமாய் இருக்கப் போறீங்க...?” என நயமாகக் கேட்டாள்.

“சமுதாயத் தோப்பில் எங்களைப் போன்றவர்கள் சாய்ந்த தென்னைகள்தான். எங்களை நிமிர்த்திவிட உங்களைப் போன்ற பலர் முன்வரும் வரையில் நாங்கள் சாய்ந்து விட்ட தென்னைகளாக இருக்கிறோம்.” என்று உண்மையான ஆதங்கத்தோடு சொன்னாள்.

அவன் இவளது மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதில் சொன்னான். “அநாதை இல்லத்தில் உன்னைப் போன்ற பல பெண்கள் இருக்கும் போது உன்னை மட்டும் விரும்பக் காரணம், உன் படிப்பு, உன் பக்தி, உன் அழகு” என்றான்.

“இன்றைய நாகரிகச் சூழ்நிலையில் என்னைப் போன்ற பதவி வகிக்கும் இளைஞர்கள் தாங்கள் இவ்வளவு சீதனம் வேண்டினோம் என்று ஊர் மெச்சி கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காக வாங்குகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நிம்மதியாகக் குடும்பம் நடாத்துகிறார்களா...?” என்று கேட்டான்.

“தன் இலட்சியமே சீதனம் வாங்காமல் திருமணம் செய்வதுதான்” என்றான்.

அடுத்து “சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்துவிட்ட தென்னைகளை நேராக நிமிர்த்தி நிலை நாட்ட வேண்டும் என்பது உன்னைச் சந்தித்த பின்பு ஏற்பட்ட புதிய திட்டம்” என்றான்.

மொத்த விடுதிக்குமே பெரிய மகிழ்ச்சி. உறவினர்கள் இல்லையே என்ற குறையேதும் இல்லாமல் கன்னியாஸ்திரிகளால், இல்லத்து மாணவிகளால் அமைதியாக நடைபெற்ற திருமணம் சிறப்பாக இருந்தது.

திருமணமாகி மலரும், மஞ்சமும் ஓர் அந்தரங்கமான ஆவலும் ததும்பிக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளைதான் அநாதை இல்லத்திலிருந்து அந்நியமாகி விட்டதை உணர்ந்தாள் வசந்தி. சுரேஸ் இல்லாத நேரங்களில் யாருடனும் முகம் கொடுத்துப் பேச முடியாமல் உள்ளது மனதுக்குப் பெரிய சங்கடமாக உள்ளதை உணர்ந்தாள்.

ஊர், உற்றார், உறவினர், பெற்றோர், சாதி, என்னவென்றே தெரியாத ஓர் அநாதையைத் திருமணம் செய்து விட்டான் என நினைத்தாள் சுரேஸ்குமாரின் தாயார்.

“எங்கள் சொந்தத்தில் எத்தனையோ பெண்கள் இருக்க, இவன் போய் விழக்கூடாத இடத்தில் விழுந்திட்டானே” என்று பிலாக்கணம் வைத்தார்கள் கிட்டிய உறவினர்கள்.

என்ன செய்வது...? வாய் திறந்து சொல்ல முடியுமா கணவனிடம்...? எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் சுமக்க ஆயத்தமானாள்.

ஆனால் அவனது தாகமும், மோகமும், ரசனையும் குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. தன்னை அவன் விரும்பிய காரணம் புரியத் தொடங்கியது அவளுக்கு.

இதற்குள் அரசு புலமைப் பரிசில் பெற்று சுரேஸ்குமார் மூன்று வருட காலம் வெளிநாடு செல்ல நேரிட்டது. “சீக்கிரமே உன்னையும் அழைத்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுப் போன பின், தனது அறை சிறையாகிப் போய்விட்டதை உணரத் தொடங்கினாள். மாமியாரும், மச்சாள்காரி ஒருத்தியும், அவர்களது உறவினர்களும் தொடுத்த கேள்விக் கணைகள் அவளது நெஞ்சத்தைத் துளைத்தெடுத்தன. கண்ணீரை நுங்காக உடைத்து கசிந்து ஓட வைத்தது.

ஊமை விழிகள், உள் காயங்கள், அது உள்ளுக்குள் ஏற்படுத்திய ரணங்கள்..., ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக அங்கு இடப்பட்டவள் கடிதம் எழுதினாள். ஆனால் ஆரம்பத்தில் சுரேஸ்குமாரிடமிருந்து ஒன்றிரண்டு கடிதங்கள் வந்தன.

பல மாதங்களுக்குப் பின்பு ஒரு நாள் ஒரு பாரமான வான் கடிதம் அவளது பெயருக்கு வந்திருந்தது. அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தவள் உடைந்தே போய்விட்டாள்.

“வசந்தி...! நீ இப்படி நடந்திருப்பாய் என்று நான் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் அம்மாவும், தங்கச்சியும் லெட்டர் மூலம் தெரிவித்திருந்தார்கள். இனி வேறு வழியில்லை. நாம் பிரிந்துவிட வேண்டியதுதான். இதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. நான் வெகு சீக்கிரமே திரும்பி வந்து விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என எழுதியிருந்தது.

எதிர்பாராமல் வந்த கடிதம் அவளை திக்குமுக்காட வைத்தது.

பதில் எழுதினாள்.

“நீங்கள் சந்தேகிக்கும் விதமாக நான் நடக்கவில்லை. தயவு

செய்து என்னை விவாகரத்துப் பண்ணிடாதீங்க. ஆனால் நான் அந்த புனிதமான தாலியோடு என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட அநாதை இல்லத்துக்கே போகிறேன்” என எழுதி போஸ்ட் செய்தாள். தனது உடுபுடைவைகளை எடுத்துத் தனது சூட்கேசினுள் அடுக்கிக் கொண்டு அநாதை இல்லம் நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

எதிர்பாராத நேரத்தில் வந்த அந்த வான் கடிதத்தினைத் தொடர்ந்து அவள் அவனது வீட்டிலிருந்து அநாதையாகவே வெளியேறினாளே... இது எத்தனை பெரிய கொடுமை...!

மீண்டும் அவளது வரவு அந்த அநாதை இல்லத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி சோக மயத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. சகோதரி கொற்ற ரிக்கோ, அல்லது சகோதரி பெல்சியானாவாவுக்கோ நடந்து முடிந்த அந்தக் கடித விபரத்தைச் சொல்ல முடியாமல் விக்கித்து நின்றாள் வசந்தி. அவளிடமிருந்து தெரிந்து கொள்வதைவிட அங்கு என்ன நடந்திருக்கும் என சங். சகோதரிகள் புரிந்து கொண்டார்கள். பாடசாலை அதிபர் சங். சகோதரி பெல்சியானா தனது கூர்மையான கண்களால் வசந்தியை உற்று நோக்குகிறாள். எவ்வளவு தெளிவான முகம்...! றோசாப்பூவாட்டம் அழகு...! இந்தக் கண்களையும், வெகுளித்தனமான பார்வையையும், அன்பிற்கு ஏங்கும் இவள் இதயத்தையும் தெரிந்து கொண்ட பின்னரும் இவளை ஏமாற்றுகின்ற எண்ணம் அன்றேல் சந்தேகிக்கின்ற எண்ணம் அவனுக்கு எப்படி வந்தது...? மனதில் உண்மையான ஒரு காதல் இல்லாமல் இவள் உடம்பை மட்டும் ஆளுகின்ற தைரியம் அவனுக்கு எப்படி வந்தது....? ஏன் வந்தது...? என்ன படிப்பிருந்தும், என்ன பதவியிருந்தும் இத்தனை வக்கிர புத்தி கொண்டவனாக இருந்திருக்கின்றானே...! எவ்வளவு கொடுமராக ஒரு றோசாப்பூவை ஏமாற்றிவிட்டான்...!

ஒரு முடிவுக்கு வந்த அதிபர், வசந்தியை அரவணைத்துக் கொண்டாள். வசந்தியின் விழிகளில் மடை திறந்த வெள்ளம் போல் கண்ணீர் பாய்ந்தோடியது.

“வசந்தி...! நீ ஒன்றுக்கும் கலங்காதே. இனி நீ இங்கேயே எங்

களோடு இரு...! இங்கு எங்களுக்கு வசதிக்கட்டணத்தில் சில ஆசிரியைகள் தேவைப்படுகிறார்கள். எனவே காலையில் என்னை வந்து சந்தித்துக் கொள். எதற்கும் யோசிக்காதே...! ஆசிரியத் தொழில் உனக்கு மன மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும்.” என்றான்.

மாதங்கள் சில சென்றன. வசந்தி இப்போதெல்லாம் தனது முழு நேரத்தையும் பாடசாலையில் கல்வி புகட்டுவதிலும், இல்லத்து மாணவிகளுக்குச் சேவை செய்வதிலும் செலவிட்டாள்.

ஒரு நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. அந்த அநாதை இல்லத்துக்குள் ஒரு லான்சர் கார் வந்து நிற்கிறது. அதிலிருந்து இறங்கியது சுரேஸ் குமார்.

வண்டியை விட்டு இறங்கிய அவன் இல்லத்தினுள் நுழைந்து வசந்தியைச் சந்திக்க இல்லத் தலைவியிடம் அனுமதி கேட்டான். இருவரும் சந்திக்க அனுமதி கொடுத்தாள் இல்லத் தலைவி.

தனி அறையினுள் பல நாட்கள், பல இரவுகள் உறவு கொண்டாடி உணர்ச்சிகளை முக்கி முனகி பிணைத்துத் தணித்துக் கொண்டிருந்தும், மூன்று வருடங்களின் பின் சுரேஸ்குமாரைச் சந்தித் போது வசந்தியின் கண்ணும், மனமும், உடலும் கூசின.

“வசந்தி...! நான் உன்னிடம் ஒரு விபரமும் கோரவில்லை. தப்பு ஏதோ எங்கள் இருவருக்கிடையில் ஏற்பட்ட இடைவெளியில் ஏற்பட்டுப் போச்சு. நானும் ஏதோ தெரியாத் தனமாக உன்னை காரசாரமாக கடிதம் மூலம் திட்டி விட்டேன். என்னை தயவு செய்து பொறுத்துக் கொள் வசந்தி...! என் பிழைகளை மன்னித்து, மறுபடியும் என்னோடு வந்துவிடு வசந்தி...! நாம் இனி புதுசா ஒரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்போம். ப்ளீஸ் வசந்தி...!” என்றான்.

வசந்தி சுரேஸ்குமாரை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள். “அது அவ்வளவு சுலபமில்லை”

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்...?”

“நீங்க எனக்குக் கடிதம் எழுதின அன்றே என்னை விவாகரத்துச் செய்துட்டீங்க. நானும் மனசாலே விவாகரத்து வாங்கிக் கொண்டு இங்கே வந்திட்டேன். உங்கள் மோகம், தாபம் எல்லாம் தீர்ந்த பிற்பாடு கூடவே என் மேலே சந்தேகமனு வேறு எழுதியிருந்தீங்களே...? எ...எப்...படிங்க...? ‘நீ இப்படி நடந்திருப்பாய் என்று நான் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை’ என்று தடித்த எழுத்தில் வேறு எழுதியிருந்தீங்களே...? இதை எப்படிங்க என்னால தாங்கிக்க முடியும்...? உடனே ஊர் திரும்பி வந்து விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்னும் எழுதியிருந்தீங்க. அதனாலதான் நான் அன்றே என்னையே உங்களிடமிருந்து விவாகரத்து வாங்கிக் கொண்டேன்.” என்றாள் வசந்தி. அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள்.

“அப்படிச் சொல்லாதே வசந்தி...! எல்லாப் பாவத்திற்கும் சேர்த்துப் பரிகாரம் பண்ணத்தான் வந்திருக்கின்றேன்.” என்றான்.

“எது பரிகாரம்...? இப்ப என்ன, உங்களுக்கு நான் மீண்டும் வேண்டும். உங்கள் தாகத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். அவ்வளவுதானே...? தற்செயலாக நீங்க இங்கிருக்கும் போது இப்படியொரு சம்பவம் நடந்ததாக என்மேல் சந்தேகப்பட்டு நீங்க விவகாரத்து வாங்கியிருந்தால் மீண்டும் நான் உங்களுடன் வாழ சட்டம் இடம் கொடுக்குமா...? இந்தாங்க...! பிரச்சினை இல்லாத இடத்தில புகுந்து பிரச்சினையைக் கிளப்பாதீங்க. இந்தப் புனிதமான கன்னியாஸ்திரிகள் மடத்திலிருந்து என்னை கோட்டு, கச்சேரின்னு கொண்டு செல்லாதீங்க... ப்ளீஸ். இதனுடைய இந்தப் புனிதம் இல்லத்தைச் சுற்றியுள்ள நான்கு பக்க உயர்ந்த மதில்களினாலும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. தயவு செஞ்சு என்னைப் போன்ற அப்பாவிப் பெண்களை இனியும் சலனப்படுத்தாதீர்கள். என்னைப் போன்ற யாருமற்ற அநாதைகள் சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்துவிட்ட தென்னைகளாகவே இருக்கிறோம். எங்களை வேரோடு நிமிர்த்தி நிலைநாட்டுகிறோம் என்று சொல்லி ஏமாற்றி பாறி விழுந்த தென்னைமரங்கள் ஆக்கிவிடாதீர்கள். இனிமேலும் என்னைச் சந்திக்க இங்கு வராதீர்கள். ப்ளீஸ்...!” என்று கண்ணீர் மல்கச் சொன்னவள்

தன் வெள்ளைப் புடைவைத் தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திய படியே உள்ளே ஓடிச் சென்று மறைந்து விட்டாள்.

விக்கி விறைத்தபடியே சென்று தனது லான்சர் காருக்குள் ஏறி, காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று சென்றான் சுரேஸ் குமார்.

காலங்கள் விரைந்து வருடங்கள் பல கடந்து போய் விட்டன. தன்னோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட அந்த இல்லத்தோடும், பாடசாலையோடும் ஒன்றிணைந்து விட்டாள் வசந்தி.

அடுத்த பாடத்திற்கான பெல் அடிபட்ட சத்தம் கேட்டு சுயநினைவுக்கு வந்த வசந்தி அடுத்த பாடத்திற்குரிய வகுப்பறையை நோக்கி அமைதியாக நடந்து செல்கிறாள்.

17. 04. 1988

வீரகேசரி வார வெளியீடு.



புதுமனிதன்.

பொழுதுசாய்ந்த ஒரு மாலை நேரம். அப்போதுதான் தன் ஆலயக் கடமைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்ட பொஸ்கோ சுவாமியார் ஆறுதலாகத் தன் அறையினுள் புகுந்து கதிரையொன்றில் அமர்ந்து பைபிள் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது ஒரு செருமல் சத்தம் அறைக்கு வெளியே கேட்டது. அதில் அக்கறை செலுத்தாமல் சுவாமியார் தொடர்ந்து பைபிள் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மீண்டும் காறித் துப்பும் சத்தம் வந்தது. திறந்திருந்த கதவு வழியாகத் தெரிந்த மின்விளக்கின் வெளிச்சத்தில் வெளியில் யாரோ நடமாடுவது தெரிந்தது.

“யாரது...?” என்று சற்று அதட்டும் தொனியில் கேட்டார் சுவாமியார்.

“நான்தான் சுவாமி” என்று ஒரு முரட்டுத் தொனியுடன் ஒருவன் அறை வாசலோடு வந்து நின்றான்.

சுவாமியார் ஏற, இறங்கப் பார்த்தார். சுமார் இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் இளைஞன் நின்றிருந்தான். அவனது கண்களிரண்டும் கொவ்வைப்பழம் போல நன்றாகச் சிவந்திருந்தன. அவனது வாயிலிருந்து சாராய வாடை வீசியது.

‘மட்டமான கசிப்பைக் குடித்திருப்பான் போல... அதான் கெட்டவாடை வீசுகிறது’ என மனதினில் எண்ணியபடியே,

“உனக்கு என்ன வேண்டும்...?” சற்று அதட்டலாகவே கேட்டார் சுவாமி.

“சுவாமி...! உங்களோடு கொஞ்சம் தனியாப் பேசணும்” என்றான் தயங்கியபடியே.

“ஏன்...? அதற்கு நேரம் காலம் கிடையாதோ...?” பொஸ்கோ சுவாமி கோபத்தோடு கேட்டார்.

“சுவாமி, கோபித்துக் கொள்ளாதீங்க. இந்த நேரத்தில் வந்தால்தான் உங்களைப் பிடிக்கலாம். மற்றைய நேரங்களில் நீங்கள் ஆளுக்கொரு மோட்டார் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு உங்களுக்குத் தெரிந்த வீடுகளுக்குப் போய் விடுவீர்கள். அது தெரிந்துதான் இந்த நேரத்தில் வந்தேன்” என அவன் அரை வெறியில் கூறினான். சுவாமிக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ஒருவாறு அடக்கிக் கொண்டார்.

“சரி...சரி... நீ யார்...? இப்ப உனக்கு என்ன வேண்டும்...?” சுவாமி தனக்கேயுரிய கம்பீரமான தொனியில் சற்று உறுக்கிக் கேட்டார்.

அவனது தேகம் கறுத்து, சற்று இளைத்து, சவரம் செய்யப்படாமல் முகத்தில் தாடி வளர்ந்திருந்தது. அவனுள்ளே பெரியதொரு சோகம் குடிகொண்டிருப்பதை சுவாமி அனுமானித்துக் கொண்டார்.

“சுவாமி...! என் பெயர் யோசப்பு. இந்த நற்கருணை நாதர் கோவிலுக்கு நான் முன்பு அடிக்கடி வந்திருக்கின்றேன். என் மனதிலுள்ள கவலைகளையெல்லாம் ஆண்டவரிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெற வந்திருக்கின்றேன்” என்றான்.

“அதுசரி. நான் இப்ப உனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்..?” பொஸ்கோ சுவாமி ஆதரவோடு கேட்டார். அவரது கண்கள் யோசப்பை அனுதாபத்துடன் பார்த்தன.

“சுவாமி நான் ஒரு மகா பாவி. உங்களிடம் என் பாவங்களைச் சொல்லி பாவமன்னிப்புக் கேட்க வந்திருக்கின்றேன்”

“யோசப்பு...! உன்னைப்பார்க்க நல்லவன் மாதிரித் தெரிகிறாயே...? அப்படி நீ என்ன பாவம் செய்தாய்...?” மென்மையான புன்முறுவலோடு சுவாமி கேட்டார். சற்று நேரம் தலைகுனிந்தபடி யோசனையில் இருந்த யோசப்பு, “நான் 4ம், 6ம், 9ம் கற்பனைகளுக்கு எதிராகப் பாவம் செய்திருக்கின்றேன். பாவப்படுகுழியில்தான் என்வாழ்க்கையே ஆரம்பமாகியுள்ளது சுவாமி...!”

“யோசப்பு...! உன் போன்ற நல்ல உள்ளம் கொண்டவர்களைத்தான் யேசுநாதர் மிகவும் நேசிக்கிறார். பாவிசை மீட்கவே கிறிஸ்து மனித உருவெடுத்து, இவ்வுலகிற்கு வந்து பாடுபட்டு இறுதியில் சிலுவையில் அறையுண்டு மரித்தார். குழந்தைகள் தவறு செய்தால் தாய் வெறுப்பாளா...? அல்லது தாயின் அன்புதான் வற்றிப் போகுமா...?”

“அது உண்மைதான் சுவாமி. ஆனால் நான் மிகவும் கொடியவன்.”

“யோசப்பு...! தவறு செய்துவிட்டு திருந்த நினைத்து குற்றத்தை நன்குணர்ந்து கொள்ளும் போது இப்படியான எண்ணம்தான் எழுகிறது. அந்த உணர்வு தவறு செய்த வனையும் தாயவனாக்குகிறது.” என்றார் சுவாமியார்.

“சுவாமி நான் ஒரு உதவாக்கரை. எத்தனையோ விதமான கொடுமைகளை, களவுகளைச் செய்திருக்கிறேன்.”

தன் முகத்தைத் திரு கைகளாலும் பொத்தி முகத்தை மறைத்தபடியே அழத் தொடங்கிய யோசப்பு, “சுவாமி...! நான் இந்தக் கைகளால் கொலைகூடச் செய்யத் துணிந்தேன்.” என்றான்

“என்ன...கொலை செய்யத் துணிந்தாயா...?” பொஸ்கோ சுவாமிக்கு உடல் வெடவெடப்பது போலிருந்தது. ஒருவித அச்சம் ஏற்பட்டது.

சுவாமியார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

“என்ன சுவாமி பயந்திட்டிங்களா...? ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள். ஆனால் ஏன் நான் அப்படியொரு கொடூர நெஞ்சம் கொண்டவனாக மாறினேன் என்று நீங்கள் கேட்கவே இல்லையே சுவாமி...?”

“யோசப்பு...! பாவம் செய்வது பாவம். அதுவும் ஒரு படைக்கப்பட்ட மனித உயிரைக் கொலை செய்யத் துணிந்தது மிகக் கொடிய சாவான பாவம். இங்கு பாவம் செய்வது தவறு என்பதுதான் முக்கியமே தவிர, நீ ஏன் செய்தாய்? என்ற காரணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க எனக்கு நேரமில்லை. என்னிலையிலும் மனிதன் பாவம் செய்யக் கூடாது. இதைத்தான் நமது மீட்பர் விரும்புகிறார்.”

“சுவாமி நான் எல்லேரையும் போல பிறக்கவில்லை. நான் வம்பிலே பிறந்தவன். இப்படித்தான் எங்கள் ஊரில் பேசிக் கொள்வார்கள்.”

“யோசப்பு...! ஆண்டவன் படைப்பிலே பேதமில்லை” சுவாமி அமைதியாகக் கூறுகிறார்.

“என் பரிதாபக் கதையைக் கேட்டால் கல்லும் கரைந்து விடும் சுவாமி. அது ஒரு சோகக்கதை. நீங்கள் கேட்டால் என்மீது பரிதாபப்படுவீர்கள்.”

“அது சரி நீ ஏன் இப்படிக் குடிக்கிறாய்...?”

“சுவாமி...! கவலை குடிகொண்டிருக்கிற என் இதயத்திற்கு குடிதான் தற்போது மருந்து சுவாமி. மதுவை உண்டதும் மனதிலுள்ள கவலைகளெல்லாம் எங்கோ பறந்து போய் மனப்பாரம் சற்றுக் குறைந்து போகிறது. மனசு இலேசாக பாரமற்ற பலூன் போல பறந்துதிரிகின்றது. அதனால்தான் மனம் விரும்பிக் குடிக்கின்றேன்.” யோசப்பு அனுபவ ரீதியாக பதில் சொன்னான்.

பார்க்க முரடன் போலவும், வெறிகாரன் போலவும் தெரிந்தாலும்

அனுபவரீதியாகப் பதில் சொன்ன யோசப்பை உற்று நோக்கினார் சுவாமியார். ஆரம்பத்தில் அவனைப் பற்றியிருந்த தப்பிப்பிராயம் சற்று மாறி அவன் ஒரு வித்தியாசமான போக்குள்ளவன் போல் சுவாமிக்குத் தோன்றியது.

“சுவாமி...! என் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்களா...? உங்களுக்குச் சொல்வதன் மூலம் துவண்டு போயிருக்கும் என் இதயத்திற்கு சிறிது ஒத்தடம் கொடுத்தது போலிருக்கும்.”

“யோசப்பு...! உனது கதையை என்னிடம் சொல்வதானால் உனது மனப்பாரம் குறையுமென்றால் அதை இப்போதே சொல்.” சுவாமி அவசரப் படுத்தினார்.

“ஏன் என்ன தயக்கம்...? சொல்ல விருப்பமில்லையா...?”

“சுவாமி...! எதிலிருந்து தொடங்குவது என்றுதான் சிந்திக்கின்றேன். இப்போது அவசர அலுவல் ஒன்றுமில்லையே...?” என்று வினயமாகக் கேட்டான்.

“இல்லை...! நீ சொல் யோசப்பு.”

“சுவாமி பலாலிதான் எனது சொந்த ஊர். பலாலி வீதியும், பருத்தித்துறை வீதியும் சந்திக்கும் சந்தியிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் கடற்கரைப்பக்கமாக உள்ளதுதான் எனது வீடு. மீனவர்கள் வாழும் பகுதி அது. எனது தாயும் ஒரு மீனவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவதான். கடலோடு நீலவானம் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பதனால் போலும் எங்களுடில் எல்லோரும் கடல் தொழிலையே தங்கள் பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“என் தாயும், தந்தையும் திருமணம் முடித்து மூன்று வருடங்கள் அன்னியோன்னியமாகக் குடும்பம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். ஏழ்மைதான் என்றாலும் மகிழ்ச்சியாகக் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். என் தகப்பன் மயிலிட்டி சம்மட்டி ஆரோக்கியத்தின் ‘போட்டில்’ தான் தொழில் செய்தார். பிரதான ஓட்டியும் சுங்கான் பிடிப்பதும் அப்பா

தானாம். அந்த நாட்களில் திசையறிகருவி இல்லாமலே கடலில் துணிச்சலோடு அப்பாவை நம்பித்தான் தொழில் நன்றாக நடந்து கொண்டிருந்ததாம். வாடைக்காற்று வீசும் காலங்களில் மயிலிட்டி சேந்தாங்குளத்திலும், பருவப் பெயர்ச்சி வீசும் காலங்களில் நீலன் காட்டிலும் நின்றுதான் போட்டுக்கள் தொழிலுக்குப் போய்வருமாம்.

“ஆயிரத்தி தொலாயிரத்தி அறுபத்தி மூன்றாம் ஆண்டு, மார்கழி மாதம், இருபத்தி மூன்றாம் திகதி. அன்று மதியச் சாப்பாடடை முடித்துக் கொண்ட தொழிலாளர்கள் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு போட்களில் ஏறி தொழிலுக்குப் போனார்கள். சம்மட்டி ஆரோக்கியம் அவரது ஐந்து வள்ளங்கள். அதில் ஒன்றிலேதான் அப்பாவும் அன்று தொழிலுக்குப் போனார். அன்றிரவு ஏற்பட்ட பயங்கரச் சூறாவளியில் போட்கள் காற்றோடு காற்றாக அள்ளாண்டு போய் தாண்டு பலர் இறந்து போனார்கள். மீனவக் கிராமங்கள் எங்கும் ஒரே சோக மயம். அழகுரல்கள், கூக்குரல்கள், மயிலிட்டி, மாதகல், வல்வெட்டித்துறை, குருநகர் மீனவர்கள்தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டார்கள். கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள். குடும்பத் தலைவனை இழந்து பரிதவிக்கும் எண்ணற்ற குடும்பங்கள். ஒரே குடும்பத்தில் கணவனை, மகனை, மருமகனை, பறிகொடுத்த பெண்களின் ஒப்பாரி ஓசைகள். ஊரின் நடுவில் வாளைத் தொட்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டு நிற்கும் மாதாக் கோயிலின் முன்னால் ஒரே கூக்குரல், ஒப்பாரி, கண்ணீர்.

“அன்று ஏற்பட்ட பயங்கரச் சூறாவளி எங்கள் வீட்டையும் விட்டுவைக்கவில்லை. ஆம் சுவாமி!. அன்றைய தினம் தொழிலுக்கென்று கடலுக்குப் போன எங்கள் அப்பா வீடு திரும்பவே இல்லை.

“சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்த என் பெற்றோரின் வாழ்க்கையை கண்டு பொறுக்க முடியாத இயற்கை எனதந்தையை - என் அம்மாவின் - கணவனை விழுங்கிவிட்டது.

“ஏழ்மைக் குடும்பம். அம்மாவுக்கு வாழ்க்கையே ஒரு போராட்டமாக மாறிவிட்டது. பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களே நிலை தடுமாறும் போது என் அம்மா மாத்திரம் எப்படித் தப்ப முடியும்...? அழகும், இளமையும் உள்ள ஒரு பெண் இவ்வுலகில் தன்னந்தனியாக

வாழவும் முடியுமா...? வீதியில் போகும் பெண்களெல்லோரையும் பார்த்து, இவளுடன் ஒரு முறையேனும் உடல் உறவு கொள்ள வேண்டும் என மட்டமாக நினைக்கும் சதைப்பிடிப்பேறிய வேட்டை நாய்கள் மலிந்து கிடக்கும் இவ்வுலகில், என் அம்மா மாத்திரம் எப்படித்தப்பித்துக் கொள்ள முடியும்...? சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையாலோ, இல்லை ஏழ்மை நிலையாலோ என் அம்மாவும் பாதை மாறிவிட்டாள்.

“விளைவு...? கருவில் நான் உருவானேன். இன்பம் துய்க்கும் போது எத்தனையோ உறுதி மொழிகளைக் கொடுத்தவன், அம்மாவின் வயிற்றில் சுமையேறியபோது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டான். ஆம் சவாமி...! அப்படித்தான் என் அம்மா சொல்லியிருக்கிறாள்.

“நான் பிறந்து, வளர்ந்து, பள்ளிப்பிராயம் அடைந்ததும், கன்னியர்மட ஆரம்பப்பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். அங்கேதான் புகம்பமே உருவானது. நான் படிப்பில், விளையாட்டில், கிட்டியடியில் வெற்றிபெறும் போதெல்லாம் என்னோடு விளையாடித்தோற்றுப் போனவர்கள் என் பிறப்பைப்பற்றி கேலி செய்வார்கள். நான் விதவைத் தாய்க்குப் பிறந்த அப்பன் பெயர் தெரியாத வம்புக் குட்டியாம். இப்படித்தான் என்னோடு படிக்கும், விளையாடும் சிறார்கள் என்னை நையப்புடைப்பார்கள்.

“சவாமி...! உங்களைப் போன்ற எத்தனை சவாமிமார்கள் இந்த உலகத்தில் பிறந்து இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யப் புறப்பட்டாலும் வேட்டை நாய்களும், சதைப்பிடிப்பேறிப் போயுள்ள ஓநாய்களும், மலிந்து விட்ட இந்த உலகத்தில், சமுதாயத்தின் அழுக்கைத் துடைத்துவிட முடியுமா...? எனக்கென்னவோ நம்பிக்கை இல்லை சவாமி.

“ஆலயங்கள் இல்லாத ஊர் உண்டா....? இறைபக்திபற்றிப் பேசாத வாய் உண்டா...? மறைபோதிக்கப்படாத பாடசாலைகள் உண்டா...? ஆனால் என்ன இருந்தும் இந்த உலகத்தில் மலிந்துள்ள ஈனங்களை, அழுக்கை துடைத்துவிட முடியுமா...? பாவம் செய்வது தவறு என்று தெரிந்தும் மனிதன் மீண்டும் மீண்டும் பாவம் செய்து கொண்டானே இருக்கின்றான்.

“எனக்குப் பள்ளிப்பருவத்திலேயே நஞ்சு விதைக்கப்பட்டுவிட்டது. நான் வம்பிலே பிறந்தவன் என்று என்னை இந்தச் சமுதாயம் சொல்லுவதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. எனது சிறுவயதிலேயே இந்தச் சமுதாயத்தின் மீது எனக்கு வெறுப்புண்டாயிற்று. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையாலோ, இல்லை ஏழ்மை நிலையாலோ என் தாய் என்றோ இளைத்துவிட்ட பிழையை இந்தச் சமுதாயம் மன்னிக்க மறுத்துவிட்டது. நான் பெரியவனாக வளரத் தொடங்கினேன். சுற்றமும், சூழலும் என்னை ஏளனத்தோடு பார்த்து எள்ளிநகையாடுவார்கள். மற்றவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதென்றால் இந்த ஜனங்களுக்குக் கோழி இறைச்சியோடு புரியாணி சாப்பிட்டது போல...”

“எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாதிருக்கும். தனிமையிலே போய் கடற்கரையிலமர்ந்து கடலை வெறிக்கப்பார்த்தபடியே அழுது வழிப்பேன்.

“சுவாமி...! ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பேசும் இந்தச்சனங்களில் எத்தனை பேர் ஒழுக்கத்தோடு வாழ்கிறார்கள்...? தான்கட்டிய மனைவிக்குத் தெரியாமல் எத்தனை பேர் சின்னவீடு வைத்திருக்கிறார்கள்...? கட்டிய புருஷனுக்குத் தெரியாமல் எத்தனை பெண்கள் கள்ளப் புருஷனோடு தொடர்பு வைத்திருக்கிறார்கள்...? ஆனால் என் தாய் ஒரு தரம் விட்ட தவறு, அதை இந்தச்சமுதாயம் மன்னிக்கவேயில்லை

“என் தாய் இறந்து விட்டாள். எனக்கு இந்தச் சமுதாயத்தின் மீது வெறுப்பு. இந்தச் சமுதாயத்தை எதிர்த்து போராட வேண்டும் என்ற ஒரு வெறி. என் பிறப்பைப்பற்றி ஏளனம் செய்பவர்களை வீதியில் போட்டு நொருக்குவேன். பெண்களாயிருந்தால் அவளது கொண்டையைப் பிடித்திழுத்து முதுகில் தொம்...தொம் என்று குத்துவேன். பெரிய மனிதர்களென்றாலும் நடுவீதியில் வேட்டியை உரித்துக் காலாலுதைத்துத் தள்ளுவேன்.

“முடிவு...? எனக்கு ஊர் இட்ட பட்டம் ‘முரடன்’. உண்மையில் நான் அசல் முரடனாகவே மாறிவிட்டேன்.

“இந்த நேரத்தில்தான் என் வாழ்க்கையில் சிந்தியா குறுக்கிட்டு

டாள். சிந்தியாவின் ஊர் மாதகல். அவள் அங்கிருந்து எங்கள் ஊர் ஆரம்பப்பாடசாலைக்கு ஆசிரியையாக வந்து சேர்ந்தாள். தினமும் மாதகலில் இருந்து பலாலிக்கு வருவது சிரமமாக இருக்கவே, எனது அயல் வீட்டில் தங்கியிருந்து பாடசாலைக்குப் போய்வந்தாள்.

“சுவாமி...! அவள் ஒரு அழகின் பிறப்பிடம். அவள் சிரிப்பாள். உண்மையில் அதில்தான் எத்தனை அழகு...? அப்போதுதான் மொட்டவிழ்த்து இதழ் விரித்துச் சிரிக்குமே செந்தாமரை. அதைத்தான் நான் நினைத்துக் கொள்வேன். அவள் ஒரு அழகான புதுக்கவிதை. அவள் இதழ்களில் நெளித்துச் சுளியும் அந்தப் புன்னகையில் நான் மயங்கினேன். அவளும் என்னை விரும்பினாள்.

“சுவாமி...! காதல் இருக்கிறதே? அது எத்தனை இனிமையானது...? சுவையானது...? காதல் வயப்பட்டவர்களுக்குத்தான் அது பற்றித் தெரியும். கதைகளில் படிப்பதைவிட அதை நேரடியாக அனுபவிக்கும் போது ஏற்படும் சுவை இருக்கிறதே... நினைக்க நினைக்க இனிமை குன்றாதிருக்கும்.

“சுவாமி...! காதல் இல்லாத வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா...? காதல் இல்லாமல் கால் நூற்றாண்டு காலம் வாழ்வதைவிட, காதலுடன் இரண்டு நாள் வாழ்ந்தால் அதுவே போதும். காதல் இல்லாத வாழ்க்கை உயிரற்ற பிணம் போன்றது”.

பொஸ்கோ சுவாமியார் கொடுப்புக்குள் இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“சுவாமி...! எல்லோரும் காதல் வாழ்க்கை வாழ வேண்டும். அப்போதுதான் வாழ்க்கையில் ஒரு த்றில் இருக்கும். காதலிப்பது ஒரு பெண்ணாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றில்லை. கடவுள் மீது பக்தி வைப்பதும் ஒரு வகைக் காதல்தான். பெற்ற தாய் மீது, நாம் பிறந்த மண் மீது; உற்ற மொழி மீது, பாசம் வைப்பதும் காதல்தான். இல்லையா சுவாமி...? இந்த உலகத்தின் மீது, வாழ்க்கையின் மீது பற்றில்லாமல் இருந்த எனக்கு சிந்தியாவின் உறவு ஒரு வெள்ளி வெளிச்சம் போலிருந்தது. நான் சிந்தியாவை விரைவில் திருமணம் செய்ய முடிவெ

டுத்து என் எண்ணத்தை அவளிடம் தெரிவித்தேன்.

“ஒரு நாள் நாங்கள் வழமையாகச் சந்திக்கும் அந்தக் கோயிலடியில் சந்தித்தோம். அப்போது என்னோடு அன்பாகவே பேசிய சிந்தியா, “உங்களிடம் ஒன்று கேட்டா கோவிச்சக்க மாட்டீங்களே...?” என்று கேட்டாள்.

“எதுவாய் இருந்தாலும் தயங்காமல் கேள்” என்றேன் நான்.

“நீங்கள் ஒரு விதவைத் தாய்க்குப் பிறந்தவராம். உங்கள் அப்பா யார் என்று கூட உங்களுக்குத் தெரியாதாம். இந்த நிலையில் என் பெற்றோர் நம்ம திருமணத்திற்கு எப்படிச் சம்மதிக்கப் போறார்கள்...?” என்றாள் திடீரென்று.

“எனக்கு வந்ததே திவ் கோபத்தில் அவளுடைய தொண்டையை என் பலம் கொண்டமட்டும் கைகளால் திருகினேன். அவள் வீறிட்டுக் கத்தினாள். நான் விடவில்லை. அவள் போட்ட கூக்குரல் கேட்டு அக்கம்பக்கமுள்ளோர் ஓடிவந்து அவளை என் பிடயிலிருந்து விடுவித்தார்கள். அவள் வாயில் நுரைக்கக்கியபடியே மூச்சு விட முடியாமல் திணறினாள்.

“பின்னால் மாதகலுக்குச் செய்தி பறந்தது. இரண்டு மூன்று கார்களில் அவளின் உறவுக்காரத் தடிப்பயல்கள் சிலர் என்னைத் தேடி வந்தார்கள். நான் எப்படியோ அவர்களிடமிருந்து தப்பித்து வந்து விட்டேன். இப்போது ஒவ்வொரு ஊராகத் திரிகிறேன். ஆனாலும் என்னால் அவளை மறக்க முடியாமல் உள்ளது சுவாமி...!” என்று பெருமூச்சுடன் தனது சோகக்கதையைக் கூறி முடித்தான்.

“ஆனால்...”

“என்ன ஆனால்...?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

“என் தாய். அவள்தான் இறந்து விட்டாளே. அவளை, என் தாயை இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கிய அந்தக் கயவனை, அவன்

இன்னும், இப்போதும் எங்கோ வாழ்ந்து கொண்டதானே இருப்பான். அவனைக் கண்டம் துண்டமாக வெட்டிப் போட்டால்தான் என் ஆத்திரம் தீரும். ஏன்டா இப்படியொரு கொடுமையைச் செய்தாய்..? என்று கேட்டால் தான் என் உள்ளம் ஆறுதலடையும்.”

சற்று நேரச் சிந்தனைக்குப் பின் சுவாமி கேட்டார்.

“யோசப்பு...! அந்த ஆசிரியை சிந்தியாவின் தந்தையின் பெயர் அந்தோனிப்பிள்ளைதானே...?”

“ஓம் சுவாமி. அப்படித்தான் அவள் சொல்லி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே...! கர்த்தரின் மீது நம்பிக்கை வை. மிகுதியை நான் கவனிக்கிறேன்.” என்றார் பொஸ்கோ சுவாமியார்.

“போதும் சுவாமி. போதும். உங்கள் தத்துவம் கேட்பதற்கு சுவையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் என் இதயப் புண்ணை ஆற்றுமா...?”

“யோசப்பு... அவசரப்படாதே...!”

“சுவாமி என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்...?”

“உன் தவறை உணர்ந்து நீ திருந்திவிட்டாய்தானே...? மிகுதியை நான் கவனிக்கிறேன். நான் மாதகல் பங்கிலே பல ஆண்டுகள் சேவை செய்திருக்கின்றேன். பங்கு மக்களை எனக்கு நன்கு தெரியும். அந்த வகையில் அந்தோனிப்பிள்ளை குடும்பத்தையும் எனக்கு நன்கு தெரியும். நான் போய் அவர்களுடன் கதைத்து இதற்கு ஒரு நல்ல முடிவெடுத்து உங்கள் திருமணத்தை முன்நின்று நடத்தி வைப்பேன். அது சரி... உனக்குச் சிந்தியாவின் மீது உண்மையான விருப்பம்தானே...? அவளைக் கடைசிவரைக் கண்கலங்காது பாதுகாப்பாய்தானே...?”

“ஓம் சுவாமி. நான் அவளை என் உயிரிலும் மேலாக நேசிக்கின்றேன். அவளைக் கண்கலங்க விடமாட்டேன். ஆனால் அவள் என்னைத் திருமணம் முடிக்க சம்மதிக்க மாட்டாள். நான் ஒரு முரடன் சுவாமி...!”

“யோசப்பு...! நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே...! நான் மேற்கொண்டு எல்லா அலுவல்களையும் கவனிக்கின்றேன். ஆனால் நீ எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி தர வேண்டும்.”

“என்ன சுவாமி..? என்ன வாக்குறுதி சொல்லுங்கள்?”

“இனிமேல் யாருடனும் சண்டைக்குப் போகக்கூடாது. குடிக்கக்கூடாது. ஒரு புது மனிதனாக வாழ்வாயா...?”

“சுவாமி...! சிந்தியா எனக்கு மீண்டும் கிடைப்பாள் என்றால். நான் எல்லாவற்றையும் மறந்து ஒரு புது மனிதனாக மாறுவேன். சுவாமி இது சத்தியம்.”

யோசப்பு சுவாமியின் கையைப்பிடித்துச் சத்தியம் செய்தான்.

“சரி நீ இப்போது போய், வரும் சனிக்கிழமை என்னை வந்து சந்தி.”

விழியோரத்தில் வழிந்தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்தபடியே, யோசப்பு சுவாமியாரின் கையைப்பிடித்து விடை பெற்று தெளிந்த முகத்தோடு சென்றான். அவன் மனதில் ஒரு தெம்பு பிறந்தது. நடையில் ஒரு துள்ளல் தெரிந்தது. பார்க்குமிடமெல்லாம் பரவசமாய்த் தெரிந்தது.

ஆடி / ஆவணி / புரட்டாதி 1987
நான் (காலாண்டு சஞ்சிகை)



1991 திபட்டா / இலது / ஓது
(கதைக்கு இணைமாக) நாது

புதிய பாடம்

பிள்ளை ஒருவன் தாயை அழைத்துக் கூடக் காத்திராமல் தன் பாடப்பத்தகங்களை தூக்கிக் கொண்டு முன் கூடத்துக்கு ஓடிய சுகந்தி “குட் ஈவினிங் மாஸ்டர்” என்று “ரியூசன்” மாஸ்டருக்குத் தன் மாலை வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். பதிலுக்கு ரியூசன் மாஸ்டரும் “குட் ஈவினிங்” சொல்லிவிட்டு மான் குட்டிபோல் துள்ளி ஓடி வந்து தன் முன்னாலே அமர்ந்திருக்கும் சுகந்தியை கண் வெட்டாமல் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டார்.

பிள்ளை ஒருவன் தாயை அழைத்துக் கூடக் காத்திராமல் தன் பாடப்பத்தகங்களை தூக்கிக் கொண்டு முன் கூடத்துக்கு ஓடிய சுகந்தி “குட் ஈவினிங் மாஸ்டர்” என்று “ரியூசன்” மாஸ்டருக்குத் தன் மாலை வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். பதிலுக்கு ரியூசன் மாஸ்டரும் “குட் ஈவினிங்” சொல்லிவிட்டு மான் குட்டிபோல் துள்ளி ஓடி வந்து தன் முன்னாலே அமர்ந்திருக்கும் சுகந்தியை கண் வெட்டாமல் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டார்.

“ஏன்...? இஞ்சால வா. வர வர உனக்கு விளையாட்டுக் கூடிப்போச்சுது.” என்று மாஸ்டர் கூறியதும் சுகந்தி தயங்கியபடியே தன் கணக்குக் கொப்பியை எடுத்துக் கொண்டு அவரின் முன்னால் நின்றாள். அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்த ரியூசன் மாஸ்டருக்கு அவளை அடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே மறந்து போய்விட்டது. மலர்களை நாடிச் செல்லும் வண்ணத்துப் பூச்சியின் மன நிலையில் அவர் இருந்தார்.

அழகிய 'டிசைன்' செய்யப்பட்ட 'டிஸ்கோ மொட் ஸ்கேட்' அணிந்து "Don't Follow Me" என்ற ஆங்கில எழுத்துடன் கூடிய கையில்லா ரீ-சேட்டும் அணிந்து தன் அருகே கவர்ச்சியாய் நிற்கும் சுகந்தியை ஆவலோடு பார்த்தபடியே உமிழ்நீரை விழுங்கிக் கொண்டார் ரியூசன் மாஸ்டர்.

சுகந்தி பன்னிரண்டு வயது நிரம்பாத பருவக் கொடி. சிற்பி செதுக்காத பொற்சிலையென எந்திழை. எடுப்பான நாசி; மதுரம் நிறைந்த பூவிதழ் கன்னங்கள்; அழகிய வேல் விழிகள்... செல்வச் செழிப்பால் வளர்ந்ததனால் போலும் அவள் உடலும் கள்ளங்கபடமின்றி வளவளப்பாகவும், மதமதப்பாகவும் வளர்ந்திருந்தது. பார்ப்போரை மீண்டுமொருமுறை பார்க்கத்தூண்டும் அப்படியொரு அலாதியான அழகு!

இது அவளுக்கு இறைவன் கொடுத்த 'பிளஸ் பொயிண்டு'. தன் அருகே நிற்கும் சுகந்தியின் காதைப்பிடித்துத் திருகியபடியே "ஏன் கணக்குச் செய்யவில்லை...?" என்று கேட்டார்.

"ஐயோ... நோகுது மாஸ்டர்..." என்று சிணுங்கினாள் சுகந்தி. அவளது மென்மையான காதுச் சோணை மாஸ்டரின் கையின் வலிமை தாளாது சிவப்பேறியது. நெடு நாளாக மாஸ்டரின் போக்கு அவளுக்குச் சினத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. மாஸ்டர் தன்னை தடி கொண்டு அடிக்காமல் தொடையில், கைகளில், சொத்தையில், பின் முதுகில் கிள்ளுவது, தட்டுவது, அவள் இதயத்தில் விடை காண முடியாத வினாவாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. பல நாட்களின் பின் ஒரு முடிவுக்கு வந்த சுகந்தி தன் கட்டைப் பாவாடை, ரீ-சேட் என்பவற்றை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு முழங்காலை மறைக்கும் 'மிடி கவுண்' அணிந்து கொண்டு ரியூசன் வகுப்புக்களுக்குப் போகத் தொடங்கினாள்.

இரண்டு, மூன்று வாரங்களுக்கு மேலாக சுகந்தி 'மிடி' அணிந்து வருவது மாஸ்டருக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்த போதிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் மனத்திருப்தியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

நாட்கள் பல நகர்ந்து கொண்டன. ரியூசன் மாஸ்டர் தன்னைத்

தடி கொண்டு அடியாமல் கையால் காதைக் கிள்ளுவதும், தொடையில் கிள்ளுவதும், கன்னத்தில் தட்டுவதும், சுகந்தியின் மனதினில் பலவிதமான உளத்தாக்கங்களை, உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புக்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. அரையாண்டுப் பரீட்சை நெருங்கிய சமயமாதலால் கொடுக்கும் கட்டணத்துக்கு மேலதிகமாகவும் பிரத்தியேக வகுப்பு வைக்கத் தொடங்கினார் ரியூசன் மாஸ்டர்.

ஆரம்பத்தில் கடுமையாகப் படிப்பிக்கத் தொடங்கியவர், நாள் செல்லச் செல்ல செல்லமாகவும், கொஞ்சலாகவும் படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். காமவழிம பார்வை நெழிர் நலகு சுக்திக. சூழ்மியனறாபடு சம்பலனை பரிசு சூழ்மிக வரவுபரிசுவ ருடை ஷ்ணாகு க்ரபர்லா ஆனால் தடி கொண்டு அடிப்பதை அவர் அறவே நிறுத்தி விட்டார். சுகந்திக்கு இது பெரும் புதிராகவே இருந்தது. வவ்வாணொக

மாஸ்டர் வழமைபோல் ரியூசன் கொடுப்பதற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் நீள்ப்பாவாடையுடன், முழங்கையை மறைக்கும் மட்டும் நீளக் கைச்சட்டை அணிந்து வகுப்புக்குப் பிரசன்னமானாள் சுகந்தி. மாஸ்டருக்கு இது பெரும் அதிர்ச்சியையும், திகைப்பையும், ஆச்சரியத்தையும் கொடுத்தது. ஒருவாறு அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாதவாறு முதல் நாளைய வீட்டுப்பாடக் கொப்பியைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். னவ நவிலவயந்... ழுமபின்பாது சுகந்தி றுணை ?... றுபக கான்க க்காமசுவடு றண்கு

“நேற்று நீங்க தந்த கணக்கு ஒன்றும் செய்யல்ல மாஸ்டர்...” என்றாள் சுகந்தி தயங்கியவாறு.

“ஏன்...? ஏன் செய்யல்ல...? வர வர உனக்குப் பாடத்தில் துப்பரவாக் கவனமில்ல.” என்றவாறு மாஸ்டர் வழமைபோல் கையை உயர்த்திக் கொண்டு கிட்டே வந்தார்.

“மாஸ்டர்... இந்தாங்க இனி இந்தத் தடியால அடியுங்கோ. இனிமேல் என்னைக் கையால அடிக்காதேயுங்கோ... கிள்ளாதேயுங்கோ...” என்று ஏற்கெனவே பிடுங்கி வைத்திருந்த பூவரசந் தடியை மேசை லாச்சிக்குள் இருந்து எடுத்து மாஸ்டரிடம் நீட்டினாள் சுகந்தி.

மாஸ்டர் மாஸ்டருக்குச் 'சுருக்' கென்றது. அவளை அடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கோ பறந்தோடிவிட்டது. தலை இலேசாகச் சுற்றுவது போலிருந்தது. அப்படியே தன் இருக்கையில் வந்தமர்ந்தவர் அன்றைய வகுப்பை அரைகுறையாக முடித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

மாஸ்டர் இன்று தன்னை அடிக்காதது சுகந்தியின் மனதில் ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்தியது.

அடுத்த நாள் ரியூசன் மாஸ்டர் வழமையாக வரும் நேரமும் தாண்டி அரை மணிநேரம் கழிந்து விட்ட நிலையில் பொறுமையிழந்த சுகந்தி தாயிடம் ஓடிச் சென்று "அம்மா... இன்னமும் மாஸ்டரக் காணோமம்மா." என்றாள்.

"ஓம்...ஓம்...சுகந்தி... நான் உனக்குச் சொல்ல மறந்திட்டன். இனிமேல் மாஸ்டர் ரியூசனுக்கு வரமாட்டாராம். அவருக்கு வேறு ரியூசன் கிடைத்திருக்கும் போல. நீ பள்ளிக் கூடத்தால வர முந்தி வந்து சொல்லிட்டுப் போனார்." என்றாள் சுகந்தியின் தாய்.

சுகந்தியின் இதயத்தில் இடி இடித்து, மின்னல் மின்னியது. அவளது உள்மனமோ மாஸ்டர் தனக்கு கிள்ளுவது போல் வேறு யாராவது தன்னை மெதுவாகக் கிள்ளக் கூடாதா...? என்று ஏங்கத் தொடங்கியது.

25.06.1975
செவ்வந்தி.



என்ன ஆய்ந்ரு இவளுக்கு...?

சுகந்தலா புத்தளம் அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்தில் பொறுப்பான பதவி வகிப்பவள். வேலைப்பளு எப்பொழுதும் அதிகமாகவே இருக்கும்.

துஷ்யந்தன் புத்தளம் கோட்டக் கல்விப் பணிமனையில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றுவவர்.

சுகந்தலா சமீபத்தில்தான் ஓர் அழகான ஆண் குழந்தைக்குத் தாயாகியிருந்தாள். வேலையின் நிமித்தம் உடனடியாக அலுவலகத்துக்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம்.

மூன்று மாதங்களே ஆன அந்தப் பச்சிளங்குழந்தையை யார் கவனித்துக் கொள்வது என்ற பிரச்சினை பூதாகரமாக அந்த வீட்டில் எழுந்தது.

“பேசாம இன்னும் மூன்று மாதத்துக்கு மெடிக்கல் லீவுக்கு அப்ளை பண்ணு. பார்த்துக்கலாம்.” என்றான் சுகந்தலாவின் கணவன் துஷ்யந்தன் அசிரத்தையாக.

“என்னங்க இப்படிப் பேசுறீங்க...? நீங்களும் ஒரு டிபார்ட்மெண்டுல ஒரு பொறுப்பான பதவியில் இருக்குறீங்க...? உங்களுக்கு ஒபிஸோட கெடுபிடி தெரியாதா என்ன...? குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செஞ்சிதான் ஆகணும்.”

“ஆமாம் பெரிய வேலை. பெண்களின் வேலையைப்பத்தி

எனக்குத் தெரியாதா என்ன...? நீ இல்லேன்னா ஒபிஸில் ஒன்னும் நின்றுடாது. இல்லைன்னா பேசாம வேலையை றிசைன் பண்ணு.” என்றான் துஷ்யந்தன்.

அவனது பேச்சில் இருந்த குத்தல் அவளை உசுப்பிவிட்டது.

“ஒபிஸிலும் சரி, வீட்டிலும் சரி பெண்களுக்குத்தான் பொறுப்பு அதிகம். இந்த வேலையை என்னால் றிசைன் பண்ணவும் முடியாது. நான் கஷ்டப்பட்டுப் படித்தது மட்டுமில்ல. என்னை ஒரு பட்டதாரியாக்க என் அப்பா பட்ட கஷ்டங்கள் என் கண் முன்னால தெரியுது. இல்லைன்னா நான் பேசாம றிசைன் பண்ணிப்போட்டுப் பேசாம இருந்திடுவேன்.”

“பின்ன என்னதான் செய்றது....? அப்ப பேசாம ஒரு ஆயாவை அமர்த்தி வீட்டில் குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ள வைக்கலாம்.” இவ்வாறு துஷ்யந்தன் பதில் சொல்ல ‘சுருக்’ கென்று கோபம் வந்தது சகுந்தலாவுக்கு.

“என்னங்க..... ஒரு மூன்றாம் நபரான ஆயாவை நம்பி மூன்று மாதக் குழந்தையை எப்படிங்க கொடுக்கிறது...?”

“அப்ப என்னதாண்டி சொல்லுகிறாய்...?”

“சரிங்க இன்று சனிக்கிழமை. முதல்ல சமையல் வேலைகள் முடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்.” என்று சமையலறைப் பக்கம் விரைந்தாள் சகுந்தலா.

அன்று மாலை நான்கு மணிக்கு குழந்தையையும் எடுத்துக் கொண்டு காற்றாட சிறுவர் பூங்காவுக்குச் சென்றனர் இருவரும். அங்கிருந்த மலர்களின் அழகும், செடிகொடிகளின் பசுமையும் மனதிற்குப் புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தன. பேச்சு எங்கெல்லாமோ சுற்றிவந்து இறுதியில் குறிப்பிட்ட பிரச்சினையில் வந்து நின்றது.

“பேசாமல் உங்க அம்மாவை வந்து இருக்கச் சொல்லேன்.”
 என்றான் துஷ்யந்தன்.

“அம்மா எப்படிங்க வரமுடியும்...? திருகோணமலை வீட்டில வயதான எங்க பாட்டியும் படுத்த படுக்கையா இருக்கிறா. எக்கல்ல அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கிற தங்கையையும், தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில படிக்கிற தம்பியையும், அப்பாவையும் கவனிக்கணும். இத்தனை பொறுப்பையும் விட்டுட்டு அம்மாவால வர முடியாதுங்க ஊரிலே அத்தையும் மாமாவும் தனியாத்தானே இருக்கிறாங்க. அத்தை இங்கே வந்திருந்து நம்ம குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ளலாந்தானே...?” என்று சகுந்தலா சொன்னதும் சடக்கென கோபம் வந்தது துஷ்யந்தனுக்கு.

“சகுந்தலா! நீ தெரிந்துதான் பேசறியா...? அப்பா ரிடையர் ஆனதுக்கப்புறம் நமக்குப் பாரமாக இருக்கக்கூடாதுன்னு ஏதோ ஒரு கம்பனியில ‘கெமிஸ்ட்’ ஆக வேலை பார்க்கிறார். இந்த வயதான காலத்தில் அப்பாவ தனிய விட்டிட்டு அம்மாவால எப்படி வர முடியும்...? பேசாம ஒண்ணு செய்யலாம். குழந்தையை வேண்டுமெண்டா அம்மாவிடம் விட்டுட்டு வரலாம்.” என்றான் துஷ்யந்தன்.

“என்னங்க நீங்க...? மதர் பீடிங்கும், தாயின் அரவணைப்பும் நம்ம குழந்தைக்கு இப்ப ரொம்ப முக்கியம்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா...? அல்லது தெரியாத மாதிரி நடக்கிறீங்களா...? என்னால என் குழந்தையைப் பிரிந்து இருக்க முடியாது. ஒன்னு பண்ணலாம். நாம ரெண்டு பேருமே வவுனியா போய் உங்க அம்மாவைக் கேட்கலாம். நான் கேட்டால் மாமி மறுத்திட மாட்டா என நினைக்கிறேன்.” என்று உறுதியாகச் சொன்னாள் சகுந்தலா.

துஷ்யந்தனுக்கும் அது சரியெனப்பட்டது.

ஒரு வாரம் கழித்து ஒரு கிழமை லீவு எடுத்துக் கொண்டு இருவரும் தம் குழந்தை சுரேஸ்டன் வவுனியா நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

வழிநெடுக இருவரும் என்னசொல்லி அம்மாவை தங்கள் வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என மனதுக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டனர்.

பேரக்குழந்தையைப் பார்த்தவுடன் பேரனுக்கும், பேத்திக்கும் ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி. ஒருவர் மாறி ஒருவர் குழந்தையை கொஞ்சித் தீர்த்தனர். பேரக்குழந்தையுடன் இருக்கமுடியவில்லையே என்ற அவர்களின் வருத்தமும் நன்றாக வெளிப்பட்டது.

துஷ்யந்தன் மெதுவாகத் தன் அம்மாவிடம் தாங்கள் வந்த காரணத்தை வெளியிட்டான்.

“அத்தை நீங்கதான் கட்டாயமாக வந்து உங்க பேரக்குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ளணும். ஆயாவை வைத்துப் பார்க்கலாந்தான். அதுக்கு எனக்கு மனசில்ல. என்னதானிருந்தாலும் நாம பார்க்குமாப்போல் இருக்குமா...?” என்ற சகுந்தலாவை முடிக்கவிடாமல் தடுத்தார் மாமியார்.

“நான் வந்திடுவேன். மாமாவின் வேலைதான் பிரச்சினை. அவரத் தனிய விட்டிட்டு எப்படி வருவதென்றுதான் யோசிக்கிறேன்.” என்றான்.

துஷ்யந்தனும் தன் பங்குக்கு “அப்பா! பேசாம எங்ககூட வந்திடுங்கப்பா...? இந்த வயதில வேல பார்த்துக் கொண்டு கஷ்டப்பட வேண்டாம்.” என்றான்.

“துஷ்யந்தன்! என் குணம் உனக்கு நன்றாத் தெரியுமே! பெண்களே சம்பாதிக்கணும்னு இருக்கிற இந்தக் காலத்துல எப்படிடா நான் வேலையை விட்டிட்டு வந்து உன்னுடன் இருப்பது...? அது என்னால முடியாதுப்பா.” என்றவர், “பவளம்! நீ போய் உன் பேரக் குழந்தையுடன் இரு! நான் மாதா மாதம் வந்து உன்னைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.” என்றார்.

பேரக் குழந்தையுடன் இருக்கப் போகிறோம் என உள் மனம் மகிழ்வற்றாலும் கணவனைப்பிரிந்து தனியாக இருக்க வேண்டியுள்ளதே என்ற கவலையும் கூட எழுந்தது.

ஒவ்வொரு மாதமும் சம்பளம் எடுத்துக் கொண்டும் சனி, ஞாயிறுகளிலும் புத்தளம் வந்து மனைவியையும் பார்த்து காசம் கொடுத்து பேரனையும், மகன் மருமகளையும் பார்த்துச் செல்வார் துஷ்யந்தனின் அப்பா.

மாதங்கள் சில பறந்தோடின.

குழந்தையும் ஒரு வயதைப் பூர்த்தி செய்து விட்டான். முதலாவது பிறந்த நாள் என்பதால் உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் அயலவர்களுக்கும் சொல்லி சிறப்பாக பிறந்த நாள் கொண்டாடினார்கள்.

கொஞ்ச நாட்களாக சகுந்தலா தன் தாயுடன் நடந்து கொள்ளும் முறை துஷ்யந்தனுக்கு மனவருத்தத்தையும், தாங்க முடியாத கோபத்தையும் கொடுத்தது. மாமியாரின் எதிரில் கால்மேல் கால் போட்டு உட்கார்ந்து கொள்வதும், மாமியாரைக் கிள்ளுக கீரையாக நினைத்துக் கொண்டு வேலைகளை ஏவுவதும், ஏன்தான் அம்மாவைக் கூட்டிவந்து ஒரு சம்பளமில்லா வேலைக்காரியாக ஆக்கினோம் என துஷ்யந்தனுக்கு எண்ணத் தோன்றியது.

என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு...? ஏன் இப்படி நடந்து கொள் கிறாள்...? இது துஷ்யந்தனுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது. நிச்சயமாக அம்மாவிடம் எந்தத் தப்பும் இல்லை.

துஷ்யந்தன் ஒபிஸில் இருந்து வந்துவிட்டான். அவனுக்குத் தேநீர் தயாரிப்பதற்காக உள்ளே போனாள் பவளம்.

ஆ...ஊ... என காலை அடித்து குழந்தை மழலை மொழி பேசி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

சகுந்தலா உள்ளே நுழைந்த வேளை குழந்தை அசுத்தம் செய்துவிட்டு காலைக்காலை அடித்துக் கொண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. சகுந்தலாவுக்கு வந்ததே கோபம்.

“அத்தே...? இங்க குழந்தையைக் கூடக் கவனிக்காம என்ன செய்றீங்க...? அப்படி என்ன தலை போகிற வேலை...?”

“துஷ்யந்தனுக்குத் தேநீர் போடலாமனு இப்பதான் மகள் உள்ளே போனாள்.” என தன் வயதையும் மறந்து ஓடி வெளியே வந்தாள் பவளம்.

“இப்படித்தான் எப்பவும் நடக்குது போலிருக்கு...! குழந்தைக்கு நேரத்துக்குப் பாலாவது அடித்துக் கொடுக்கிறீங்களா...? இல்லே அதுவும் இப்படித்தானா...?”

“என்ன மகள் இப்படிப் பேசுகிறாய்...?” அந்த அம்மாவின் கண்களில் மளுக்கென்று கண்ணீர் கரை கட்டி நின்றது.

தாயின் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்டதும் துஷ்யந்தனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“அம்மாவிடம் எப்படியடி பேசுகிறாய்...?” என்று கத்தியபடியே சகுந்தலாவின் கன்னத்தில் பளார், பளார் என அறைந்தான்.

பளார், பளார் என விழுந்த கனதியான அறையினால் சகுந்தலாவின் கன்னங்கள் இரண்டும் உப்பிச் சிவந்துவிட்டன.

“நீ உன் மனதுக்குள் என்னதாண்டி நினைச்சிக்கிட்டிருக்கே...? இவ்வளவு கேவலப்பட்டு அம்மா இன்னும் இங்க இருக்கவேண்டியதில்லை. நாளைக்கே அவங்கள அப்பாக்கிட்ட அனுப்பிடுறான்...” என்று படபடவென பொரிந்து தள்ளும் கணவனை அலட்சியமாய்ப் பார்த்தாள் சகுந்தலா.

ளித்துவிடுவதைப் போல் பார்த்துவிட்டு அவன் தன் அறைக்குள் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“என்ன திமிர் உனக்கு...? எல்லாம் சம்பாதிக்கிறேன் என்ற

திமிர்! இரு உன்னைக் கவனிக்க வேண்டிய விதத்தில் கவனித்துக் கொள்கிறேன்...!”

“சரிப்பா...விடு! உங்களுக்குள் ஏன் வீண் சண்டை...? நாளைக்கு அப்பா வருகிறார்தானே...? நான் அப்பாக்கூட வவுனியாவுக்குப் போயிடுறேன்.” என்றாள் தாயார் பவளம்.

தாயின் முகத்தைப் பார்க்கவே வெட்கமாய் இருந்தது துஷ்யந்தனுக்கு.

மறு நாள் தன் கணவன் கூடவே பவளம் வவுனியா புறப்படத் தயாரான போது ஆச்சரியப்பட்டார் வல்லிபுரம்.

“என்ன பவளம்...? பேரனை விட்டிட்டு வர முடியாதுன்னு சொன்னாய்...? இப்ப என்ன ஆச்சு உனக்கு...?”

“இல்லைங்க! பேரனுக்கு இப்ப ஒரு வயதும் மூன்று மாதமும் ஆயிட்டுது. நீங்க தனியா எத்தனை நாளைக்குக் கஷ்டப்படுவீங்க அங்க...? மருமகளுக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருக்கு. குழந்தையை அவளே பார்த்துக் கொள்ளுவா.” என்றாள் பவளம்.

இருவரும் கிளம்பி காலை 6.30 பஸ்ஸுக்கு வவுனியாவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் போனதும் சகுந்தலாவிடம் திரும்பிய துஷ்யந்தன் “இப்ப உனக்குத் திருப்தி தானே...? உனக்குத் தேவையான போது என் அம்மாவை உபயோகப்படுத்திட்டு இப்ப கறிவேப்பிலைக் கொத்தா தூக்கி எறிந்திட்டே என்ன...?” எனக் கர்ச்சித்தவனாய் தன் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டான்.

ஏதோ சொல்ல விரும்பிய சகுந்தலா அறைக்குள் நுழைந்த துஷ்யந்தனைத் தொட்டாள்.

“என்னைத் தொடாதே...! என்னுடன் பேசாதே...!” எனச் சொல்லியவனாக தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

மௌனப் போராட்டம் இரவுவரை தொடர்ந்தது.

இரவு எட்டு மணி இருக்கும். மாஸ்டர் டீச்சராகக் கடமையாற்றும் புலேந்திரன், அருண்குமார் ஆகியோர் துஷ்யந்தனைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்தனர்.

“உள்ளேதான் கதவைப்பூட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றார். என்னுடன் இன்று முழுக்கப் பேசவே இல்லை. நீங்களே போய் கதவைத் தட்டி ஆளைக் கூப்பிடுங்கள். எனக்கு ஒரே பயமாக இருக்கு.” எனக் கேவிக் கேவி அழத்தொடங்கிவிட்டாள் சகுந்தலா.

நண்பர்கள் இருவரும் பலமாகக் கதவைத்தட்டி தாங்கள் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்ததும் கதவைத்திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான் துஷ்யந்தன்.

கேவிக் கேவி அழும் தன் மனைவியை விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

“செய்றதையும் செய்துபோட்டு இய எதுக்காக இந்த அழகை....? இன்னும் என்ன செய்யப் போகின்றாய்...?”

நண்பர்கள் இருவரும் துஷ்யந்தனை ஆறுதல் படுத்தினார்கள்.

“என்னக்கா அழகுறீர்கள்...? முதலில் எங்களுக்கு நல்லா கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வாங்களேன்.” என புலேந்திரனும், அருணும் கேட்டதும் அவசர, அவசரமாகப் போய் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வந்து மூவருக்கும் கொடுத்தாள் சகுந்தலா.

“தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள்....! நான் செய்தது ஏனென்று நீங்கள் தெரிந்து கொண்டீர்களென்றால் நிச்சயம் அதைச் சரியென்று ஏற்றுக் கொள்வீர்கள்.” என்று தன் கணவனின் இரு கைகளையும் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு பேசிய சகுந்தலாவை இது ‘என்ன புதுக்கதை...?’ என ஏறிட்டுப் பார்த்தான் துஷ்யந்தன்.

நண்பர்கள் இருவரும் துஷ்யந்தனையும், சகுந்தலாவையும் தனிமையில் கதைக்கவிட்டுவிட்டு இங்கிதமறிந்து வெளியே சென்றனர்.

துஷ்யந்தனின் அப்பா மாதத்திற்கொருமுறை வவுனியாவிலிருந்து வந்து மனைவியையும், பேரக்குழந்தையையும் பார்த்துவிட்டுச் செல்லத் தவறுவதில்லை. அப்படி ஒருமுறை அவர் வந்திருந்தபோது சகுந்தலா தலைவலியென்று லீவு போட்டுவிட்டு ஒபிஸிலிருந்து வீட்டுக்கு வர நேர்ந்தது.

அவள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என நினைத்துக் கொண்டு அவள் மாமனாரும், மாமியாரும் எதேட்சையாகப் பேசிக் கொண்டதை கேட்கநேர்ந்தது.

“பவளம்...! வர வர எனக்கு உன்னை விட்டுப் பிரிந்து தனியே இருக்கப்பிடிக்கல்ல. தனிமை நரகமாயிருக்குது.” என்ற மாமனாரைப் பார்த்த மாமி, “என்ன நேத்துத் திருமணம் முடித்தமாதிரியல்லோ பேசுறீங்க...? சின்னஞ்சிறுசுகளின் காதில விழுந்திடாம இருக்கட்டும். சிரிக்கப்போகுதுகள்.” என்றாள் வெட்கத்துடன்.

“சின்ன வயசில நானும் வேலை, வேலை என்று எங்கெல்லாமோ சுத்திக்கிட்டு இருந்தேன். சம்பாதிக்கணும் என்கிற வெறி. அப்ப எனக்குத் தனிமை அவ்வளவு பெரிதாகப் படல்ல. ஆனா பாவம் நீதான் பெரிய குடும்பத்துல சிக்கிக்கொண்டு தனியாக என்னோடு பேச முடியாமல், அதுக்கு நேரம் கூட இல்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டாய். இந்த வயதான காலத்திலாவது சேர்ந்திருப்போமா... என எத்தனை நாள் நீ அழுதிருப்பாய்...? அதனாலதான் ரிடையர் ஆன பின்பும் தனியாக உன்னுடன் இருக்க ஆசைப்பட்டேன்...!” என்றார் மாமனார்.

“அதுக்கு இப்ப என்னங்க பண்ணுறது...? மருமகள் வேலைக்குப் போகிறவ. பொறுப்புள்ள பதவி. காலம் கிடக்கிற கிடப்புல இருவரும் சேர்ந்து உழைச்சாத்தான் வசதியாக அவர்களால் வாழ முடியும். பூவாட்டம் குழந்தையைப் பார்த்துக்கிறது எனக்கு மனசுக்குச் சந்தோஷமா இருக்கு. என்னமோங்க...! நம்ம ராசி போலிருக்கு. கலியாணமான

காலத்திலிருந்து நாம பிரிந்து வாழணும்கிறது நம்மட விதி போல. அதை மாத்த முடியுமா...?”

மாமியாரின் பேச்சில் விரக்தியும், வருத்தமும் இழையோடியது.

“எனக்குப் பிரஷர் அதிகமாயிருக்கு. இந்த நேரத்தில் நீ என் அருகில் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்.” இது மாமனார்.

கணவனின் பேச்சில் உண்மை புரிந்தாலும் இந்த சமயத்தில் குழந்தையை விட்டுப் போக பவளத்திற்குத் தயக்கமாய் இருந்தது.

வல்லிபுரத்திற்கு மனதிற்கு வருத்தமாய் இருந்தாலும் மனைவி சொல்லுவதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது.

“சரி...சரி...மருமக உடம்புக்குச் சரியில்லன்னு வந்து படுத்துக் கிடக்குறா. போய் என்ன ஏதுன்னு கேளு! நல்ல சூடாக் கோப்பி போட்டுக் கொண்டு கொடு!” என்றார் மாமனார்.

அவர்களின் உரையாடலைக் கேட்ட சகுந்தலா திகைத்துவிட்டாள்.

“இவர்கள் இத்தனை ஆசைகள், ஏக்கங்களை மனதில் போட்டுப் புதைத்துக் கொண்டா இருக்கிறார்கள்...?” நினைக்கவே கவலையாக வந்தது.

“நமது சுயநலத்துக்காக இனிமேலும் அவர்களை பிரித்துவைப்பது பாவம் எனத் தோன்றியது. அவர்களின் எண்ணத்தை நான் தெரிந்து கொண்டதாகக் காட்டினாலும் அதை அவர்கள் அவமானமாகக் கருதுவார்கள். எனவேதான் எப்படியாவது ஒரு நாடகமாடி மாமியாரை அனுப்ப யோசித்தேன். இந்த முடிவுலதான் நான் அப்படி நடந்து கொண்டேன். இப்ப சொல்லுங்க நான் செய்தது தப்பாங்க...?” என மீண்டும் விம்மத் தொடங்கினாள் சகுந்தலா.

“சரி...சரி...சகுந்தலா என்ன மன்னிச்சிடு. உன்னோட நல்ல

மனசப்புரிஞ்சிக்காம நான்தான் தப்புப் பண்ணிட்டன். இத என்கிட்ட நீ மொதல்லேயே சொல்லியிருக்கலாந்தானே...? இப்ப என்னப்போலத்தானே அம்மாவும் உன்னப்பத்தித் தப்பா புரிஞ்சிக்கிட்டிருப்பா...? சரி, உன்னோட நல்ல எண்ணத்தப் பத்தி அம்மாக்கிட்டச் சொல்லி அவங்களத் தெளிவு படுத்த வேண்டியது என்னோட பொறுப்பு..." என்று கூறியவனை தடுத்து ஏதோ கூற வந்த சகுந்தலாவைப் பார்த்த துஷ்யந்தன், "இரு...இரு... நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய் என எனக்குத் தெரியும். அவங்கட ஏக்கங்களை, ஆசைகளை நாம தெரிஞ்சு கொண்டோம் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாதுன்னுதானே சொல்ல வருகிறாய்...? இங்கபார் சகுந்தலா...! அவங்களுக்கும் வயசாகுது. நாங்களும் அவங்கட ஆசைகளைப் புரிஞ்சிக்கிற பக்குவம் வந்தவங் கதான். எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிற விதத்தில் சொல்லி உன்னுடைய உண்மையான நோக்கத்தை அவங்களுக்கு விளங்க வைத்தே ஆகணும்." என்றான் துஷ்யந்தன்.

"மறுபடியும் குழந்தையைப் பார்க்கிற பிரச்சினை. இதற்கு என்ன செய்யலாம்....? மாமியைவிட நம்ம குழந்தையை வேறு யார் நல்லாப் பார்த்துக் கொள்வார்கள்...? குழந்தைக்கு இப்ப ஒரு வயதும், மூன்று மாதமும் ஆகிட்டுது. அதனால் குழந்தையை மாமியிடமே விட்டு வேண்டியதுதான். நம்ம மகன் மாமி, மாமாவுடனேயே இருந்து வளரட்டும். அவர்களும் ரொம்பச் சந்தோஷப்படுவார்கள். நாம் கிழமைக்கொரு முறை போய் குழந்தையையும், மாமா மாமியையும் பார்த்துவிட்டு வரலாந்தானே.....?" என குழப்பத்திலிருந்து விலகி தெளிந்த மனதுடன் பேசும் தன் அன்பு மனைவி சகுந்தலாவை அன்புடன் நோக்கினான் துஷ்யந்தன்.

2000

கோழிக்குஞ்சு.



ஒரு விதவை தீருமணம் செய்கிறாள்.

எனது அயல் வீட்டில் வசித்து வந்த இளம் விதவையிடம் எனக்கிருந்த அன்பை எத்தகையதென்று என்னாலேயே கூற முடியாது. அவள் மீது நான் கொண்டிருந்த பாசத்தை தெய்வ பக்தி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படித்தான் என் ஆத்ம நண்பன் மோகனுக்குக் கூடச் சொன்னேன். என் ஆத்ம நண்பன் மோகனுக்கு இவ்விதயத்தில் என் உண்மையான மனநிலையை அறிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. இதுபோன்று உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை என் இதயத்தின் அந்தரங்க அறையில் ஒதுக்கி வைத்திருப்பதால் அவை என்றைக்கும் தூய்மையாக இருக்குமென்றெண்ணிப் பெருமைப் பட்டேன். “பனித்துளிகளின் பாரத்தினால் தரையில் விழுந்து கிடக்கும் செபாலி மலரைப் போன்றவள்” அவல் அருள் எனும் புனித சாயல் அவளிடம் அடங்கியிருந்தது. மணவாழ்க்கை என்னும் மலரணைக்குச் சற்றும் தகுதி அற்றவள். இறைவனின் பாதங்களிலே என்றைக்கோ அர்ப்பணிக்கப்பட்டவள் அந்த விதவை.

“மனித உணர்வுகளும் மலையருவியைப் போலவேதான் பாய்ந்தோடுவதற்கு ஒரு பாதையைத் தேடுகின்றன. நானும் என் உணர்ச்சிகளை கவிதை எனும் பாதையிலே ஓட விட்டேன். ஆனால் சிறுகதை எழுத்தாளனான எனது பேனாவோ கவிதை எனும் பாதையிலே ஓட மறுத்தது. இந்தச் சமயத்தில் என் ஆத்ம நண்பன் மோகனுக்குக் கவிதைப் பித்துப் பிடித்து விட்டது. பூமியதிர்ச்சியைப் போல அந்த பைத்தியம் அவனைப் பிடித்தாட்டியது. இதைப் போலவொரு அதிர்ச்

சியை அவன் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை. இந்த அதிர்ச்சியை எதிர்ந்துச் சமாளிப்பதற்கு அவனிடம் எதுவிதத் திறமையும் இருக்கவில்லை. இந்த நிலையில் கூட அவன் தனது கவிதைப் பித்தை விட்டுப் பிரிய விரும்பவில்லை. முதல் மனைவியை இழந்தவன் தனது இரண்டாம் தார மனைவிக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்குவதைப் போல அவனும் அந்தக் கவிதை மோகத்துக்கு அடிமையாயிருந்தான். அதற்கு உதவியாக எழுத்தாளனாகிய என்னை நாடிவந்தான். அவன் கவிதை தீட்ட முயன்ற முறையோ என்றால் பழையது. மோகன் தனது கவிதைகளை யாரோ ஒரு காதலிக்குத் தீட்டினான். எனக்கு இவன் போக்கு சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவனது முதுகில் தட்டியவாறு “ஏண்டா மோகன் யார்டா உனது காதலி?” என்று கேட்டேன்.

“அவளை இதுவரையில் நானும் கண்டுபிடிக்கவில்லை” என்று அவனும் சிரித்தவாறு பதில் கொடுத்தான்.

மோகனுக்கு இந்த வகையில் உதவி செய்வது எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்ததும் அல்லாமல் மன நிறைவையும் கொடுத்தது. குயிலின் முட்டைகளை அடைகாக்கும் காகத்தைப் போல என் கற்பனா சக்திகளெல்லாவற்றையும் மோகனுடைய கவிதைகளிலே ஓட விட்டேன். அவன் ஆக்சிய, படிக்க முடியாத கவிதைகளை என்னால் கூடுமானவரை நன்றாகத் திருத்திப் புதுக்கவிதை வடிவிலே அழகுறப் படைத்தேன். முடிவில் இந்தக் கவிதைகளில் முக்கால் பங்கு எனது சொந்தக் கற்பனையாகவே இருந்தன.

மோகன் எனது கவிதைகளைப் படித்து வியப்படைவான். சில வேளைகளில் எனது கவிதைகளைப் படித்துவிட்டு இதே கருத்தைக் கூறத்தான் நானும் முயற்சித்தேன். ஆனால் முடிவில்லை என்பான்.

“ஏண்டா குமார் உனக்கு இந்தக் கற்பனா சக்தியெல்லாம் எங்கிருந்துதான் வருகிறது?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்பான்.

“அவை எனது கற்பனையில் அரும்புகிறது நண்பா! ஏன்? உனக்குத் தெரியாதா? உண்மை தன்னை என்றுமே வெளிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை. அவை மனித உள்ளத்திலே என்றும் ஒளித்துக் கொண்டுதானிருக்கும். ஆனால் கற்பனையோ அதற்கு மெருகூட்டி அதை வேறு வடிவங்களில் வெளிக்காட்டும்.” என்று நான் ஒரு கவிஞனைப் போல் பதிலளிப்பேன். இவ்விதமான பதில்களைக் கேட்டு நண்பன் குழப்பமடைவான்.

“ஆமாம்... ஆமாம்... நீ சொல்லுவது ஒரு அளவுக்கு உண்மைதான்” என்று தட்டுத்தடுமாறிப் பேசுவான். அவனை அந்நேரங்களில் பார்க்கும்போது அளவிட முடியாத பரிதாபம் அவன்மேல் உண்டாகும். நான் முன்பொருமுறை கூறியதை மீண்டும் உங்களுக்குக் கூற வேண்டியிருக்கின்றது. அதாவது எனக்கு அந்த விதவை மேல் ஒரு பக்தியேயொழிய வேறெந்தப் பாசமும் இருக்கவில்லை. இதனால் என் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உண்மையாக உணர்த்த முடியாமல் தவித்தேன். ஆனால் நண்பன் மோகன் இவ்விடயத்தில் எனக்குக் கைகொடுத்து உதவினான். அவனை ஒரு திரையாகப் பாவித்து எழுதியதும் என் மனதில் குமுறிக் கொந்தளிக்கும் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளெல்லாம் கவிதை வடிவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. அன்றொரு நாள் மோகன் என்னிடமே வந்து “உண்மையாகச் சொல்லப்போனால் இந்தக் கவிதைகள் உன்னுடையதே... எனவே இவற்றை உனது பேரிலேயே பிரசுரித்து விட்டுமா...?” என்று கேட்டான்.

“என்னுடையதா...? சுத்தப் பொய். அவை உன்னுடையன. நான் ஏதோ அங்குமிங்கும் கூட்டியிருக்கின்றேன். அவ்வளவுதான்.” என்று கூறி அவனைத் தடுத்தேன். அவனும் அதைத் தன்னுடையதே என்று படிப்படியாக எண்ணிக்கொண்டான்.

விண்ணை நோக்கும் வான சாத்திரியைப் போல அயல் வீட்டு யன்னலுக்கூடாக எனது பார்வையைச் சில சமயங்களில் பாய விடுவேன். என் ‘கழுகுக் கண்’ பார்வைகளுக்குக் காட்சி கொடுத்து மறைந்து விடும் அந்த நட்சத்திரம். அன்று வசந்த காலத்தின் வெப்பமான பகல் நேரம். காற்றும் மழையும் எங்கிருந்தோ வந்து பயமுறுத்தின. இருண்ட

மேகங்கள் வானத்தை நோக்கிக் குமுறிக் கொண்டிருந்தன. இந்தப் பயங்கரமான சூழ்நிலையில் எனது அயல் வீட்டழகி வெறும் விண்ணை வெறிச்சென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கார் மேகங்களை நோக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் கருவிழிகளில்தான் எத்தனை ஏக்கம் தோய்ந்திருந்தது. அந்தக் குளிர்மதிபோல் காட்சியளிக்கும் ஜீவனுக்குள் ஏதாவது குமுறும் எரிமலை குமுறிக் கொண்டிருந்ததோ என்னவோ...!

அவள் ஏக்கத்தோடு வெறும் விண்ணை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் உள்ளமோ விண்ணிலே எதையோ தேடி அலைந்தது. அது விண்ணிலே தேடியது மோட்சத்தையல்ல. ஒரு மனித இதயத்தின் அடைக்கலத்தை. அவளுடைய ஏக்கம் எனது மனதைக் குடைந்தது. எனது மனம் அமைதியின்றித் தவித்தது. இந்த இன்னல்களைத் தீர்க்க உள்ளமும் உடலும் துடியாய்த் துடித்தது. மேலும் மற்றவர்களுடைய கவிதைகளைத் திருத்திச் செம்மைப் படுத்திக் கொண்டிருந்த எனது மனம் எதுவிதத் திருப்தியையும் அடையவில்லை. எதையெதையோ செய்து முடிக்கவேண்டுமென துடித்தது எனது மனம். முடிவில் எதைச் செய்ய வேண்டுமென்பதை முடிவுகட்டினேன். இதற்காக நான் என்னிடமிருந்த பணத்தையெல்லாம் செலவிடத் தயாரானேன். முதலில் நண்பன் மோகன் என் கொள்கைகளுக்கு முரணாகப் பேசத்தொடங்கினான்.

“விதவைகள் திருமணம் செய்யாமலிருப்பதில் எவ்வளவோ நன்மைகளுண்டு. மற்றவர்களிடத்தில் காண முடியாத அழகும் அமைதியும் அவர்களிடத்தில் காணலாம்.”

“இரவுச் சந்திரனில் பொதிந்து இருக்கும் அழகும் அமைதியும் அவர்களிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் இந்தப் புதினத் தன்மையெல்லாம் கெட்டுவிடும்” என்று வாதாடினான்.

இவ்விதமான வேதாந்தம் பேசுபவர்களிடமெல்லாம் எனக்கு அடக்க முடியாத சினம் வரும். பஞ்சத்தாலும், பட்டினியாலும் அடிபடுகிறவனைப்பார்த்து மலரின் அழகையும், பட்சிகளின் இனிய கீச்சுக் குரலை

யும் காட்டி, “உனது பட்டினியை மற” என்று சொல்லும் சுக போகிகளை என்ன வென்று சொல்லுவது...?

“இந்தாப்பா மோகன்... ஓவியக்காரனுக்கு இடிந்த கட்டிடம் ஒரு ஓவியப்பொருளாக இருக்கலாம். ஆனால் வீடுகளெல்லாம் ஓவியக்காரர்களின் ஓய்யாரக் கற்பனைகளுக்கென்று கட்டப்பட்டதல்ல. மக்கள் குடியிருக்கக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. விதவைகளைப்பற்றி; அவர்களின் பரிசுத்தத்தைப் பற்றி இப்படிப் பரக்கப் பேசுகிறாய். ஆனால் அந்த விதவைகளும் மனித இதயம் படைத்தவர்களென்பதை மறந்துவிடாதே...” என்று காரசாரமாய் பதில் கொடுத்தேன் நான்.

அவனது மனதை மாற்ற நான் செய்த முயற்சிகளெல்லாம் வீண் என்று எண்ணினேன். ஆனால் முடிவில் அவன் அடைந்த மாற்றத்தைக் கண்ட நானே ஆச்சரியப்பட்டேன். (சந்தோஷமடைந்தேன்) விதவைகள் மறுமணம் செய்ய வேண்டும் என்று மனப்பூர்வமாய் ஆதரித்தான். ஒரு வாரம் ஓடி மறைந்தது. மோகன் என்னிடமே ஓடி வந்து “நீ மட்டும் உதவி செய்தால் ஒரு விதவையை மறுமணம் செய்து கொள்ள நான் தயார்” என்று கூறினான். எனக்கோ ஒரே மகிழ்ச்சி. எவ்வளவுதான் பணம் வேண்டுமாகிலும் தருவதாக வாக்குக் கொடுத்தேன். அதன் பின்பு அவன் தனது கதையைக் கூறத் தொடங்கினான்.

மோகன் தனது கவிதைகளிலெல்லாம் கற்பனை பண்ணிக் காதலித்தது ஒரு கற்பனைச் சுந்தரியையல்ல. ஒரு விதவையைத்தான் என்று அவன் சொன்னவற்றிலிருந்து புரிந்து கொண்டேன். அவனுக்கும் அந்த விதவை மேல் பக்தி போன்ற பாசம்தான் ஏற்பட்டதாம். ஆனால் அவன் அதை யாரிடமும், ஏன் ஆதம் நண்பனான என்னிடம் கூடக் கூறவில்லையாம். பின்பு அவனுடைய கவிதைகள் (உண்மையில் அவை என் கவிதைகள்) பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. கவிதைகளும் அவள் உள்ளத்தைத் தொடாமலில்லை. இப்படி அவன் தனது கவிதைகளை அனுப்பியது காதலைக் கருதியல்ல. ஏதோ விளையாட்டாக பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த அந்தக் கவிதைகளை அவளுடைய சகோதரனுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

ஒரு நாள் விதவையுடைய சகோதரனுக்கு ஏற்பட்ட. நோயின் காரணமாக அவன் அங்கு அடிக்கடி செல்ல நேரிட்டது. விதவையும் மோகனும் நெருங்கிப் பழகியிருக்கின்றார்கள். இவன் எழுதிய கவிதைகளைப் பற்றி அவள் கேட்பாள். இவன் அவற்றின் அழகையும், பொருளையும் எடுத்து வர்ணிப்பான். சில தினங்களுக்கு முன்பு விதவைகள் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கூறியதும் அவனுக்குப் புதியதோர் ஆர்வம் உதித்தது. அவளைத் திருமணம் செய்வதென்று தீர்மானித்து விட்டான். தனது கருத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்திருக்கின்றான். முதலில் அவள் உடன்படவில்லை. ஆனால் அவனுக்கு அன்றொருநாள் நான் கூறிய விவாதத்தை எல்லாம் அவளுக்குக் கூறியதும் அவளும் சம்மதித்து விட்டாள். இப்பொழுது அவனுக்குத் தேவை பணம். அதையும் நான் அவனுக்குக் கொடுத்துவினேன்.

“அது சரி மோகன். உனது திருமணத்தின் பின்பு நானும் ஒரு விதவையைத்தான் திருமணம் செய்ய எண்ணியுள்ளேன். சரி உனக்குப் போட்டியாக நான் வரவில்லை. யார்டா அந்த விதவை...?” என்றேன் நான்.

“ஏண்டா குமார் நீ எனக்குப் போட்டியாக வருவாயென்று எண்ணியா நான் அவளை உனக்குச் சொல்ல வில்லை? உண்மையைச் சொல்லப்போனால் அவள்தான் இதை ஒருவரிடமும் வெளியிட வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டாள். உன் அயல் வீட்டில் 25ம் இலக்கத்தில் குடியிருக்கிறாளே அவளேதான்” என்றான் மோகன். என் மண்டை அப்படியே விறைத்து விட்டது! இதய ஓட்டமே நின்று விடுவது போல் இருந்தது! ஆயிரம் சம்மடிகள் கொண்டு மண்டையில் ஓங்கி அடித்தது போல் இருந்தது! என் இதயம் மட்டும் கண்ணாடியால் ஆக்கப்பட்ட பொருளாக இருந்திருந்தால் அக்கணமே சுக்கு நூறாக வெடித்திருக்கும்.

“அப்போ...அவளுக்கு எந்த விதமான ஆட்சேபனையும் இல்லையா...?” என்று கேட்டேன்.

“அப்படி ஒருவித ஆட்சேபனையும் இல்லை” என்றான் மோகன்.

“அப்படியென்றால் அந்தக் கவிதைகள்தான் இத்தனை பலனையும் அளித்திருக்கின்றது” என்றேன் நான்.

“ஆமாம்! ஆமாம்...நிச்சயமாக! என் கவிதைகள்தான் இத்தனைக்கும் காரணம். ஏன்? என் கவிதைகளில் அந்த மாற்றும் சக்தி இல்லையென்றா சொல்லுகிறாய்...?” என்று கேட்டான்.

“சத்தியமாக நீ முதலில் எழுதிய கவிதைகளில் இல்லை” என்று என் மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆனால் நான் யார் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்து கொள்ள...? நண்பன் மோகனின் தலையில் அடித்தா...? அல்லது என் தலையில் அடித்தா...? அல்லது என்னைப் படைத்தவன் தலையில் அடித்தா...? எனக்கு எல்லாமே சூன்யம் போல் இருந்தன. ஆனால் எனது இலட்சியக் கனவாவது பழித்துவிட்டது என்ற திருப்தியில் ஏதோ சத்தியம் செய்தேன். ஆம்! எனது சத்தியத்தின் பின்னணியில் ஒரு விதவை திருமணம் செய்கிறாள்.

ஆனி / ஆடி / ஆவணி 1982

கலையரசி

காலாண்டு சஞ்சிகை

25.08.1991

ஈழநாடு - வாரமலர்





தெருவோரத்து அகதிகள்.

பனிபடர்ந்த அந்த இரவில் புத்தளம் வீதிகளிகளிலெல்லாம் மயான அமைதி நிலவியிருந்தது. கொழும்பு ரோட்டால் பெற்றோல் செற் சந்தியைக்கடந்து வலதுபக்கம் திரும்பும் போது பல பெட்டிக்கடைகள் அடுக்கடுக்காக அமைந்திருந்தன. அந்தப் பெட்டிக்கடைகளுக்கும் அதன் பின் புறமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த சாக்கடை நீர் செல்லும் பெரிய வாய்க்காலுக்குமிடையே சில இடைவெளிகள்.

அந்த இடைவெளி நிலப்பரப்பில் பலஜீவன்கள் - மனித உயிர்கள் தங்கள் நிலையை மறந்து படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தன. வெறும் தரையில் படுத்து நித்திரை செய்கிறார்கள் சிலர். சாக்குகளை மெத்தைகளாக நினைத்து படுத்திருக்கிறார்கள் இன்னும் சிலர். தங்கள் பிஞ்சுச் செல்வங்களை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு படுத்திருக்கின்றார்கள் சில தாய்மார்கள். கொட்டும் பனியை அவர்கள் சிறிதும் சாட்டை செய்யவில்லை.

நட்ட நடு நிசியில் எங்கோ ஒரு மூலையில் தெரு நாய் ஒன்று ஊளையிடும் சத்தம் தெட்டத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. யாரோ ஒருவன் வந்து அந்தக் கூட்டத்தில் படுத்திருந்த ஒருத்தியை “தெய்வானை... தெய்வானை...” என்று கூப்பிடுகின்றான். அந்தச் சத்தங்களினால் தூக்கம் குழம்பி எழும்பிய நொண்டி ஆறுமுகம், “பூமணி...பூமணி...” என்று தன் மனைவி பூமணியைத் தட்டி எழுப்பி தன் அருகில் வந்து படுக்கும் படி கூறுகிறான்.

“என்ன கேவலம் கெட்ட... சனியன்கள்... இது மாதிரிச் சிலதுகள் இருப்பதால்தான் சனங்கள் எங்களை மனிதர்களாக நினைக்கிறார்

களில்லை. எனக்கும் இலேசாக காய்ச்சலா இருக்கு..." என்று கூறிக் கொண்டு தன் மனைவி பூமணியை மெல்ல அணைத்தபடி திரும்பிப் படுக்கின்றான் நொண்டி ஆறுமுகம்.

"உங்களுக்கு நன்றாகக் காய்ச்சல்காயுது. நாளைக்குக் கிடைக் கிற பிச்சைக் காசில சாப்பிட மருந்து எடுத்துக்கலாம். இண்டைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயும் அந்த பெரிய மீசைக் கங்காணி ஓட விட்டுத் துரத்திப்பட்டானே..." என்று கூறிக் கொண்டு தன்கையை அவன் நெற்றிப் பொட்டில் வைத்துப் பார்க்கிறாள். "கண்ணே...சரியான காய்ச்சல் காயுது... நன்றாகசாக்கை இழுத்து முடு..." என்றுசொல்லிக் கொண்டு சாக்கால் அவனைப் போர்த்திப் படுக்கவைக்கிறாள் பூமணி.

பூமணிக்கு வயது இருபத்திரண்டுக்குள்தான் இருக்கும். சுருண்ட நீண்ட தலைமயிர்; கூரான நீண்ட மூக்கு; கொவ்வைப்பழம் போன்ற செக்கச் சிவந்த உதடுகள். அவள் ஒரு தெருவோரத்துப் பிச்சைக்காரியாக இருந்தாலும் இவையெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு தனியழகைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த ஏழ்மையிலும் இப்படி ஓர் அழகா...?

பூமணியின் புருசன்தான் நொண்டிஆறுமுகம். அவனுக்குப் பூமணிதான் எல்லாம். கடடைமூக்கு; கறுத்தஉருவம்; மிரட்டுகின்ற கண்கள்; நன்றாகத் தழைத்து வளர்ந்த தாடி. இவையெல்லாம் அவனுக்கு விகார உருவத்தைக் கொடுத்திருந்தன.

அன்றொரு வெள்ளிக்கிழமை.

தெருவில் சனநடமாட்டம் அதிகம் உள்ள நாள். பெரிய வாகை மரத்தின்கீழே ஆறுமுகத்தை இருத்திவிட்டு பிச்சைப் பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தெருவில் இறங்குகிறாள் பூமணி. அவள் உடுத்தியிருந்த பட்டுச்சேலையில் எத்தனையோமுறை அடித்துத் துவைத்த கிழிசல்கள். கடந்த ஒரு வருடத்திற்கு முன் இந்த பூமணிமேல் இரக்கப்பட்டு ஒரு பெண் அவளுக்கு இந்தச் சேலையைக் கொடுத்திருந்தாள்.

பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பூமணிக் தெருத்தெருவாக நடக்கின்றாள்.

“ஐயா...! பசிக்குது... அம்மா பசிக்குது...! தானம் போடுங்கோ...”

இவைகள்தான் அவள் வழமையாகக் கூறும் வார்த்தைகள். அந்த நொண்டிஆறுமுகம் தன் மனைவி பூமணியை வழியனுப்பிவிட்டு மர நிழலில் அமர்ந்திருந்தபடியே தெருவில் போவோர், வருவோரையெல்லாம் கைகூப்பிக் கும்பிடுகின்றாள்.

“ஐயா...! நான் ஒரு நொண்டி ஐயா... பிச்சை போடுங்கய்யா... உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்...!”

அன்றொரு ஞாயிற்றுக் கிழமை.

காலைப்பூசைக்கு மேரிமாதா கோயிலுக்குச் சனங்கள் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பிச்சைக்காரக் கூட்டம் வீதியின் இரு மருங்கும் தபாற்கந்தோர் மூலையிலிருந்து அநுராதபுர ரோட்டில் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். வயது போன கிழவிகள் முதல், பூமணி வரை வீதியோரத்தின் இரு மருங்கிலும் அமர்ந்து கொண்டு வீதியில் போவோர் வருவோரையெல்லாம் கைகூப்பி கெஞ்சிக் கொண்டு...

இரண்டு இளைஞர்கள் கோவிலுக்குப் போவதற்காக வருகிறார்கள். பூமணி பாத்திரத்தை நீட்டுகின்றாள். ஓர் இளைஞன் போட்ட ஒரு ரூபா நாணயம் அவளது பாத்திரத்துக்குள் விழுந்து ஒலியெழுப்புகிறது.

தெருவில் போவோர், வருவோர், சந்தையில் சாமான் வாங்கி வருவோர் போவோரெல்லாம் பூமணியை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டுத்தான் செல்கிறார்கள். சில இளவட்டங்களின், பார்வைகள் அவளை அப்படியே விழுங்கி விடுவது போலிருக்கும்.

சனக்கூட்டம் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. பூமணி பிச்சையெடுத்த காசுகளை எண்ணிப்பார்க்கிறாள். ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபாய், இரண்டு

ரூபாய்... இப்படியாக இருபது ரூபாய் ஐம்பது சதம் அவளுக்குச் சேர்ந்திருந்தது. எல்லாச் சில்லறைகளையும் சேர்த்து துணி ஒன்றில் சிறு பொட்டலமாகக் கட்டி இருப்பிலே செருகிக் கொண்டு அவள் நடக்கிறாள்.

‘நான் ஏன் இப்படி ஏழையாகப் பிறந்தேன்...? கடவுளுக்குக்கண் இல்லையா...? தெருத் தெருவாக அலைந்து பிச்சையெடுத்துப் பிழைப்பதற்குப் படைத்துவிட்ட எனக்கு அழகையும் கூடத் தந்திருக்கின்றானே... அதனால்தான் என்மேல் இரக்கப்பட்டு பிச்சைபோடுகிறார்கள் போலும்...’ என தன் மனதில் நினைத்தபடியே நடந்து செல்கிறாள் பூமணி.

ஒரு தேநீர்க் கடை நெருங்குகிறது.

“ஐயா... பிச்சை...” இது அவளது குரல்.

“உள்ளே வா...!” என்று குரல் கொடுத்த தேநீர்க் கடைக்காரன் காசப்பட்டறையிலிருந்து ஒரு ரூபாய்க் குற்றியை எடுத்துக் கொண்டு “கையை நீட்டு” என்கிறான்.

“இதுக்குள்ளே போடுங்கய்யா...” அவள் சொல்லுகிறாள். அவள் அவள் கையைத் தடவிக் கொண்டு பாத்திரத்திற்குள் அந்த ஒரு ரூபாய்க் குற்றியைப் போடுகிறாள். அவள் தனக்குள்ளே குழறிக் கொண்டு வந்த கவலையையும், ஆத்திரத்தையும் மனதில் போட்டு அடக்கிக் கொண்டு தொடர்ந்து கடையேறிப் பிச்சை எடுத்தபடியே நடக்கிறாள். சிலர் ஏழ்மையைச் சந்தர்ப்பமாகப் பயன் படுத்தித் தன்னைப் போன்ற ஏழைகளை பழிவாங்க எண்ணுவதை நினைக்கும் போது மனம் குழறிக் கொண்டிருந்தாலும் அவளால் ஒன்றுமே திருப்பிக் கூறவோ, சொல்லவோ முடியாத நிலை.

‘இந்த உலகில் ஏழைகளாக வாழ்வதைவிட பிறந்த உடனேயே செத்திருந்தால் இத்தனை துன்பங்களை நான் அனுபவிக்கத் தேவையில்லையே...’ என எண்ணுவாள்.

‘கடவுள் மாறி மாறித்தானே இன்பங்களையும், துன்பங்களையும் கொடுத்திருக்கின்றான் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு மாத்திரம் வாழ்க்கை பூராவும் ஏன் துன்பத்தையே கொடுத்திருக்கின்றான்...?’ அவள் தன் ஏழ்மையையும், இயலாத்தன்மையையும் நினைத்தபடியே நடக்கிறாள்.

“அவளைப் பாருடா...! நல்ல சரக்குடா...! ஆனா ஒரு தெருப் பிச்சைக்காரி...” யாரோ ஓர் இளைஞன் இன்னொரு இளைஞனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறான்.

“இவள் பிச்சைக் காரியாக இருந்தாலும் இவளின்ற வாய் உனக்குத் தெரியாதடா...” இன்னும் இருவர் கதைத்துக் கொண்டு போகின்றனர்.

பூமணி எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டு அமைதியாக நடந்து அடுத்த கடையில் பிச்சை கேட்கிறாள்.

“பூமணி நீ ஒவ்வொரு நாளும் இந்தப் பக்கம் வாயேன்...! நான் காசு தர்றேன். ஆனா நீ என்னையும் கொஞ்சம் கவனிக்கணும்...” என்று பல்லு முப்பத்திரண்டையும் காட்டிய வண்ணம் கடையில் வேலை செய்யும் ஒருவன் காசைப் போட்டுவிட்டுக் கேட்கிறான். அவள் அவன் போட்ட காசை வேண்டா வெறுப்பாக வாங்கிக் கொண்டு நடக்கிறாள்.

அந்த இடத்தில் பூமணியை எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும். இதற்குக் காரணம் அவளது அழகும், இளமைத் தோற்றமும்தான்.

அவளைச் சிலர் அனுதாபத்துடன் பார்ப்பார்கள். சிலர் உள்ளூர வஞ்சக எண்ணங் கொண்டு காமத்துடன் பார்ப்பார்கள். சிலர் அனுதாபப்பட்டு பார்ப்பதுபோல் பார்த்து சமயங் கிடைத்தால் நேரடியாகவே “என்னோடு ஒருக்கா வாயேன்...!” எனக் கேட்பார்கள். சிலர் உண்மையிலேயே அவளிடம் அனுதாபம் காட்டுவார்கள்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள் மாலை நேரம் பூமணி ஒரு கடைப் பக்கமாகப் பிச்சை கேட்டுப்போனாள். அப்போது ஒருவன் அவளிடம்

வந்து “பூமணி...! உன் புருசன் நொண்டிதானே. உனக்குப் பொருத்தமே இல்லாதவன். நீ அவனை விட்டுவிட்டு இங்க வந்து என் கடையில் பின்பக்கம் வேலை செய்யலாமே...! நான் நல்லா உன்னைக் கவனிச்சுக்குவேன். கிழமைக்குக் கிழமை சம்பளமும் தருவேன்...” என்றான்.

பூமணிக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தனக்கேற்பட்ட இந்த நிலையை எண்ணி அவளால் கண்ணீர் சிந்த முடியுமே தவிர வேறு என்னதான் அவளால் செய்ய முடியும்...?

“நான் ஒன்றும் அப்படிப்பட்டவளில்லை. பிச்சை எடுத்துத்தான் சீவிக்கின்றேன். அதற்காக என்னை நான் ஒரு போதும் விற்க மாட்டேன்... எனக்காக என்று நொண்டியோ, குருடோ ஒரு புருசன் இருக்கின்றான். ஏழையாகப் பட்டினி கிடந்து சாவேனே தவிர இந்த மாதிரி மானங்கெட்ட வேலைக்கெல்லாம் ஒத்துக்க மாட்டேன்...” அடக்க முடியாத ஆத்திரத்தில் கூறிவிட்டு கண்களில் கண்ணீர் பொங்க வேகமாக அக்கடையை விட்டு வெளியேறி நடக்கிறாள்...

வழக்கம் போல அன்றிரவு பூமணியும், அவள் புருசன் ஆறுமுகமும் பூமணி வாங்கிவந்த ரொட்டியைச் சாப்பிடுகிறார்கள். பிச்சைக் காசில் சாப்பில் மருந்து எடுத்துக் குடித்ததால் ஆறுமுகத்தின் காய்ச்சல் சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

“கண்ணே காய்ச்சல் குறைந்திட்டுது...!” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் ஆறுமுகத்தின் தோளில் சாய்ந்து கொள்கிறாள். அவள் அவளது தோளில் சாய்ந்திருந்து முசு...முசு வென்று விசம்புகின்ற சத்தம் அவனுக்குக் கேட்கிறது.

“ஏன்மா அழுகிறாய்...?” அவன் ஆறுதலாய் அவளது முகத்தைப் புதைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுகிறான்.

“இந்த இடத்தில் என்னை நிம்மதியாகப் பிச்சை எடுக்கக்கூட விடுகிறார்களில்லை...” அழுகையுடன் சேர்த்து வார்த்தைகள் வாயிலிருந்து வெளிவருகின்றன. தலையைத் தடவியபடியே கேட்டதும், அவளது

விசம்பல் பெரிதாக மாறி அழகையாக மாறுகிறது. அவள் தன் புருசனின் மார்பில் தன் முகத்தைப் புதைத்தபடி விம்மி, விம்மி அழுகிறாள்

ஆறுமுகத்துக்கு விஷயம் என்னவென்று புரிந்து விட்டது.

“கண்ணே...! யாரும் சொல்வதைச் சொல்லட்டும். கேட்கிறதைக் கேட்கட்டும். நீ அவற்றையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொள்ளாதே...” என்று கூறியபடியே அவளது தலையை ஆதரவாக வருடிக் கொடுக்கிறாள்.

நாட்கள் நகர்ந்து செல்கின்றன. ஆனால் அவளுக்கேற்படும் தொந்தரவுகள் குறையவே இல்லை.

அன்றொருநாள் காற்றுடன் கூடிய நல்ல மழை. பூமணியும் அவளது புருசனும் ஒரு கடையோரத்து வாசலில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார்கள். பூமணி அன்று பீச்சை எடுத்த காசுகளை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பூமணி... என் கண்ணே...! மழைக்குச் சரியாய் பசிக்குது. ஏதும் வாங்கி வாயேன்...! இரண்டு பேரும் சாப்பிடுவோம்...?” பசியின் கொடுமை தாளாது பூமணியைப் பார்த்துக் கேட்கிறான் ஆறுமுகம். உடனே அவளும் தன் புருசனின் நிலமையைப் புரிந்து கொண்டு “கொஞ்சம் இருங்களேன்... இதோ வந்திருறேன்...” என்று கூறிவிட்டு மழையைக் கூடப் பொருப்படுத்தாமல் அந்த கடும் இருட்டில் ரொட்டிக் கடையை நோக்கி விரைகிறாள்

“ஐயா நாலு ரொட்டி தாங்கோ...!” என்று கேட்டு ரொட்டியை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வரும் போது யாரோ பின்னாலிருந்து அவளை நோக்கி “பூமணி... பூமணி...!” என்று அழைப்பது கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அந்த இருட்டில் இரு உருவங்கள் அவளை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அவள் நிதானமாக நின்று “என்ன வேணும்?” என்று கேட்கிறாள்.

“பூமணி... இதுதான் நல்ல நேரம். நல்ல இருட்டு. எங்கட கன நாளைய ஆசையை இன்னிக்கு...” என்று சொல்லி நிறுத்துகிறார்கள்.

“வேறு யாரிட்டேயும் போய் இந்தச் சேட்டையை விடுங்கோ...” என்று சொல்ல, அவர்களில் ஒருவன் அவளது கையை எட்டிப் பிடிக்கின்றான். ஒரு கன நேரம் அவள் திகைத்து நின்றாலும் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அவளது கையை தன் வாயால் பலமாகக் கடித்துவிட்டு பிடியை விடுவித்துக் கொண்டு அந்த குட்டிருட்டில் ஓடுகிறாள். அவள் ஓடிய பக்கத்தில் எதிரே ஒரு கார் ஓற்றை லைட்டுடன் வேகமாய் வந்து இருட்டில் ஓடிவரும் அவளை முட்டி மோதி விட்டு சற்றுத் தொலைவில் போய் நிற்கிறது. பூமணி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்து துடிக்கிறாள். இதைப்பார்த்த அந்த இருவரும் ஓடி இருளோடு இருளாக மறைந்து விட்டார்கள்.

காரில் அடிபட்டு குற்றயிராய்க் கிடக்கும் பூமணியின் வாயிலிருந்து “என் கண்ணே...ஆறுமுகம்...” என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் வெளிவருகின்றன.

ஏழ்மையிலும் அழகாக இருந்த அவளது உருவம் இப்போது இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. விடாமல் பெய்கின்ற மழை அவளது இரத்தத்தை அள்ளிச் சென்று சாக்கடையில் சங்கமமாக் குகின்றது. அவள் வாங்கிவந்த ரொட்டிப் பார்சலை தெரு நாய் ஒன்று ஓற்றைக் காலால் அமுக்கிப் பிடித்தபடி பிய்த்துத் தின்று கொண்டிருந்தது.

பாவம், அந்தக் கண்ணு - ஆறுமுகம்! அவனுக்குப் பூமணி செத்தது தெரியாது. பசிக்களையுடன் ‘என்ன இவளை இன்னுங் காணல...’ என்று நினைத்துக் கொண்டு கொழும்பு ரோட் சந்தித்திருப்பத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அவளுக்காகக் காத்திருக்கின்றான்.

தினக்குரல் வாரமஞ்சரி 04.06.2000



சீந்தியா வெளியீட்டுக் குழுவின் பேனா முனையில் இருந்து சில துளிகள்...

செல்வக்குமார் என்ற பெயரில் இலக்கிய உலகிலும், T. அன்ரன் எனும் பெயரில் பரவலாகவும் அறியப்படும் இவர், "செவ்வந்தி" பில் வெளியாகிய 'புதிய பாடம்' (25. 06. 1975) என்ற சிறுகதையின் மூலம் கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பே இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தவர். இலங்கையில் வெளியாகின்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலம் இலக்கிய உலகில் நன்கு அறிமுகமாகியுள்ள இவர் இதுவரையில் 300 கவிதைகள், 60 சிறுகதைகள், 7 ஆங்கில சிறுகதைகள், பல கட்டுரைகள் படைத்துள்ளார்.

துடிப்புள்ள இளம் கவிஞரும், எழுத்தாளருமாகிய இவரின் கவிதைகள் பல லண்டனில் I.B.C வானொலியிலும், கனடாவில் கீதவானியிலும், பிரான்ஸ் T.R.T வானொலி மூலமும் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன.

இலங்கை சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் (புத்தளம்) நீண்ட பல வருடங்களாக Shift Burner - Chemist உத்தியோகத்தராக கடமையாற்றி பின்பு, Saudi Cement Company யிலும், தற்போது Eastern Province Cement Company யிலும் கடந்த பத்து வருடங்களாக Shift Burner ஆகக் கடமையாற்றும் இவர் யாழ் இளவாளை புனித ஹென்றியரசர் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறந்த உதைபந்தாட்ட, ஹொக்கி வீரரான இவர் 1974 / 75 யில் இலங்கைப்பாடசாலை உதைபந்தாட்டக் குழுவிலும், 1975 / 76 யில் இலங்கை இளைஞர் உதைபந்தாட்டக் குழுவிலும் அங்கம் வகித்த முன்னணி வீரர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவன் பார்வைக்கு சிறியவன். பழகுவதற்கு இனியவன். தமிழ்ப்பற்று மிக்கவன். ஆங்கிலத்தில் தீராத காதல் கொண்டவன். எதிலும் புதுமை காணத் துடிப்பவன். அதனால் இவன் சின்ன உலகை சாடுகின்றான். விரிந்த உலகை நாடுகின்றான். இனிய புது உலகை தேடுகின்றான். அத்தேடுதலின் விளைவாக ஜெனித்ததுதான் 'சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்'.